

וועדת שימור – תמליל

מספר הוועדה : 34

מקום ההתכנסות : אולם הנהלה 1

תאריך הוועדה : י"ז כסלו התשפ"ו (07.12.2025)

מזכיר הוועדה בדיון : מורן בן זיו

שעת תחילת הוועדה : 09:06

שעות סיום הוועדה : 12:18

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק בע"מ ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית
ירושלים

עיריית ירושלים וחברת גולד וורק בע"מ עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל
ערך. עם זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות
ו/או השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.

גולדוורק ת M ג R ים גולד וורק תמליל

יוחנן וייצמן:

טוב, בוקר טוב לכולם, התאריך י"ז כסלו תשפ"ו, אנחנו פותחים ישיבת שימור 34. נוכחים איתנו, ד"ר לורה ורטון, הממונה על המחלקה האדריכלית שרון דינור, סגן ראש העיר חיים כהן, אני יוחנן וייצמן יושב ראש. נמצאים איתנו, רגע, והגברת יערה שאלתיאל נוכחת בזום. נוכחים בחדר, יקירת ירושלים הגברת ציפי רון, נציגת איגוד האדריכלים,

אורית לנדסברג:

האדריכלית אורית לנדסברג.

יוחנן וייצמן:

האדריכלית אורית לנדסברג. אני מקווה פעם אחרונה, זאת אומרת, שאני שוכח.

אורית לנדסברג:

עליך, לא עליי.

יוחנן וייצמן:

לא, לא פעם אחרונה לנוכחות, לפעמים כשלא, מי שיקרא את התמליל ירגיש לא טוב, זה יישמע כאיום, אז לא. ועו"ד לינוי כהן בדיחי. אנחנו מתחילים, תיק ראשון נחלת צדוק. את רוצה להקריא לנו?

שרון דינור:

כן. נחלת צדוק, נמצאת בתחום של נחלאות דרום. רגע, אני אראה לכם. מה שבכחול, מסומן פה בכחול בהיר, זה חלק מרצף כזה של בינוי טורי, שחלק מהבינוי הטורי הזה כבר היום מאופיין בבנייה שמגיעה עד קו האפס ולצידו חצר. כלומר, כמו פלוס מינוס כזה, כמו שיניים כאלה. בוא נראה רגע אם אני יכולה להראות לכם רגע את התלת ממד, איך שזה נראה. יש לנו פה הכשרה של תוספת של קומה ושל, רגע, הנה, עד שזה עולה התלת ממד אני אראה לכם פה. מוצעת קומת מרתף ויש לנו שימור של חזית. שתיים אפילו, אחת יותר משמעותית ואחת יותר קטנה, והכשרה של הקומה הזאת, שמגיעה עד קו אפס, שהיא לא קומה היסטורית אבל היא טיפוסית לרחוב ומלווה את הבינוי. רגע, בוא נראה אם התלת ממד יעלה לנו, הנה. אז אנחנו רואים, רגע, הנה. אנחנו מדברים על הבניין הזה, השני מהקצה,

לורה ורטון:

השני, זה שאת עליו.

יוחנן וייצמן:

סליחה שנייה. את יכולה לשלוח לי גם קישור לזום? ככה אני לא צריך להסתובב, אני אחסוך את כאבי הגב.

שרון דינור:

רציני?

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

למה, הם לא יכולים, אין להם,

יוחנן וייצמן:

זקן תרח. נחלת צדוק. את יכולה להמשיך הלאה, לא התכוונתי להפריע.

שרון דינור:

אוקיי, אז הנה, אני רק רציתי להראות לכם שיש פה מסות שמגיעות ממש ממש עד לרחוב, כאילו, אתם רואים, גם ההיסטוריות לפעמים מגיעות עד לרחוב. כאן זה בדיוק באזור שלנו, ההכשרה, עד קו אפס. היה לנו כבר תוכנית קודמת שהיא לא קודמה למתן תוקף, אולי הוא יסביר לנו למה לא, אבל היא הייתה מאוד דומה. וכעיקרון רוב התוכנית שלו היא מקובלת עלינו. קודם כל רציתי להראות לכם, אומנם הוא לא עשה חתך רחוב כמו שאנחנו בדרך כלל מבקשים. אנחנו בתב"ע, אני מזכירה, יש לנו עמידה בתנאי סף. אבל אנחנו כן רואים שהבינוי שלו, אתם רואים, בין גובה גב אחר לגובה גב אחר, הוא כן משתלב בצורה הרמונית, כאילו, בדיוק בין שני המבנים שיש פה. עושה שימור חזיתות כמו שאנחנו ביקשנו. אה, הנה הדמיה, אני חושבת שהיא מספרת לנו בדיוק איך הולך להיות פה. התלבטנו עם הקוקיות האלה שהם צריכות להיות, להתחיל כחלון אנגלי כמו חלון במישור הגג, אבל החלטנו שהם כבר, אתם רואים, הבניין ליד הוא כבר בנוי פה עם הקוקיות, ושזה דווקא קיר אטום,

חיים כהן:

שזה לא יפה?

שרון דינור:

כן, אני אומרת, דווקא קיר אטום פה היה נראה לנו עושה פחות טוב לצורה של המבנה, וברגע שהשארנו את הגובה פה שהוא ממשיך את הגובה של הגגות פה, בקיצור, הסכמנו עם עם הקוקיות פה, חשבנו שהם נראות טוב. אה, מה עוד אני יכולה להגיד לכם? אחת ההערות, אולי בין הבודדות שיש לנו חוץ מההערות הטכניות, זה שבאמת כשאנחנו, אם אנחנו מציעים שימור למשהו אז צריך להציג לשימור ולדאוג שיהיה פה מהנדס שימור. אין פה משהו, בגדול אנחנו הסכמנו עם כל הבקשה שלו. בואו נקרא לו ונשמע.

אורית לנדסברג:

היה את הסוגייה של המרתף שאתם רציתם, זה,

שרון דינור:

בוא נראה מה הוא אומר. הוא מציע, הוא מציע,

לורה ורטון:

זו בעיה הנדסית.

שרון דינור:

כן, זה בעיה הנדסית. אין לנו בעיה אידיאולוגית עם כל מה שאנחנו לא רואים בעין, מתחת, כאילו, מתחת. אלא אם כן יש איזה עצים או שטח אדמה שרוצים לשמור עליו. רגע, אני אעביר למצגת שלו. הוא בזום או שהוא,

מורן בן זיו:

לא, לא, הוא צריך להגיע. הנה, הוא דקה מגיע.

שרון דינור:

מה הוא אמר? שהוא עולה?

מורן בן זיו:

דקה.

יערה שאלתיאל:

שרון, שרון, יש מדיניות, לגבי כל הנושא הזה של הקוקיות, יש התייחסות לזה בתב"ע או מדיניות המשכית או איזה משהו ברור?

שרון דינור:

אין סטייה ניכרת או משהו כזה בתב"ע לגבי הקוקיות, וזה משהו שכבר מלווה אותנו מהיתרי בנייה. במקור היינו מעדיפים שלא יהיה פה קוקיות, שיהיה פה גגות מלאים. אבל המציאות בשטח היא, אם אני חוזרת איתך לגגות רעפים, זה שכל השכונה כבר היא מלאה בקוקיות.

יערה שאלתיאל:

מלאה בקוקיות?

שרון דינור:

מלאה. אז עכשיו לבוא ולהגיד להם לא לעשות קוקיות, אנחנו,

יערה שאלתיאל:

כן.

שרון דינור:

את רואה? תסתכלי נגיד השורה שמאחוריו.

יערה שאלתיאל:

כן, אני רואה.

שרון דינור:

את רואה? הכל. וזה השורה שלנו, וזה השורה שמאחורי השורה שלנו. אז רק צריך להקפיד שהקוקיות, שהן כבר מהוות את האופי וזה, רק שהם לא יהפכו לאיזשהו משהו שהוא כבר, כאילו, את יודעת, גם עם קוקיות אפשר לפעמים לבצע איזושהי הגזמה פרועה. זה,

יוחנן וייצמן:

שיהיה קוקיות, בעברית.

שרון דינור:

בסדר, בקיצור, זה, כן, זה קטן ואלגנטי.

יערה שאלתיאל:

לא, אני אגיד לך, אם הייתי יכולה,

שרון דינור:

נגיד ימין משה, את לא נמצאת איתנו פה, אבל יש תמונה מה,

(מדברים ביחד)

יערה שאלתיאל:

אז רגע, הדבר היחידי שהייתי עושה, הייתי אומרת להם לקחת את הקוקייה מטר אחורה, ואז בעצם החלון של הקוקייה לא יהיה במישור של החזית,

שרון דינור:

כמו פה.

יערה שאלתיאל:

אלא הוא יהיה טיפה אחורה, אפילו שיהיה פה מהחצר, שאפילו הקוקייה תצא ל-, לאיזשהו, את יודעת, מרפסת שאפשר לשים בה עציץ פחות או יותר, אבל לשמור על הקו של החזית אחיד, כאילו שלם.

שרון דינור:

אז הנה, ארז פה, הוא תיכף יגיב ויגיד אם זה משהו שהוא יכול להטמיע בתכנון.

ציפי רון:

יש פה כל כך הרבה סוגים של קוקיות,

אורית לנדסברג:

שזה לא נראה לי,

ציפי רון:

קוקיות בשכונה, שזה כבר הופך להיות מוזיאון קוקיות, מוזיאון קוקיות,

יוחנן וייצמן:

קן הקוקייה.

כל אחד לפי שלו.

יערה שאלתיאל:

קן הקוקייה. כן. קן הקוקייה.

ציפי רון:

אז יכול להיות, אז יכול להיות שכדאי לעשות מיפוי של העניין הזה ולצאת עם איזושהי המלצה שלא יהיו חריגות, שזה לא יהיה,

יערה שאלתיאל:

הנה, את רואה גם את השכן?

ציפי רון:

איפה יכול להיות

יערה שאלתיאל:

הקו של החזית נשאר אחיד,

ציפי רון:

שזה באמת אחיד,

יערה שאלתיאל:

הקוקיות הם מעל. ואני הייתי אומרת אפילו, שאולי היה אפילו יותר טוב לקחת את הקוקייה קצת בנסיגה, רק פשוט שבחזית, כשאת עומדת מלמטה, את פחות, היא תהיה יותר מוצנעת, הקוקייה, פחות, כאילו, כי ככה כשאת מסתכלת מלמטה את רואה, את לא רואה את זה כמו שאת רואה פה מהצד, אלא את רואה מין שלושה כאלה מזדקרים.

שרון דינור:

אני כן אגיד שהחיסרון של ההצעה שלך היא הפגיעה בחזית החמישית, שחזית החמישית זה כן משהו שהוא מאוד דומיננטי, במיוחד בנחלאות, שאת יודעת, שיורדים מכיוון הכנסת.

יערה שאלתיאל:

למה פגיעה? למה פגיעה?

שרון דינור:

כי ברגע שאת מייצרת מרפסונת כזאתי כמו שאמרת לעציץ, והכנסת אותה פנימה, אז פגעת בשלמות של הגג רעפים. ודווקא כשהקוקייה היא כן מגיעה עד החזית, כאילו, זה הכל עניין של, כאילו השטח, כל פעם הוא קצר מדי. אז כשאת מסתכלת מלמעלה את כן, את כן רואה שלמות של גגות רעפים. בואו ניתן לו להציג ונמשיך את הדיון הזה אחרי זה.

יערה שאלתיאל:

טוב, אוקיי, בסדר.

ארז קלפר:

אז קודם כל סליחה על האיחור. פקקים נוראיים, סליחה, סליחה. טוב, אז אני אציג ממש בקצרה כי כבר דנו בסוגיה הזאתי ממש לפני שנה וחצי, לפני שנה, סליחה, בדצמבר 2024.

שרון דינור:

מה באמת קרה עם התוכנית ההיא? רצינו לדעת למה היא לא,

ארז קלפר:

היא נתקעה, היא נתקעה, האמת, בסופו של דבר לטובה וכבר אני אסביר לכם למה, אבל היא נתקעה בוועדה המקומית כי באמת מה שקרה זה ש-, אתם רואים את הבליטה הזאת? כל המבנה הטורי הזה בעל הבליטות האלה, יש פה בליטה שמשמשת לטובת המטבח, גם פה יש בליטה, גם אצלו יש בליטה, כל החמישה בניינים, במבנה הטורי יש בליטה, ושרון גילתה, האירה את עיניי שהבליטה אצלו היחידה שהיא לא מקורית. נכון שהיא קיימת, אבל היא לא מקורית. היא הראתה לי תצ"א היסטורית. ולכן נאלצנו בעצם בהיתר שהוצאנו בסוף 2023, לסיים את ההיתר בלי הבליטה, להרוס אותה ולהגיש את התב"ע כדי לאשר את הבליטה הזאת, כדי שנהיה כמו כל החמישה אחרים שלנו מימין ומשמאל וכל המבנה הטורי. אז זה, זה הסיבה שהתחלנו בתב"ע הזאת, ואז בעצם הייתה סוגיה נוספת שרצינו להשתוות בגובה לשכנים שלנו. בוועדה הקודמת הוועדה המליצה בעצם ש-, אנחנו ביקשנו להגביה עוד טיפה את הגובה של חלל הרעפים כדי לייצר פה קומה שלישית סבירה. הגובה פה מאוד מאוד נמוך, מאוד מאוד מאוד נמוך, ומה שהוועדה אמרה שכל עוד לא, ובינתיים השכן שלנו, נחלת צדוק 10, הגיש תב"ע. בתב"ע של נחלת צדוק 10 שכבר אני אציג, הוא ביקש גובה יחסית גבוה, עוד קומה נוספת מעבר ל-, מעבר אלינו, ואז הוא הגיע בעצם ל-806.78 גובה אבסולוטי, 13, כמעט 14 מטר גובה פרויקטאלי, ואנחנו ביקשנו להיצמד אליו ואמרו, לא בטוח שיאשרו לו, הוא עדיין מגיש תב"ע, בוא נראה. והמועצה לשימור אתרים, צפי ואיציק אמרו, אנחנו הולכים להתנגד אליו התנגדות מאוד מאוד מרה, אל תדאג, הוא לא יקבל את התב"ע. ואז אמרנו, אוקיי, בוא נשתווה לפחות לשכן השני שלנו, השכן הזה, נחלת צדוק 6. ובסוף אנחנו קצת יותר נמוכים ממנו כי ביקשו שנשתווה אליו בגובה מזחלת הגג. לימים הוא אישר את התב"ע שלו והוא כמעט קומה מעלינו, הוא חצי קומה מעלינו.

שרון דינור:

אה, זה לא מעודכן ההדמיה?

ארז קלפר:

ההדמיה לא מעודכנת, כי הוא רק אישר את זה עכשיו. אין לי את הבינוי הזה שלו, זה רק תב"ע. אז למעשה הוא הרבה יותר גבוה ממני.

שרון דינור:

להראות את הנספח בינוי שלו?

ארז קלפר:

אני מראה, אני מראה. אני קופץ ישר לנספח בינוי שלו. נספח הבינוי שלו, הוא מציג את הגבהים, כמה שלכאורה במצב הנוכחי אנחנו גבוהים ממנו. זה אנחנו, בסדר? שכנים. וזה הוא, וזה לכאורה אנחנו, השכן הנוסף. בסדר? ועכשיו הוא עלה לגובה הרבה יותר גבוה מאיתנו, הוא הציג את זה פה, אלה התכניות שלו. הוא עלה לגובה 13.98 שזה,

חיים כהן:

אושר? איפה זה נמצא?

ארז קלפר:

אושר, אושר. צמוד אלינו. שכן שלי, בקיר משותף.

חיים כהן:

תב"ע?

ארז קלפר:

תב"ע, אושר. והוא קיבל מתן תוקף. והוא הגיע לגובה פרויקטאלי, גובה אבסולוטי של 906.78. זאת אומרת שאני נמצא פה בערך, אני נמצא בגובה הזה. אפשר לראות את זה פה, אני בעצם הייתי נמוך ממנו משמעותית. ואז עכשיו ביקשנו בתב"ע, עכשיו, רק אני אסביר שנייה. אנחנו הגשנו את התב"ע והיא נתקעה בוועדה המקומית כי מה שקרה זה שאמי חזר אליי אחרי שמונה חודשים של המתנה למחלקת תכנון, ואמר לי שבעצם הם לא יכולים להגיש את זה בוועדה המקומית כי יש להם בעיה עם סעיף 12, והיה איזה דוח משפטי ו-140 תב"עות נפלו, וסיפור שלם, ולא הבנו למה המתנו כל כך הרבה זמן לדיון כשלמעשה אין להם סוג של סמכות משפטית. בכל מקרה, נאלצנו,

יוחנן וייצמן:

אני אגן עליהם, הם ניסו למצוא פתרונות משפטיים,

ארז קלפר:

אני יודע. אני יודע,

יוחנן וייצמן:

הם לא התכוונו לרעתך, הם התכוונו לטובתך.

ארז קלפר:

ברור. נפלתי לא רק עם התב"ע הזאתי,

יוחנן וייצמן:

ברור, כן.

ארז קלפר:

עם עוד שש תב"עות נוספות.

שרון דינור:

שמה? על איזה רקע זה נפל?

יוחנן וייצמן:

13.

ארז קלפר:

שלא היה להם סמכות,

יוחנן וייצמן:

13, זה לא עמד בתנאים של 13 ב'.

ארז קלפר:

אז למעשה כבר קבענו את כל התנאים איתם, כבר סגרנו את כל התכנון, כבר היינו מתואמים 100% עם שלום כהן והצוות שלו, אבל למעשה לא היה להם שום סמכות אז הוצאנו את זה ועברנו לוועדה המחוזית. היתרון היחיד שגרם העיכוב הזה, עזבו את ה-, בעל הבית שהוא עורך דין עם פירמה ענקית שרצה לתבוע את כל העולם ואשתו, כולל את עבדכם הנאמן, פתאום הוא נרגע, כי הוא ראה שהשכן שלו אישר גובה יותר גבוה. ואז הוא אמר לי, אה, אתה זוכר שבועדה הקודמת נאמר שאם יאשרו את התביעה,

שרון דינור:

אני מנסה להבין, ארז, אם אתה מבקש מאיתנו משהו אחר ממה שהכנו עליו המלצה, או שאתה מבקש לאשר,

ארז קלפר:

כן, כן, אני אסביר, כן, לא, אני אסביר למה.

שרון דינור:

אני מצטערת, אבל אם כן אז בוא נוריד את התוכנית מדיון, נבדוק את מה שאתה מבקש ונחזור,

ארז קלפר:

אז אני רק רוצה להציג מה אני רוצה.

יוחנן וייצמן:

בוא נראה מה הוא מבקש,

שרון דינור:

אני הבנתי לאן זה הולך, אני פשוט לא, אתם מכירים אותי, היה המון זמן, באמת, אנחנו מפרסמים את זה, ואני יושבת עם ארז מלא, ויכל להגיד לי לפני זה. אני לא,

ארז קלפר:

את צודקת ב-100%. א צודקת ב-100%.

שרון דינור:

אז בוא נוריד את זה. חבר'ה, בוא נעשה את הדיון הכנה,

ארז קלפר:

אני כן,

שרון דינור:

מוכנה לדון בנפש חפצה, להכין את זה. אני לא אוהבת שבאמצע הדיון משנים לי מסמכים, אני לא יודעת מה זה כולל,

ארז קלפר:

את צודקת.

שרון דינור:

איזה שינויים. בוא נוריד את זה, וגמרנו, פעם הבאה. מבטיחה לך עוד שבועיים להעלות את זה עוד פעם, בוועדה הקרובה.

ציפי רון:

אני לא מבינה, אני לא מבינה מה אתה מבקש.

שרון דינור:

אז זה מה שאני אומרת, סליחה, אני לא רוצה שתביני את זה לפני שאני מבינה את זה. אני, סליחה שאני אומרת את זה, זה לא בסדר.

ציפי רון:

לא, לא, אני אומרת ש-,

שרון דינור:

אז יאללה, אז בוא נוריד את זה.

יוחנן וייצמן:

אני לא רואה, אני לא רואה את זה כל כך,

שרון דינור:

אבל סליחה, אני אומרת לך שזה,

יוחנן וייצמן:

אנחנו בוועדה, אנחנו רואים את זה כעת, מה הבעיה?

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

מה הבעיה? שאני לא התכוננתי, ואני לא יודעת איזה עוד דברים יש פה,

יוחנן וייצמן:

אז תגידי כעת.

שרון דינור:

אני לא אגיד כעת, אני אכין את התוכנית כמו שהכנתי את התוכנית בשיא הרצינות. הוא לא התייחס אליי ברצינות. סליחה.

ארז קלפר:

אני אסביר משהו,

שרון דינור:

אז ארז, אז למה, בוא, יש לנו כל שבועיים וועדה, מה הבעיה שאני אבדוק בצורה רצינית? אני לא מוכנה לבחון תוכניות פה בדיון.

ציפי רון:

אין לנו חתך רחוב,

שרון דינור:

זה נורא פשוט. לא, אני מבינה את ההיגיון, אני מוכנה ללכת איתך, בוא נוריד את הדבר הזה, נסתכל על זה, ביי, להתראות, כאילו, מה אנחנו מבזבזים זמן פה?

יוחנן וייצמן:

בסדר גמור.

שרון דינור:

למה הכנתי המלצה? למה עבדנו? למה? כאילו, בוא.

חיים כהן:

אני רוצה לשאול אותך שאלה, מה השם שלך?

יוחנן וייצמן:

ארז.

חיים כהן:

ארז. אתה עבדת ואתה מכיר את המחלקה לא מהיום. היה כל כך קשה לדבר עם שרון שאתה הולך?

ארז קלפר:

לא.

חיים כהן:

אז מה קרה?

ארז קלפר:

אני אסביר. מה שקרה זה שאנחנו הגענו בזמנו לפשרה בגובה, והגענו לגובה של 12 ומשהו מטר שזה גובה שמאוחד עם השכן שלנו מצד שמאל.

חיים כהן:

ועכשיו גילינו שהשני עלה, נו?

ארז קלפר:

לא, שניה,

חיים כהן:

גילינו את זה.

ארז קלפר:

אז אני אסביר. ואז מה שקרה זה שהוועדה בדצמבר 2024, ממש שנה, לפני שנה, החליטה החלטה וכתבה את זה, והוא הדגיש לי את זה בעל הבית, שהיא כתבה שאם יאושר או, אני לא זוכר את הניסוח המדויק, אבל בכפוף לתב"ע ההיא. ובינתיים התב"ע ההיא לא התקדמה ולא ידענו ולא קרה ולא זה, והמשכנו עם נספח הבינוי הזה. נפלנו בוועדה המקומית, שלחנו את כל החומרים, as is, ממש as is לוועדה המחוזית, פשוט להמשיך באותו מסלול. ופתאום הוא בא ופקח את עיניי בצדק, ואמר לי תקשיב, זה לא הגיוני שכל הטענה הייתה גובה הרחוב ופתאום הוא גבוה ממני במטר וחצי. אז אני רוצה להיות גם באותו גובה.

חיים כהן:

אז אני אציע הצעה, ברשותך, היושב ראש.

יוחנן וייצמן:

כן, כן.

חיים כהן:

אני אומר לך, כי אני מאוד מקפיד בדרך כלל לעשות את התיאומים עם המחלקה.

ארז קלפר:

גם אני. גם אני.

חיים כהן:

גם אתה, ולכן אני הופתעתי,

ארז קלפר:

אני מסכים.

חיים כהן:

אני ראיתי אותך לא פעם אחת ולא פעמיים. נכון ש-, בסדר, נאמר מה שנאמר. אני חושב שבתאום, בוא נעשה את זה ברוח טובה,

ארז קלפר:

ברור.

חיים כהן:

אני חושב שנווריד את ה-, ברשותך, ברשותך.

ארז קלפר:

כן, כן, כן, לא,

חיים כהן:

נוריד מסדר יום, אני חושב שגם זו דעתו. בשבועיים האלה נמצא, ימצאו את הזמן להסביר בדיוק מה אתה רוצה כדי ששרון תוכל בצורה מקצועית גם להגיד את ההערות שלה בפני הוועדה, ואני אומר עוד פעם, אני הייתי אפילו הולך יותר קיצוני, אבל אני מבין את הסיטואציה שגם אנחנו נפלנו בה, אנחנו אני מדבר כעירייה שנתקע, כמו שאמרת, על בסיס סעיף 13 ש-, אני גם מבין את המצוקה של הקליינט שלך, עורך הדין המכובד, שהוא מפעיל לחץ כאן על כל הצדדים ולכן פעלת כמו שפעלת. בוא נקבל את זה ברוח טובה.

ארז קלפר:

לגמרי, לא, ברוח טובה. אני שוב,

לורה ורטון:

אז נראה את זה אחרי שהמחלקה,

יוחנן וייצמן:

רק בגדול אני רוצה להבין, בוא נסכם לעצמנו תגמור להציג, אתה יודע מה, בראשי תיבות, לא נגמור את ה-, לא נקבל היום החלטה, זה ברור, רק תן לי להבין מה אתה רצית להציג.

שרון דינור:

אני לא, סליחה, אני ממש מבקשת לא, סליחה, אני באמת אומרת, זה לא מכובד, זה לא מכבד אותי, אני מראה לכם,

יוחנן וייצמן:

קיבלת.

שרון דינור:

כי לפני שהוא מגיע,

יוחנן וייצמן:

קיבלת, אבל אני רוצה לדבר איתך על זה בארבע עיניים, בשיחה אחרת.

שרון דינור:

תדבר איתי על מה שאתה רוצה. אני אומרת, אומרת לכם,

חיים כהן:

אבל שרון,

שרון דינור:

מעלה לכם את התכנון ואת הפרופורציות, בא, מראה משהו אחר. ביי.

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

את הבן אדם. בוא, תביא לי את הזה בבקשה. כאילו,

ארז קלפר:

רק ברשותך, לא הייתה לי כוונה חלילה לפגוע באף אחד.

לורה ורטון:

אוקיי.

שרון דינור:

בסדר, בסדר.

ארז קלפר:

הכל פה, את נורא מזלזלת, אני אומר לך,

שרון דינור:

אני לא,

ארז קלפר:

אני אומר לך בכנות, אני אומר לך בכנות.

שרון דינור:

אבל ברצינות, אתה מזלזל בעבודה שלנו.

ארז קלפר:

אני לא מזלזל בעבודה של אף אחד. כל מה שביקשנו זה להגביה,

שרון דינור:

יש לי ווטסאפ 24/7. 'היי שרון, אני הולך להציג משהו אחר היום, רק חצי קומה מעל. את יכולה להעיף על זה מבט רק לראות שזה בסדר? ביי, להתראות, שלום'.

ארז קלפר:

לא הוספתי קומה, זה לא נכון, שרון, זה לא נכון.

שרון דינור:

לא,

ארז קלפר:

אני מסביר שנייה. לא הוספנו שום דבר.

שרון דינור:

כל שינוי היית יכול להגיד לי בוועדה,

ארז קלפר:

שינינו רק את הגובה של הגג העליון.

שרון דינור:

אז,

ארז קלפר:

קו הרכס. זה הכל.

שרון דינור:

בוועדה, לעלות בגובה, היה צריך להגיד לי את זה, כי הכנתי והצגתי משהו אחר.

ארז קלפר:

בסדר. גם את זה אני מקבל.

שרון דינור:

אז להגיד,

ארז קלפר:

אבל לא שינינו שום דבר חוץ מהגובה.

שרון דינור:

בסדר, זה הדבר שנמצא לדיון.

חיים כהן:

בסדר, שרון, שרון, שרון, די,

לורה ורטון:

רגע, בואו, בואו, אז בואו, סיכמנו,

חיים כהן:

אני חושב שהדברים ברורים.

לורה ורטון:

תודה רבה, תדברו עם שרון ואז היא תציג לנו את זה בישיבה הבאה, לישיבה אחרת.

ארז קלפר:

בסדר גמור.

לורה ורטון:

תודה.

ארז קלפר:

תודה לכם. סליחה.

אורית לנדסברג:

תודה.

יוחנן וייצמן:

מצוין. את רוצה להתחיל לנו את התיק הבא?

שרון דינור:

כן.

יוחנן וייצמן:

אז ההחלטה פה היא להוריד מסדר יום לצורך תיאום, חוזר לוועדה הבאה.

שרון דינור:

רגע, רגע, אני,

חיים כהן:

אני כן הייתי רוצה בוועדה הבאה, שרון,

שרון דינור:

כן?

חיים כהן:

את כל הפרטים, הרי הוא ינסה להידבק לתב"ע הצמוד.

שרון דינור:

אני באמת לא יודעת את כל הפרטים להגיד היום.

חיים כהן:

אז אני, לא עכשיו, אבל בוועדה הבאה אני כן רוצה לדעת את כל הסעיפים שיש בתב"ע ההיא. כי כדי לקבל החלטה, אנחנו נצטרך לקבל תמונה ברורה מהשט, זה יהיה הבסיס שלנו לתיק.

יוחנן וייצמן:

כן, גם אחד מהמקומות החשובים בעיר של חזית חמישית .

שרון דינור:

אוי, לא עשיתי זה.

מורן בן זיו:

עכשיו עשית?

שרון דינור:

עכשיו אני אעשה. בסדר.

חיים כהן:

לא, לא רק לשוב ולדון, לשוב ולדון בתיאום עם המחלקה. לא סתם לשוב ולדון, אני רוצה שיודגש למה לשוב ולדון.

יוחנן וייצמן:

לנסח את זה הכי פשוט, התיק יורד מסדר היום לצורך תיאום לתוספת הגובה, עם המחלקה,

שרון דינור:

לאחר תיאום עם המחלקה. הוא אומר תוספת גובה, אני צריכה לראות אם יש עוד דברים, עם כל הכבוד.

אורית לנדסברג:

אולי יש עוד דברים, ואנחנו לא יודעים. אולי הוא ישנה את הקוקיות.

יוחנן וייצמן:

זה זה?

שרון דינור:

לא, רגע, שניה. כאילו זה, הבא זה ה-,

יוחנן וייצמן:

התיק הבא זה דארנא, לא?

שרון דינור:

אה, הבא זה דארנא?

מורן בן זיו:

כן.

שרון דינור:

אה, אז רגע, אז אמרתי לזה, אמרתי ל-,

מורן בן זיו:

רשמתי לה 9:30, לריקי.

לורה ורטון:

זה הלני המלכה.

שרון דינור:

אוקיי. סליחה, אני התבלבלתי, חשבתי שהבא זה דוסתאי. אז אנחנו עכשיו עוברים לתוכנית מאוד מאוד מעניינת, בעצם הכי מעניינת שיש היום. התכנית שירדה,

יוחנן וייצמן:

מתוך השתיים היא הכי מעניינת.

שרון דינור:

מתוך השלוש, למה? רגע.

יוחנן וייצמן:

זה דארנא.

שרון דינור:

אני רוצה להסביר פה כמה דברים. קודם כל, בואו נתפקס על המתחם. המתחם זה המתחם של הורקנוס הלני המלכה. אוקיי. הורקנוס, יש לנו פה תוכנית ישנה. תוכנית, איפה כתוב פה? 126201, אושרה ב-2023, אבל אני לא יודעת, יום אחד קמתי, היה לה מתן תוקף, אחרי ש-10 שנים היא הייתה רק בסטטוס אחר של הפקדה. משהו קרה, אני לא יודעת למה זה התעכב המון המון שנים במחוז, וזה תוכנית שהוכנה באמת בגלגולים קודמים. עכשיו, אני, אתם רואים איפה אנחנו, מתחת לחצר סרגיי, זה רחוב הלני המלכה, רחוב יפו, הורקנוס, ובעצם למה אנחנו קוראים לדבר הזה מתחם דארנא? כי כולם מכירים וזוכרים את המסעדה המרוקאית שהייתה שמה. עכשיו, זה האזור. הבינוי שיש שם הוא רב שכבתי. מה שקיים היום, אני לא מדברת על השכבה,

ציפי רון:

הייתה שם גם מסעדה בשם "הצריף".

שרון דינור:

נכון, וגם היה הצריף,

לורה ורטון:

הצריף היה שם?

שרון דינור:

וגם הבת שלי אמרה שהיום יש שם את ה"תוכי" שזה איזה מקום שכל הצעירים יוצאים לשם עכשיו. וזה.

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

א קיצור, והתקליט וזה וזה. יש כאן מין מרחב כזה שיש בו המון שכבות של שימור, יש פה בינוי שהוא מראשית היציאה מהחומות וחצר בוכרית כזאתי שהיא סביב חצרות עם כיפות וקמרונות וחללים שהם כמו מבוך תת קרקעי,

חיים כהן:

מה הקריטריונים? מתי אתה בא, מתי לא?

שרון דינור:

אני ביקשתי.

אמי ארבל:

מתי שמבקשים אני בא. מי שמבקש, אני בא.

שרון דינור:

לא, זה תכנית מורכבת ואני רציתי, ביקשתי מאמי שיבוא.

אמי ארבל:

גם אתה יכול לבקש.

חיים כהן:

תזכור.

אמי ארבל:

ברור. חד משמעית.

יוחנן וייצמן:

לא, אתם אמורים להיות פה תמיד.

אמי ארבל:

השאלה מי.

שרון דינור:

לאמי יש מלא זמן, מלא מלא זמן פנוי.

אמי ארבל:

כן.

יוחנן וייצמן:

לא אמרתי שאמי צריך להיות, אמרתי שיש למחלקה כיסא שהיה אמור להיות מאויש.

חיים כהן:

שרון עושה את זה טוב.

שרון דינור:

טוב, מה שרציתי לספר לכם,

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

בסיפור דברי הימים של המקום, באמת יש פה גם את הבינוי ההיסטורי הזה, גם אחר כך בינוי מנדטורי של חנויות, שזה מה שאנחנו רואים שפונה להלני המלכה. בעצם כל פעם שאתה נכנס פנימה אתה מגלה שיש עוד איזה משהו, חצרות, חללים וכו'. ואז הייתה תוכנית 126201 שהיא אישרה לפי מדיניות מרכז העיר של עד 8 קומות, מסחר, מגורים, תעסוקה, על בסיס של תיק תיעוד שלא היה מספיק טוב ולא כלל את כל האינפורמציה. למה אני אומרת? כי כשהם הגיעו לסיבוב הבא שלהם היום, שזה בעצם להגיש עד 10 קומות, גילינו שיש פה כיפות מאבן נורא נורא יפות, לא רק קימרון אלא גג שיש עליו כיפות שהוא בכלל לא מופיע בתיק תיעוד, ובתוכנית שאושרה כהרף עין אחרי,

יוחנן וייצמן:

לא רואים אותם בחוץ?

אורית לנדסברג:

לא רואים.

שרון דינור:

הם מכוסות בגג רעפים,

יוחנן וייצמן:

רואים אותם.

שרון דינור:

לא, לא רואים אותם.

אורית לנדסברג:

לא רואים אותם. הם נסתרות.

שרון דינור:

לא רואים אותם, כנראה שאדריכל השימור לא עשה בדיקה של הדבר הזה ולא, הם לא מתועדות בתיק תיעוד. בקיצור, גילינו שיש גם את הדבר הזה. עכשיו, למה אני אומרת את זה? כי זה חשוב, כשאתה בא לתכנן מתחם כזה, אתה רוצה גם להוסיף קומות אבל גם שדברים מסוימים יהיו חשובים, וזה היה מאוד מורכב. עכשיו, הם הגישו, בשביל, עכשיו אני מגיעה, איפה זה פוגש אותנו? בשביל, הם עשו איתנו תהליך באמת, ניסו לעשות איתנו תהליך מאוד מאוד ארוך רגע, בזום יש לנו את מישהי שהיא חברת וועדה חדשה מרשות העתיקות.

אמי ארבל:

והיזמים לא פה?

מורן בן זיו:

בחוץ.

שרון דינור:

הם כן, הם כן. הנה, אני אראה לכם איך זה התחיל. הנספח בינוי, לפני שהם בעצם עבדו איתנו, היה נראה גם עיצובית מאוד מאוד לא ראוי למרכז העיר, וגם מסומן בסגול דברים שאין, כאילו לשימור, אתם רואים? כמו איזה מין בית מקדש כזה בקצה, עם גשרים וכו', לא חשוב. עשינו עבודה עם תכנון עיר, עם הצוות של התכנון של היזם, ואז הגענו לאיזשהו תוצאה, אחרי גם הממצאים שמצאנו של הכיפות. עכשיו אני פותחת את המעודכן אחרי שישבנו איתם בערך, רגע, משהו קרה פה. הנה. אתם רואים, הורדנו את הגשר, הורדנו את הגשר, עשינו שני בינויים נפרדים, ביקשנו, אתם רואים? אתם רואים שהכיפות, הם נשארו עכשיו כאילו חשופות. כמובן שהדבר הזה הוא לא צריך להיות, כאילו, זה לא סביר, כן? ה-,

אורית לנדסברג:

הגמדים.

יוחנן וייצמן:

למה? כל הכבוד.

אמי ארבל:

... שהוא תקוע שם באמצע הזה בדיוק.

שרון דינור:

עכשיו הם, הם עושים זיז בעומק של שני שליש,

יוחנן וייצמן:

עושה לי תיאבון.

שרון דינור:

שני שליש הבניין הוא בזיז. עכשיו, הדברים האלה, הדברים האלה, צריך להבין שהנייר סופג הכל, אבל המציאות לא סופגת אותם. מבחינה הנדסית,

אמי ארבל:

מה זה בזיז? זה מרחף מעל הבניין.

שרון דינור:

לא, יש פה כאילו עמוד, אתה רואה?

אמי ארבל:

כן, כן.

שרון דינור:

עכשיו, העמוד הזה הוא מאוד מאוד דק. אנחנו אמרנו להם, תקשיבו, זה לא, יש פה משהו שהוא לא סביר הנדסית. הם הכינו לנו בתוך קומת הקרקע פה, אתם רואים, יש עמודונים קטנים כאלה, לא פוגע בשימור, הכל בסדר, כי יש פה חללים מטורפים של קמרונות וכיפות וזה כמו שתיארתי לכם. אגב אני ממש ממליצה, זה נורא קרוב לפה, אתם יכולים ללכת לסיור, רצוי אחר הצהריים שפתוח שמה, באמת באמת נורא יפה שמה. אז אמרנו להם התוכנית ההנדסית לא סבירה. הם שלחו אותה למהנדס שלהם, מישהו, לא מהנדס, מאיר רונן, תגיד לנו שזה כן סביר. הוא אמר תקשיבו, זה לא סביר אבל סכמה אחרת, כאילו, הסכמה הזאתי לא סבירה, אבל סכמה אחרת יכולה להיות סבירה. אבל הוא לא הראה לנו מה הסכמה האחרת, ואנחנו, הנדסית, ואנחנו אמורים לאשר את זה כאילו על בסיס שיהיה בסדר. אבל המקום הזה יותר מדי חשוב לירושלים בשביל שישאר על הבסיס של 'יהיה בסדר, תנו לנו את זה תנאי למתן תוקף'. בתנאי מתן תוקף אני לא אצליח לעשות שום שינוי בתכנון. זאת אומרת, זה יהיה כזה, 'אה, אופסי לא הצלחנו, הגענו להיתר בנייה ו-, אה, הזיז הזה לא עובד אז צריך להרוס כאן כמה כיפות בשביל הדבר הזה'. וזה מחיר כבד מדי. עכשיו, הרבה פעמים אנחנו אומרים בעיר, וזה

באמת הנקודה שהכי חשובה לי פה, הרבה פעמים אנחנו אומרים בעיר, תקשיבו, המקומות האלה, הלני המלכה שהיה הרבה זמן קול ישראל, הם לא חשופים לציבור, הציבור לא מכיר את זה. אז אנחנו, הפיתוח תורם לשימור. אבל פה, במקום כזה שהוא כל כך מוכר לציבור, הפיתוח לא תורם לשימור אם אתה לא שומר על השימור. זאת אומרת, אני, עכשיו המצב זה שהציבור נהנה ממנו, מטר מבצלאל, מרכז עיר, אזור בילוי, תוסס, יש שם גם מסחר, גם מסעדות, יש שם המון מסעדות, גם את ה-,

חיים כהן:

כן, אז החשש שלך בעצם שלא ניתן בפועל לעשות את זה?

שרון דינור:

החשש שלי הוא, אני אומרת לך בתור מישהי שראתה שתיים-שלוש תוכניות, אי אפשר, זה לא מחזיק. גם המהנדס שלהם אומר שזה לא מחזיק, אבל הם רוצים שאת התנאי ההנדסי שהצבתי כדי, לאישור התוכנית, הם הציבו את התנאי הזה, 'בואי תדחי לנו אותו הכי רחוק'. ואני אומרת להם, תקשיבו, פה זה במקומות הבודדים שאני אומרת שהתנאי ההנדסי צריך להיות עכשיו. כאילו, אי אפשר להתייחס לתכנון,

חיים כהן:

מה זה עכשיו?

שרון דינור:

עכשיו, לפני שמפקידים את התוכנית.

לורה ורטון:

... לאישור.

ציפי רון:

דרישה קדם, דרישה קדם תכנונית.

שרון דינור:

אם אין, אסור לאשר את זה, אסור.

ציפי רון:

קדם תכנונית, איך אתם בונים את זה.

חיים כהן:

אם יש, שנייה, אני שואל, אם יש מהנדס שמוכר לוועדת שימור או אני לא יודע מה, מהנדס שימור, ויש לו את כל הסעיפים שהוא מוכר, הרי אני לא מהנדס ואת בטח גם לא מהנדס ואף אחד בשולחן לא מהנדס. אבל אם היה מגיע מהנדס והיה אומר, כן, ניתן, ואני לוקח את האחריות. אז,

יערה שאלתיאל:

לא, אי אפשר. אי אפשר לקחת על הדבר הזה אחריות, סליחה. אבל קימרון,

חיים כהן:

... תני לי לסיים.

יערה שאלתיאל:

תסתכל, הם מכניסים באומנה של הקימרון משהו בגודל של 20 על 20, להחזיק מפלצת ...

חיים כהן:

יערה,

יערה שאלתיאל:

אין שום סיכוי, אי אפשר לפתוח כזה דבר בכלל. טכנית.

חיים כהן:

את לא מהנדסת, ואני לא מהנדס,

אורית לנדסברג:

אנחנו לא מהנדסים אבל אנחנו כן למדנו קונסטרוקציה,

חיים כהן:

אבל אם מגיע מהנדס מוכר שהוא רשום, הוא מוכר בוועדת שימור והוא אומר, אני יודע לעשות את זה.

אורית לנדסברג:

יש כאן שני דברים.

לורה ורטון:

אבל שיכינו את זה.

אורית לנדסברג:

אבל רגע,

חיים כהן:

לא אמרתי שלא, בוא נשמע, אני לא יודע.

אורית לנדסברג:

יש כאן שני דברים.

חיים כהן:

לא, אבל ... ללכת ולהגיד, מכיוון ש-,

אורית לנדסברג:

שרון,

חיים כהן:

אנחנו לא מהנדס, אם יש מהנדס מוכר,

(מדברים ביחד)

יערה שאלתיאל:

שיביאו מהנדס שימור אמיתי, ולא איזה מישוהו שמתיימר להיות,

חיים כהן:

בסדר, אני ... שייקחו מישוהו טוב. אבל אתה מסכים איתי, אני לא מהנדס, אבל אם מגיע מהנדס ואומר,

יערה שאלתיאל:

כן, אבל אלה דברים שהם לא ברמת ...

חיים כהן:

אני יודע לעשות את זה ואני לוקח אחריות,

יערה שאלתיאל:

זה אפילו לא,

חיים כהן:

אז עם כל הכבוד,

יערה שאלתיאל:

לא סביר.

חיים כהן:

יערה, אני,

לורה ורטון:

אבל בינתיים המצב הוא הפוך,

חיים כהן:

טוב.

לורה ורטון:

שבא מהנדס שאמר, לא סביר.

חיים כהן:

... בסדר, בוא נשמע. אני רק הערתי את ההערה שלי.

אורית לנדסברג:

אני, יש שני דברים שאני רוצה, שרון.

שרון דינור:

כן?

אורית לנדסברג:

פעם ראשונה, אנחנו כן לומדים קונסטרוקציה ויש לנו את הכלים לבחון דברים אם הם סבירים או לא, גם אם אנחנו לא יודעים לעשות את כל החישובים. ואם מישהו, אנחנו בעלי מקצוע, כן? שאנחנו חייבים לקחת אחריות מעבר לגבולות. accountability, אנחנו לא יכולים להגיד, ראינו אבל זה לא ממש, אז אני לא מסתכל על זה. זה לא צריך להיות כך. אז אם שלושה אדריכלים אומרים שיש כאן חוסר סבירות, אז צריך לבדוק את זה עוד פעם ורצוי עכשיו ולא אחר כך. דבר שני, אני,

חיים כהן:

זה לא נושא אדריכלי, זה נושא הנדסאי בכלל.

אורית לנדסברג:

נכון, אבל עדיין,

אמי ארבל:

הנדסי.

חיים כהן:

הנדסי. סליחה.

אורית לנדסברג:

אבל עדיין, אדריכל,

ירה:

זה בסוף גם נושא אדריכלי, סליחה.

אורית לנדסברג:

הבקשה להיתר,

יערה שאלתיאל:

זו בהחלט ...

אורית לנדסברג:

רגע, סליחה אני מדברת, יערה.

חיים כהן:

אני חושב שיערה, בלי קשר, אני חשבתי, אמרתי ליושב ראש, אני חושב שהנושא של הזום זה קצת זה. אם את חברה, אני חושב זה חשוב שתבואי, תכבדי, תכבדי את נושא השולחן. אני חושב שלעמוד בזום זה גם מפריע ב-, לי בכל אופן זה מאוד מפריע. אני מבקש אם אפשר לבוא לישיבות פרונטלי, זה הרבה יותר חשוב בנושאים כאלה.

שרון דינור:

היא גרה נורא רחוק, היא גרה ...

אורית לנדסברג:

הדבר הנוסף,

מורו בן זיו:

היא גרה,

חיים כהן:

היא חברה. היא חברה. ...

אורית לנדסברג:

הדבר הנוסף,

לורה ורטון:

ועד עכשיו היא כן באה.

אורית לנדסברג:

הדבר הנוסף שאני רוצה לומר, שהלכתי לשם אתמול, חשבתי שאני רואה את זה, אבל, יש כאן סיפור הרבה יותר מורכב מהתופעה שהם תכננו, מהתוצר שהם עשו. הסיפור כאן הרבה יותר מורכב. אני חושבת שהם פספסו שיש כאן באמת, כמו שאמרה שרון, הם הורידו את הגשר, נכון, אבל עדיין המבנה על הלני המלכה, הוא צריך לתת לקבל ביטוי בדופן שלו אחר מאשר נקניק שחתכו אותו. והקשתות בעיניי שמראות את הכיפות, נראה לי קצת ילדותי ורק לעשות וי ולהגיד 'אני מראה אותם', כי הכיפות האלה יכולות לגמרי להיות סיפור פנימי, כי יש כאן סיפור פנימי, אנחנו, כמו ששרון אמרה, יש כאן דברים שהם נסתרים. לא הכל חייב להיות ככה בוס מול הפרצוף. בשימור, או בכלל בערים עתיקות, החלק של גילוי בתוך בניין הוא חלק מהחוויה. אז לא כל מה שאני רואה מהרחוב, אז יש לי את הרחוב הורקנוס שזה צריך לקבל ביטוי אחד, ויש לי ביטוי אחר שצריך לקבל הורקנוס, ויש ביטוי שלישי שזה העולם הפנימי שמחבר בין שני הבניינים האלה, ועוד בניין.

יוחנן וייצמן:

טוב שנייה, אני רוצה לקטוע אותך. את התחלת, פתחת נושא שהוא נושא נורא מעניין שצריכים פעם לדבר עליו, זה אולי נושא לסמינר ואולי אפילו נושא לתיק נקודתי, אבל דווקא את ההצעה שלך אולי נציע להם.

אורית לנדסברג:

שמה?

שרון דינור:

איזה, של העיצוב?

יוחנן וייצמן:

היא הציעה הצעה שיכולה להתפרש בעצם, בואו אולי נסתיר טיפה ונשים עמוד, ...

אורית לנדסברג:

לא, אבל לא בשביל העמוד.

ציפי רון:

לא, לא, לא, ...

אורית לנדסברג:

העמוד הוא, זה,

יוחנן וייצמן:

לא, לחפש מקום אחר,

אורית לנדסברג:

אתה לוקח עניין תפיסתי ואתה שם אותו בעניין קונקרטי. זה, העניין התפיסתי אמור לקבל את הביטוי שלו, והעניין הקונקרטי זה by-product, זה לא דבר שצריך,

יוחנן וייצמן:

נכון. לא, אז יכול להיות שהם יוכלו להגיב על ההצעה שלך, לכן,

שרון דינור:

אני רוצה להגיד שנתנו פה, אני לא יודעת אם קראתם, אבל חוות הדעת שלנו, אנחנו לא דחינו את הבקשה.

יוחנן וייצמן:

ברור.

שרון דינור:

פעם קודמת שהיה לפני וועדת שימור כן דחינו את הבקשה,

חיים כהן:

לא היה בוועדת שימור.

שרון דינור:

אבל הפעם פשוט אמרנו,

חיים כהן:

זה לא היה בוועדת שימור.

שרון דינור:

זה היה בוועדת שימור.

חיים כהן:

זה לא היה בוועדת שימור. היה המלצה.

שרון דינור:

חוות דעת, לא, נכון, המלצה.

אורית לנדסברג:

הייתה חוות דעת אבל ...

שרון דינור:

הכנו את זה כבר להמלצה.

חיים כהן:

ולמה אני אומר לך שזה לא היה?

שרון דינור:

והם דחו את זה כדי לעשות איתנו תיאום.

חיים כהן:

את יודעת למה אני יודע? בגלל שאני ביקשתי להביא את זה לוועדת שימור, כי אמרתי, לא מקובל עליי שמעבירים ומדלגים, ולכן ביקשתי גם מיושב ראש הוועדה, מאליעזר ראובברגר בתיאום אמי להביא את זה לוועדת שימור ולכן זה נמצא.

שרון דינור:

אוקיי.

אמי ארבל:

עכשיו אני שואל לגבי מה שאתה שאלת,

ציפי רון:

היה ניסיון, היה ניסיון לדלג על וועדת השימור? היה ניסיון לדלג על הדיון,

חיים כהן:

לא יודע, זה היה בתיק שמה, לא יודע אם היה ...

אמי ארבל:

אני שואל אבל רגע גם את,

לורה ורטון:

... כזה מהתקופה,

אמי ארבל:

אני שואל גם את שרון אבל. בהנחה שהם יעשו מה שאתם אומרים ויביאו מהנדס שימור שיביא חוות דעת, אנחנו נוכל לבדוק את החוות דעת הזאת?

שרון דינור:

אני לא, אני מצטערת, אני לא מבקשת חוות דעת, אני מבקשת לראות סכמה הנדסית. כשאני אראה מה המשמעות,

אמי ארבל:

שמי יבדוק אותה אבל?

שרון דינור:

אני.

אמי ארבל:

אה, אוקיי.

שרון דינור:

אני לא צריכה להיות מהנדסת בשביל לבדוק, את הסכמה ההנדסית אני בודקת אדריכלית, לא הנדסית, אני מאמינה לו, מה שהוא אומר, רגע, אני מסבירה איזה בדיקה אני עושה. הוא אומר לי 'אני יכול לעבוד עם הזיז הזה, אבל המחיר יהיה שהכיפה הזאתי נהרסת והכיפה הזאת נשמרת'.

חיים כהן:

אוקיי, בסדר.

שרון דינור:

זה משהו שאני יודעת לבדוק אותו.

חיים כהן:

ברור.

שרון דינור:

כרגע מה שיש אני לא יודעת לבדוק.

חיים כהן:

סליחה, סליחה.

שרון דינור:

זהו.

חיים כהן:

אלף, את צודקת במאה אחוז. אני אומר מאוד פשוט. בן אדם שמביא תוצר, ואני אומר, אני אחראי שהתוצר כמו שהוא יבוא. עכשיו, אני, אם הוא, הוא יש לו את הטייטל, הוא מוכר, לא אני. אני לא יכול לבוא ולהגיד 'לא מקובל עליי, עם כל הכבוד, כי אתה לא תצליח'. הוא בא ואומר, אני כן מצליח. אבל עוד פעם, אני מדגיש, את המוצר שהוא מראה לנו, בלי שינויים. אני חושב שאין שום סיבה לא לתת לו את זה.

אמי ארבל:

השאלה אם יש ...

חיים כהן:

ואפשר לעשות סטייה ניכרת על זה,

אמי ארבל:

לא, השאלה אם יש חוות דעת כזאת.

חיים כהן:

לא, בסדר, ... זה מה שאני אומר.

שרון דינור:

לא, אין, אין חוות דעת.

חיים כהן:

זה הסיפור. פה מתחיל ונגמר.

אמי ארבל:

בוא נשאל.

חיים כהן:

ולדעתי אם הוא אומר שזה ככה, הייתי מכניס לו סטיה ניכרת שבדיוק כזה ראה וקדש.

אורית לנדסברג:

עוד דבר שצריך לזכור. אדריכל, אדריכל עובד מעל כל היועצים. היועצים נותנים שירות לאדריכל. לכן האדריכל לומד את כל המקצועות, הוא גם מבין במיזוג,

חיים כהן:

בסדר, אבל אם,

אורית לנדסברג:

וגם באינסטלציה, למרות שהוא לא יועץ,

חיים כהן:

אם המהנדס, האדריכל מציע משהו והמהנדס אומר,

ציפי רון:

סליחה,

חיים כהן:

'לא יודע לעשות את זה', אז זה לא שווה, מה,

(מדברים ביחד)

ציפי רון:

שיהיה לי טוב, כמה תוכניות של אדריכלים יודעי כל אנחנו הצלחנו לשנות ולדחות.

חיים כהן:

טוב. טוב, בואו, ... הם נכנסו עכשיו,

ציפי רון:

אני שולחת את כולם גם לממילא.

חיים כהן:

בוא נשמע, בוא נשמע אותם.

ציפי רון:

לממילא, שהבתים שומרו חרף ההחלטה של האדריכל שהרס את הכל,

חיים כהן:

ציפי, ציפי,

ציפי רון:

... ועוד כהנה וכהנה.

חיים כהן:

הם נכנסו, בוא נשמע עוד קודם.

ציפי רון:

אבל אני רוצה לדבר גם על זה, אז יותר מאוחר. עם כל הכבוד לדיסציפלינה, עם כל הכבוד. נו, יש,

יוחנן וייצמן:

הבאתם מהנדס?

שרון דינור:

רגע,

משה שפירא:

חוות דעת מהנדס, ... המהנדס,

שרון דינור:

אני יכולה להגיד משהו?

משה שפירא:

שלום לכולם.

לורה ורטון:

שלום.

ציפי רון:

שלום, בוקר טוב.

משה שפירא:

בוקר טוב. המהנדס הוא שפר רונן. אין, לא חושב שיש עוד מהנדס שימור שהוא יותר, יותר מקצועי במשרד הזה, וברגע שהוא אמר לנו שהדבר הזה אפשרי, ...

שרון דינור:

הוא אמר שהדבר הזה לא אפשרי, אבל שיהיה אפשרי סכמה אחרת.

משה שפירא:

בסדר, אבל, ...

שרון דינור:

בסדר, לא, זה מה שהוא אמר. בוא נדייק.

משה שפירא:

לא,

שרון דינור:

הוא לא אמר שזה אפשרי.

משה שפירא:

התב"ע, בוא נגיד ככה, התב"ע אפשרית. בוא נגיד, ... קודם כל שלום לכולם.

חיים כהן:

בוא, אני אגיד לך משהו.

משה שפירא:

כן.

חיים כהן:

בסדר? פחות או יותר ראינו את התוכנית, אני אגיד לך כדי שנדע להיות בפקוס שם. מגיע הצוות המקצועי כאן,

יוחנן וייצמן:

תשבו,

חיים כהן:

טוען טענה מאוד פשוטה,

משה שפירא:

כן.

חיים כהן:

שברגע שמגיע מהנדס ואומר 'ניתן לעשות את זה' ולא מציגים בתוכנית מה ניתן לעשות, בסופו של דבר מחר יגידו, 'כן, ניתן, אבל צריך להוריד את זה וצריך להוריד את זה', ואז נוצר מצב שבעצם זה לא התוכנית שנתנו את ההסכמה. לכן כשאתה בא ואומר שמהנדס אומר שהוא מאשר וניתן לעשות את זה, הצוות רוצה לדעת מה התוכנית שהוא רוצה לעשות. מאוד פשוט. הוא אומר, אם ההוא אומר לי, זה המוצר שאני יודע לעשות אותו, אז זה המוצר ש-, אז כמו שאומרים, אני בוודאי לא חושב שאני יכול לבוא ולהגיד, מה פתאום, אני לא מקבל. אז לכן השאלה היא מאוד פשוטה. אתה מציג תוכנית, אני רוצה לדעת שהמהנדס, איך אמרת שקוראים לו?

משה שפירא:

שפר רונן.

דובר:

שפר רונן.

חיים כהן:

שפר רונן,

משה שפירא:

... הוא המהנדס.

חיים כהן:

שהוא מוכר, הכל טוב יפה ואומר, כן.

ציפי רון:

מי, יעקב שפר?

משה שפירא:

יעקב שפר ומאיר רונן, כן.

חיים כהן:

'אני יודע לעשות את התוכנית הזאת'. אז בסדר, אז אני יודע שזה המוצר ואנחנו נקבל החלטה אם כן או לא. אבל אם אתה אומר לי בגדול שהוא יודע ואחר כך באיזשהו שלב בתנאי להיתר יגידו, 'תקשיב, צריך להוריד את זה ולעשות את זה', אז אתה מבין שאתה שם אותנו במצב בעייתי. זאת השאלה. אני חושב שכדאי,

יוחנן וייצמן:

משה, אני, שנייה אחת, לפני שאתה עונה, משה, אני אנסה קצת להגדיר לך מה שחיים לא אמר. יכול להיות שיש פה גם משהו לטובתכם, ... קונסטרוקציות יקרות, ואחרי זה פתאום המהנדס יגיד 'לא, פה תן לי 5 סנטיים',

חיים כהן:

ואז אתה מבין שאתה נמצא בבעיה.

משה שפירא:

אני אגיד. אז, בואו, יש, אפשר להקריא פה את מה שהוא כותב.

יוחנן וייצמן:

כן.

משה שפירא:

... להתייחס,

יוחנן וייצמן:

תעלה את זה, אתה יכול לשתף את זה במצגת?

(מדברים ביחד)

אמי ארבל:

משה, יש את זה במצגת, את הדוח שלו?

יוחנן וייצמן:

את הדוח?

אסתי קליין:

כן, כן.

יוחנן וייצמן:

אז תעלה את זה למסך שכולנו נראה אותו.

דובר:

כן, יש ...

ציפי רון:

אבל רגע, אולי תציגו את ה ...

יוחנן וייצמן:

הנה הוא מעלה, להלן ההנחיות.

ציפי רון:

תציגו.

נפתלי זאבי:

שמי נפתלי זאבי, אני עורך דין ואני מלווה את הפרויקט הזה. אני הייתי עם המהנדס בשטח כמה פעמים. האמירה העקרונית שלו הייתה,

ציפי רון:

עם איזה מהנדס?

נפתלי זאבי:

עם מאיר רונן.

ציפי רון:

רגע, נפתלי זאב?

נפתלי זאבי:

זאבי.

ציפי רון:

זאבי.

נפתלי זאבי:

האמירה העקרונית שלו הייתה, יש מערכת ביסוס נפרדת מהשימור, שאפשר להתבסס עליה ולבנות את הבניין. גם את התב"ע המאושרת, יש פה הרי תב"ע מאושרת,

יוחנן וייצמן:

הוא קשור לרשות העתיקות, הוא הנכד של גנדי.

ציפי רון:

אה, יופי.

שרון דינור:

של שוד עתיקות?

ציפי רון:

הוא היה חבר ... שלי.

יוחנן וייצמן:

כן.

נפתלי זאבי:

נחזור לעניין.

יוחנן וייצמן:

כן.

נפתלי זאבי:

יש מערכת ביסוס נפרדת בבניין, ואת זה הוא בדק, שאפשר להוריד אליה ועליה לבסס את הבניין החדש, גם את התב"ע המאושרת וגם את התוספת, וזה משהו שלא יפגע בשימור. הוא אומר, כמו שהוא הבניין יכול להתלבש בלי להסתמך על העמודים שעליהם השימור עומד היום. ואם צריך, הוא אומר, גם יש מקום לחפור בין הקמרונות ולהוריד עמוד. זה הייתה הבדיקה שלו. בדיקה משמעותית מכמה סיורים בשטח. וזה משהו שגם בתב"ע מאושרת, לא צריך לעשות, עושים את זה בעת מתן היתר בנייה, ועשינו את זה לבקשת שרון, ...

חיים כהן:

אני שואל אותך ... ,

נפתלי זאבי:

כן.

חיים כהן:

אם, לו יצויר ששימו לך סטייה ניכרת שלא יהיה ניתן לפגוע בקמרונות, כמו שאתה אומר,

יוחנן וייצמן:

אתה ציירת אותם בסגול.

נפתלי זאבי:

בסדר,

יוחנן וייצמן:

על אותו קיר שאתה רוצה מחר להכניס בו חיזוק של מאיר רונן, אתה לא יכול לעשות את זה.

נפתלי זאבי:

... הסימונים האלה הנוכחיים לא טובים.

יוחנן וייצמן:

אה.

נפתלי זאבי:

כן, הוא אומר,

יוחנן וייצמן:

א זמה כן?

שרון דינור:

מה? לא הבנתי.

נפתלי זאבי:

ברגע שיהיה כמויות,

יוחנן וייצמן:

הקיר סגול, אתם תוכלו להכניס מחר לתוכו חיזוקים?

אסתי קליין:

... או בחוץ, או בתיאום.

דובר:

אבל צריך להראות איפה.

לורה ורטון:

לא, אבל ...

אסתי קליין:

... בתיאום. אנחנו לא יכולים לעשות את זה עכשיו,

לורה ורטון:

אנחנו צריכים לראות,

אסתי קליין:

אנחנו גם לא יודעים כמה יאושר. האם להכניס,

ציפי רון:

סליחה,

אסתי קליין:

האם להכניס תכנון של שמונה קומות?

יוחנן וייצמן:

אבל התב"ע לא ... אותכם.

אסתי קליין:

של שש קומות? של עשר קומות?

דובר:

לא,

שרון דינור:

אל תכעסי עליי, אני ...

אסתי קליין:

לא, אז אני אומרת,

ציפי רון:

לא, לא, לא, לא,

אסתי קליין:

זה לא משהו שאנחנו יכולים,

ציפי רון:

זה לא משהו שיישאר, סליחה,

יוחנן וייצמן:

... אצלכם בתב"ע, אחרי זה אתם,

ציפי רון:

זה לא משהו שיישאר פתוח. זה לא משהו שיישאר פתוח.

אסתי קליין:

אבל אין דרך להגיע לזה עכשיו.

משה שפירא:

לא, הקמרונות, לא,

ציפי רון:

אז אולי אין דרך.

משה שפירא:

מה שהם אמרו, מה שהם אמרו, שהקמרונו כולם יישמרו. המפלסים כולם יישמרו.

אסתי קליין:

בדיוק.

יוחנן וייצמן:

לא, אתה יכול להגיד ש-, לא, משה, אם היית בא ואומר לי, בשביל הפרויקט הזה אני רוצה להרוס קימרון אחד, יכול להיות שהיו מאשרים לך את זה.

ציפי רון:

שניה,

אסתי קליין:

לא אמרנו,

ציפי רון:

שניה,

אפשר להעיר הערה?

יוחנן וייצמן:

יכול להיות שזה בסדר, אבל בואו תגידו ברור מה קורה.

משה שפירא:

לא, אבל יש,

ציפי רון:

וייצמן, אפשר להגיד מילה?

יוחנן וייצמן:

שניה.

ציפי רון:

אפשר להגיד משפט?

משה שפירא:

קיים פער,

יוחנן וייצמן:

בואו, אתם יודעים מה? שניה, בואו, אני רוצה ש... להציג. ושאלה, סתם, אני לא, מאיר רונן יסכים לעלות לפה בזום? אתה רוצה לשאול אותו?

(מדברים ביחד)

דובר:

בוא נבדוק.

יוחנן וייצמן:

מה?

אמי ארבל:

אולי לא מייד, אבל,

יוחנן וייצמן:

בסדר, לא משנה, בסדר, בואו, אני,

אמי ארבל:

... שהוא לא בא.

יוחנן וייצמן:

אני, רגע, דקה, בואו, אנחנו, אף אחד לא ייכנס לדברים שלהם כעת, ונשמור שאלות, תציגו ונדבר. את הבעיה הבנת, נכון?

משה שפירא:

לא, את הבעיה הבנתי, אבל אני אומר, יש גם פער תמיד בין תב"ע לבין היתר. עכשיו, אני מבין את החשש של המחלקה ושל הוועדה שאולי בהיתר יתהפכו דברים. אבל יש לנו פה ... מפורש, הקמרונות יישארו, הקירות יישארו. אם יהיה איזשהו מקום שיצטרכו לשים, כמו שיש פה היום, גם היום פה,

יש כאן, נכנסו פה כי יש פה כמה עמודים שנמצאים פה. בסדר, אז יכול להיות שייכנסו עוד עמודים, אבל הקמרונוט יישארו, הכל יישאר, הנראות תישאר. על זה אמונה פה הוועדה. זה לא יכול להיות, זה לא יכול להיות שבשלב תב"עי, בשלב תב"עי צריך להגיע לתכנון מפורט של ההיתר של כל הדברים האלה. זאת אומרת, הדברים, זה בדיוק הפער בין תב"ע לזה. עכשיו, מאחר ופינו באמת למהנדס מספר 1, המהנדס עם הכי הרבה ניסיון במבנים לשימור, והוא אומר שהדבר הזה ייתכן. ייתכן, מה זה ייתכן? ייתכן, הוא לא ... הוא צירף פה את החתך שלנו עם הקמרונוט, עם הנראות של הדבר הזה, הוא אומר שהדבר הזה ייתכן, אז יש דרך לעשות את זה. הדבר הזה ייתכן. הקמרונוט יישארו, הכל יישאר, בסדר.

ציפי רון:

שיבוא לוועדה פה.

לורה ורטון:

רגע, אפשר?

ציפי רון:

שיבוא לוועדה ויסביר בדיוק ...

נפתלי זאבי:

אני שאלתי אותו אם אפשר,

לורה ורטון:

אפשר רק להגיד משהו?

ציפי רון:

שיחפש, ...

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

סיכמנו שהם מדברים,

נפתלי זאבי:

אני ביקשתי לפני,

יוחנן וייצמן:

סיכמנו שהם מדברים, אחרי זה.

נפתלי זאבי:

לפני תקופה שאלתי את המהנדס האם יש חוות דעת,

ציפי רון:

אני מתכוונת ליעקב שפר או למאיר רון?

נפתלי זאבי:

למאיר רון.

אסתי קליין:

מאיר רון עובד במשרד שלו.

משה שפירא:

הוא שותף, שניהם שותפים.

אסתי קליין:

שותף, כן.

ציפי רון:

בסדר,

נפתלי זאבי:

שאלתי אותו האם יש אפשרות לקבל,

ציפי רון:

שיעקב שפר ...

יוחנן וייצמן:

זה משרד מכובד, בואי, אנחנו לא נזלזל בהם.

ציפי רון:

אז אני אומרת, שיעקב שפר יתכבד ויבוא.

חיים כהן:

ציפי, לא ...

נפתלי זאבי:

אני שאלתי את המהנדס האם יש אפשרות לקבל חוות דעת יותר מפורטת ממה שכתוב פה בשלב הזה. הוא אמר, ברגע שאני לא יודע את הכמויות, מאיזה חומר אתה בונה, כמה קומות אתה בונה, אין לי יכולת לתת לך משהו יותר מזה. אני רק יכול לדעת שיש מערכת ביסוס נפרדת.

אמי ארבל:

אבל סליחה, אני לא מבין, מה זה הוא לא יודע? יש פה תוכנית שמבקשת מספר קומות, והוא יודע בדיוק מה המשמעות של זה מבחינת העומס שזה מייצר. אתם לא רוצים פחות קומות ממה שיש פה, נכון?

נפתלי זאבי:

נכון.

אמי ארבל:

הוא צריך לקחת את התוכנית כמו שהיא, להגיד, בדקתי את התוכנית שהוגשה, עם ה-11 קומות, עם העומס של הבטון של ה-, ולתת חוות דעת. מה זה הוא לא יודע?

נפתלי זאבי:

זה מה ש ...

אמי ארבל:

אתה אומר הוא לא יודע אבל.

נפתי:

לא, בשביל לעשות עכשיו תוכנית מפורטת, כתב כמויות, אתה צריך להביא קבלן,

אורית לנדסברג:

לא, הוא לא צריך כתב כמויות.

(מדברים ביחד)

אסתי קליין:

הוא לא צריך סקר קרקע,

נפתלי זאבי:

... זה מה שכתוב.

אסתי קליין:

הוא צריך בדיקות מעבדה של כל הקירות הקיימים,

ציפי רון:

... כתב כמויות?

אסתי קליין:

הוא צריך להיכנס לתכנון מאד מפורט.

דובר:

לא, אין לנו תכנון מפורט.

אסתי קליין:

זה גם הרבה מאוד כסף ...

יערה שאלתיאל:

הוא צריך להבין איפה ההשענות, איפה נקודות השענה ומה הגודל פחות או יותר של נקודות ההשענה.
והדבר הזה, זה כן צריך לראות בשלב הזה.

נפתלי זאבי:

זה כתוב פה. הוא מסמן איפה, יש במצגת את זה.

יערה שאלתיאל:

זה לא במילים, זה בשרטוט.

אמי ארבל:

פה? זה שם?

יוחנן וייצמן:

רגע, בסדר, נשתף את הדף הזה במצגת.

נפתלי זאבי:

יש לכם את זה?

יוחנן וייצמן:

את זה ועוד אחד. תביא את זה שוב.

לורה ורטון:

לא, אין,

אמי ארבל:

אתם הבאתם את המצגת.

אסתי קליין:

זה מופיע שם.

יערה שאלתיאל:

הוא מדבר על מערכת חיצונית שלא נוגעת במבנה לשימור.

יוחנן וייצמן:

תשלח את זה,

שרון דינור:

חוות הדעת שהעברתם לי בעבר, יש,

יוחנן וייצמן:

תשלח את זה שוב למייל של מורן.

אסתי קליין:

אבל אז דיברנו איתו,

יוחנן וייצמן:

הוא יציג את זה שוב.

אסתי קליין:

העלינו אותו גם בזום, היינו ביחד.

אמי ארבל:

... את זה פה על ה-,

שרון דינור:

אני דיברתי איתו גם בנפרד. הוא הגיע אחרי התכנון שלכם, הוא לא נתן לי ערך מוסף לתכנון.

יוחנן וייצמן:

לא, זה הסוף, לא משנה, ...

שרון דינור:

הוא רק אמר שהתכנון של מה שיש עכשיו לא מחזיק, אבל הוא יודע לעשות תכנון אחר שכן יחזיק. אבל את המחיר של התכנון שכן יחזיק, את זה אני לא יודעת. אפשר לשמור על כיפות ולעשות, והם יישמרו, אבל אז המחיר יהיה קירות מבחוץ. אני רוצה לדעת את זה, זה המשמעות, תן לי להחליט, כן, לא, מעדיפה לאבד כיפה מאשר זה. את כל הדברים האלה אין לי.

יוחנן וייצמן:

כן, אני רוצה להגיד משהו. הוא כותב, אני מנסה פשוט להתמודד עם זה, זאת אומרת, לכן יכול להיות ש-,

ציפי רון:

אני שואלת,

לורה ורטון:

רגע, רגע,

יוחנן וייצמן:

דקה.

ציפי רון:

איפה האדריכל של התוכנית?

אמי ארבל:

הנה.

יוחנן וייצמן:

הנה, משה שפירא.

ציפי רון:

לא, לא, לא, אדריכל כתוב פה, משה, אתה תכננת את כל המגדלים, את כל הבנייה הזאת?

אסתי קליין:

זה תב"ע מאושרת.

ציפי רון:

שניה, שניה, שניה,

נפתלי זאבי:

יגאל לוי תכנן תב"ע,

ציפי רון:

אז אני מבקשת, אבל היא הגיעה לכאן בגלל שיש שינויים ויש תוספות ויש מחלוקות. אז איפה האדריכל?

חיים כהן:

ציפי,

יוחנן וייצמן:

חברים, אנו מאשרים בזאת כי ניתן לפרוץ, אני מקריא את חוות הדעת. כי ניתן לפרוץ,

לורה ורטון:

אני רק אגיד משהו לפני כן, שאני חושבת שדבר אחד שהוועדה לא אוהבת ולא צריכה לקבל זה הפתעות.

דובר:

כן.

לורה ורטון:

מקבלים את הדברים כתובים, אז אם מישו אומר אחר כך,

יוחנן וייצמן:

לא,

חיים כהן:

לא, לא,

לורה ורטון:

לא.

חיים כהן:

דווקא פה היה תיאום מלא,

לורה ורטון:

רגע, רגע, רגע, אבל,

חיים כהן:

עם שרון, ...

לורה ורטון:

רגע, רגע, שנייה, אם המהנדס אמר כמו שזה לא ילך, צריך לעשות התאמות, אז על זה אנחנו דנים.

יוחנן וייצמן:

בסדר, אני אקריא את זה, ואולי תעלי את ה-, היינו צריכים לשתף מסך בזה.

שרון דינור:

אני חושבת שיש לי את זה שמור. שניה רגע.

אורית לנדסברג:

יש נקודה נוספת, ש-,

יוחנן וייצמן:

מסקנות והנחיות, בוא נראה,

ציפי רון:

אני מחכה לרשות דיבור כבר שעה.

אורית לנדסברג:

רגע, רגע, אני רוצה רק,

ציפי רון:

אז הם מתפרצים, אז אני גם מתפרצת.

אסתי קליין:

זה מופיע, זה מופיע.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

ציפי רון:

אז אי אפשר ככה, נו מה, מה הסיפור?

יוחנן וייצמן:

כן, אני גם ניסיתי לדבר ולא הצלחתי, לא קרה אסון. אבל בסדר.

ציפי רון:

אז אפשר?

יוחנן וייצמן:

כן, תורך.

ציפי רון:

אז אז אני רוצה להגיד, מדובר כאן על רובע. מדובר כאן על חלק שאפשר, על מתחם שאפשר להגדיר אותו כרובע. זה לא בית בודד אלא זה סדרה גדולה שמכסה שטח גדול של רובע עות'מאני, שיש בו כנראה גם מרתפים ויש לו הרבה מאוד, מבנה מאוד מאוד מורכב. אני לא רואה כאן התייחסות לעניין הזה, אני לא יודעת אם אפשר להרים עליו את מספר הקומות, אני גם לא רואה את ההתייחסות לרחוב הלני המלכה ולמגרש הרוסים, שזה גם אתר היסטורי לשימור. אני חושבת שיש כאן יותר מדי נעלמים בתוכנית הזאת, אני חושבת שיש כאן לא רק נעלמים אלא גם קונפליקטים.

נפתלי זאבי:

איזה נעלמים?

ציפי רון:

הנעלמים, איך בדיוק נעשית החבירה בין הרובע העות'מאני,

נפתלי זאבי:

זה המהנדס כותב.

ציפי רון:

תסלח לי, אבל אני לא יכולה לבוא ולקרוא בדיון מכתב שלא הגיע אלי בכלל.

נפתלי זאבי:

למה הוא לא הגיע?

(מדברים ביחד)

אסתי קליין:

... במחלקה כבר שנה, חצי שנה.

ציפי רון:

אבל, אבל כאן, אולי זה שנה במחלקה, אבל לכאן, אליי זה לא הגיע ואל האחרים זה לא הגיע.

יוחנן וייצמן:

בואי הנה, אני רוצה, תעבירי להם את זה, לכל חברי הוועדה כעת במייל.

אסתי קליין:

זה מופיע פה.

אמי ארבל:

מה הוא כותב גם, ...

יוחנן וייצמן:

דרך אגב אני מודה,

ציפי רון:

עכשיו, אני מבקשת, אני מבקשת ...

יוחנן וייצמן:

אני מסכים עם מה שאומרת הגברת רון, המכתב הזה היה צריך להגיע לכל חברי הוועדה לפני הדיון.

אמי ארבל:

מה כתוב? אפשר לדעת?

ציפי רון:

אנחנו לא יודעים.

יוחנן וייצמן:

אני מוכן להקריא את זה, אבל,

ציפי רון:

אבל אני, אבל אני ...

יוחנן וייצמן:

בוא נעלה את זה על המסך.

ציפי רון:

אבל וייצמן, רגע אחד,

לורה ורטון:

אני הבנתי שהמסקנה היא שאי אפשר.

ציפי רון:

סליחה, חברים,

אורית לנדסברג:

יש,

ציפי רון:

סליחה, חברים,

אסתי קליין:

אבל זה מופיע על המסך.

ציפי רון:

בתור מי שחיייתה באזור הזה עשרות שנים ומכירה את המתחם הזה לא רע, עדיין יש לי הרבה נעלמים במתחם הזה. כי יש לו קומות תת קרקעיות והוא משתרע,

אסתי קליין:

עשינו מדידה,

ציפי רון:

רק רגע, לא להפריע לי.

נפתלי זאבי:

סליחה.

ציפי רון:

והוא משתרע בין בעצם כמעט ארבעה רחובות, חלק סמטאות, ואני רוצה לראות איך התוכנית הזאת נושקת לסמטאות האלה, למעברים, ולרחוב הלני המלכה שהוא אחד מהרחובות החשובים, ולמגרש הרוסים. זה לא יכול להיות שתוגש התוכנית בצורה הזאת.

נפתלי זאבי:

אני יכול לענות משהו?

יוחנן וייצמן:

שניה, לא,

אורית לנדסברג:

אני רוצה לומר עוד דבר.

יוחנן וייצמן:

האדריכלית לנדסברג, כן.

אורית לנדסברג:

יש דבר שאתה אומר, משה, שיש דברים שעושים אחר כך בהיתר. מינהל תכנון עבד שנים רבות על תכנון חושב רישוי.

יוחנן וייצמן:

תסתכלו על המסך בינתיים. כן.

אורית לנדסברג:

ותכנון חושב רישוי בא להגיד שאת כל הדברים הנעלמים שיכולים להוות שינוי מהותי אחר כך בהיתר, הזמן לפתור אותם זה דווקא בתב"ע ולא לזרוק את זה לשלב ההיתר ואחר כך ליילל שמה, להוציא היתר במדינת ישראל זה 100 שנה לוקח, להוציא היתר. אז זאת נקודה לגמרי, אתם לא תגידו אבל

אני נמצאת, הייתי, ברוך השם אני יש לי הרבה שיער לבן ושמעתי הרבה דברים וגם הייתי במינהל תכנון, אוקיי? אז עשו רפורמה בדיוק בשביל הדבר הזה, לדברים שהם יכולים להוות שינוי, צריך לפתור אותם בעוד מועד,

לורה ורטון:

בזמן התב"ע.

אורית לנדסברג:

בשלב התב"ע.

אסתי קליין:

... הם אמרו לא להכניס הוראות מגבילות בהוראות התוכנית כדי שבשלב ההיתר נתבלבל איתם,

יוחנן וייצמן:

להשאיר את הגמישות, כן.

אסתי קליין:

ולא נדע איך להתקדם עם זה.

משה שפירא:

לא,

אסתי קליין:

זה בעצם המטרה של התכנון ...

משה שפירא:

לא, לא יהיה, השינוי לא יהיה מהותי, מה שאני רוצה להגיד לכם, שבסופו של דבר אם יהיו עוד חיזוקים ויהיו עוד עמודים, זה לא יהיה שינוי מהותי כי מה שהוא התבקש ..., את הסיפור של הקמרונות ואם התוכנית הזאת יכולה להתבצע והתוכנית הזאת על כל מפלסיה התת קרקעיים, העיליים, הקמרונות,

חיים כהן:

אני שואל שוב את השאלה,

משה שפירא:

הכל ... והכל נראה,

חיים כהן:

אני שואל,

משה שפירא:

אז אם העמוד יהיה עוד 30 סנטימטר עוד פחות 30 סנטימטר,

חיים כהן:

אני שואל, אני שואל שאלה. והיה אם אנחנו נכניס סטייה ניכרת על הדברים של הקמרונות, על כל הדברים של השימור, שבעצם אתה לבד אומר שאתה לא נוגע בזה.

משה שפירא:

כן.

חיים כהן:

יש לך בעיה עם זה?

משה שפירא:

לא. לא.

אסתי קליין:

לא.

יוחנן וייצמן:

זה כן יש לך בעיה עם זה.

משה שפירא:

לא, אני אומר, לא, אני אומר, בוא נדייק ...

יוחנן וייצמן:

אתה נועל את עצמך.

משה שפירא:

בוא נדייק מה יהיה זה.

יוחנן וייצמן:

לדעתי הביאו לך הצעה לבוא עם סקיצה של ה-, אני באמת אומר לכם.

אסתי קליין:

אנחנו לא רוצים יותר סקיצות. אנחנו כבר שנה וחצי בתיאום, שנה, סליחה.

יוחנן וייצמן:

אבל בואי ... יש, סימנת פה עמוד,

אסתי קליין:

אבל אין לנו דרך לדעת את העמודים עכשיו.

יוחנן וייצמן:

סימנת פה עמוד?

אסתי קליין:

לא, אין לנו דרך לדעת את העמודים עכשיו,

לורה ורטון:

נו, אז,

יוחנן וייצמן:

אז איך תעשי את זה?

אסתי קליין:

בלי שניכנס לתכנון מפורט.

יוחנן וייצמן:

איפה איך תכתבי על קיר שסימנת אותו לשימור, תוכלי בסוף לדחוף בו עמוד? תלמדי אותי. בהערות
לטבלה תכתבי את זה?

משה שפירא:

לא, אז אפשר, אפשר,

לורה ורטון:

לא, זה,

אסתי קליין:

אז תעזרו לי אתם.

משה שפירא:

לא,

אסתי קליין:

בוא נעשה משהו אחר.

יוחנן וייצמן:

אבל את יודעת, את אדריכלית,

אסתי קליין:

אז בוא נעשה,

יוחנן וייצמן:

אתם אדריכלי שימור, את אדריכלית של תכנית,

אסתי קליין:

אז אני אענה.

יוחנן וייצמן:

הוא אדריכל שימור,

משה שפירא:

רגע, רגע, רגע,

אסתי קליין:

אז אני אענה.

יוחנן וייצמן:

תסבירי את זה.

משה שפירא:

לא,

אסתי קליין:

אני מבקשת מהוועדה,

יוחנן וייצמן:

אף אחד כבר לא בחדר, כולם לא בדיון, תלמדי אותי איך עושים את זה.

אסתי קליין:

אז אני אגיד, אז אני אגיד. אני רוצה שהוועדה הנכבדה תגיד לנו מהם, שהדברים האלה, העקרונות של השימור הם בהחלט סטייה ניכרת. ואנחנו נדע להתאים את עצמנו לזה.

לורה ורטון:

אבל, אבל,

משה שפירא:

ועקרונות השימור ...

אסתי קליין:

וזה יהיה עקרונות השימור.

(מדברים ביחד)

אסתי קליין:

כן.

לורה ורטון:

לא, אבל את זה, אנחנו, את זה רוצים ...

(מדברים ביחד)

משה שפירא:

העקרונות זה הנראות,

אסתי קליין:

הנראות, הנראות.

משה שפירא:

רגע, ... העקרונות זה ... הנראות של הקמרונות, השימור של הקמרונות והטכנולוגיה שלהם ש ... ,

אסתי קליין:

גם הם רוצים שיבנו את הפרויקט הזה, נכון?

יוחנן וייצמן:

נכון.

אסתי קליין:

רוצים לבנות את הפרויקט הזה במינימום נזק,

חיים כהן:

אם אני אומר לך,

אסתי קליין:

אז נעשה תיאום וזה, ...

חיים כהן:

... סטייה ניכרת,

אסתי קליין:

לא בטוח.

אורית לנדסברג:

אתה לא יכול.

אסתי קליין:

לא בטוח.

(מדברים ביחד)

ציפי רון:

מה שבטוח, מה שבטוח, זה אזור קריטי,

אסתי קליין:

אין ספק,

אמי ארבל:

רגע, חברים, אי אפשר לעשות דיון ביחד, רק,

יוחנן וייצמן:

לא, אני עשיתי איתם דיון נפרד כי רציתי,

אמי ארבל:

הבנתי, אבל אני רק אומר, אני רק אומר לאסתי,

יוחנן וייצמן:

קיבלתי תשובות, דרך אגב.

אמי ארבל:

אני מסכים איתכם ברמה העקרונית שיש הבדל בין,

ציפי רון:

אין מקום ל...

חיים כהן:

רגע.

אמי ארבל:

רגע.

אסתי קליין:

שניה.

אמי ארבל:

ברמה העקרונית אתם צודקים שיש הבדל בין התכנון בתב"ע לשלב היתר בנייה, נכון. אבל פה זה מקרה חריג שאומרת מחלקת שימור, אני רוצה לדעת היום, לפני שאני נותנת את כל זכויות הבנייה האלה, שזה עובד. עכשיו, אם המהנדס יודע להגיד לי, מה שמוצג רגע בתוכנית שאתם עשיתם, אני בלב שלם אומר, זה מה שיש, אסור לגעת בשום דבר מעבר לזה. אבל אתם לא אומרים את זה. אתם

אומרים, אנחנו נבדוק בשלב ההיתר, אולי צריך עוד עמודים, אולי צריך להוריד עמודים באמצע קמרונות. אני לא יודע. אבל מחלקת שימור, רגע,

אסתי קליין:

...

אמי ארבל:

תלמדו להקשיב אבל, תלמדו להקשיב עד הסוף, כי זה לא משנה שנה וחצי או לא שנה וחצי. בסוף מחלקת שימור רוצה להמליץ לוועדה את הדבר הנכון. אתם מציגים פה תוכנית שעל פי חוות דעת שימור זה לא עובד. המהנדס שלכם לא אומר שזה כן עובד. הוא אומר, אולי אני יודע, אולי אני יודע לפתור את זה בשלב ההיתר.

משה שפירא:

לא.

אמי ארבל:

זה מה שהוא אומר.

משה שפירא:

זה לא מה שהוא אומר.

אמי ארבל:

וזה מה שאמרתם לפני רגע.

שרון דינור:

זה מה שהוא אמר לי גם, דיברתי איתו לפני הדיון.

נפתלי זאבי:

לא, זה לא מה שהוא אומר.

אמי ארבל:

זה כן מה שהוא אומר אבל.

נפתלי זאבי:

הבניין הזה יש לו,

ציפי רון:

אפשרות לבדיקה נוספת דרך ... הכל בחזקת אפשרות.

משה שפירא:

אנחנו שוכחים שיש כאן תביעה מאושרת, דרך אגב.

אמי ארבל:

לא שוכחים.

משה שפירא:

לא, רק שניה.

אמי ארבל:

שהיא גרועה באותה מידה, אגב.

משה שפירא:

מה?

אמי ארבל:

היא גרועה באותה מידה.

משה שפירא:

היא הרבה יותר גרועה. כי,

אמי ארבל:

לכו תוציאו היתר בנייה.

משה שפירא:

לא, רגע שניה, רגע.

אמי ארבל:

לך תוציא היתר בנייה.

שרון דינור:

לדעתי אתה לא יכול להוציא היתר בנייה עם ה-,

משה שפירא:

מה שקידמנו מהתב"ע ההיא, התב"ע ההיא שהייתה גרועה,

אמי ארבל:

מה, מה ...

משה שפירא:

שישבנו עם השימור,

אמי ארבל:

שאני אקרא את הכל עכשיו? תפנה אותי לסעיף הרלוונטי.

נפתלי זאבי:

השורה הסופית.

אמי ארבל:

השורה הסופית של מה? איפה, למטה?

נפתלי זאבי:

לא, לא. ההמלצה שלו.

אמי ארבל:

איפה ההמלצה שלו? בוא נקרא, עד עכשיו כולם לא רצו ... אז בוא נקרא ביחד, למרות שאין לי משקפיים אבל לא נורא. אנו מאשרים בזאת כי ניתן לפרוץ מעברים דרך המבנים המקורים עד מפלס הסלע. יחד עם זאת, מיקום העמודים המוצג אינו מקובל, מאחר ומבחינה הנדסית פוגע ביציבות מבנה האבן והקמרונות ומנתק את קווי הרכס. מה אומר המשפט הזה? תסביר לי.

דוברת:

מה הוא אומר?

נפתלי זאבי:

רגע, תמשיך.

אמי ארבל:

נמשיך. לא רואים נכון להטמיע סימון העמודים בתוכנית בשלב זה, מה גם שמיקום העמודים,

שרון דינור:

רגע, זה דמיון מודרך, צריך לעצום עיניים בשביל להקשיב.

אמי ארבל:

לא תוכנן על ידי מהנדס, לא תוכנן על ידי מהנדס מבנים,

נפתלי זאבי:

נכון.

אמי ארבל:

ו... הקומות החדשות,

נפתלי זאבי:

ממתי מבקשים מהנדס בשלב תב"ע?

אמי ארבל:

אבל אני מקריא.

לורה ורטון:

רגע.

אמי ארבל:

אני הסברתי למה עכשיו פה אנחנו כן רוצים את זה בשלב התב"ע.

נפתלי זאבי:

אז אנחנו הכנסנו.

אמי ארבל:

אבל הוא אומר אני לא יודע.

נפתלי זאבי:

הוא אומר, ...

אמי ארבל:

קראתי לפני רגע, לקרוא עוד פעם מה שהוא אמר? אני אמשיך לקרוא. הביסוס יבוצע על ידי מערכת כלונסאות ופיר מעלית ועמודים ... שיותקנו לפי השיטות שיפורטו. התוכנית והפרטים יינתנו על ידי מהנדס השימור בתיאום עם המהנדס הראשי כחלק ממסמכי המכרז תוכניות לביצוע. בעצם הוא אומר, אני לא יודע עכשיו מה להגיד לכם.

נפתלי זאבי:

לא, אנו מאשרים כי ניתן לפרוץ מעברים דרך ה-,

אסתי קליין:

ניתן, ...

אמי ארבל:

יחד עם זאת, מיקום העמודים המוצע אינו מקובל.

נפתלי זאבי:

נכון.

אמי ארבל:

נו? אז מה שמוצג פה לא מקובל, גם על ידי המהנדס שלך.

נפתלי זאבי:

המיקום, לא, לא. הוא אומר, אני הייתי איתו בשטח. הוא אומר, המבנה הזה,

אמי ארבל:

הוא אומר בגדול, אני לא יודע.

נפתלי זאבי:

לא, הוא אומר,

אמי ארבל:

זה מה שהוא אומר, אני יודע לקרוא.

נפתלי זאבי:

המבנה הזה עומד, יש לי איך לבסס אותו בלי לפגוע.

אמי ארבל:

לא, זה לא מה שהוא אומר.

לורה ורטון:

זה לא מה ש ... ,

נפתלי זאבי:

כן.

אמי ארבל:

הוא אומר שמה שמוצג כרגע בתוכנית עליו לא מקובל.

נפתלי זאבי:

לא, מיקום העמודים ...

אמי ארבל:

אל תגיד לא.

נפתלי זאבי:

הוא סימן לנו.

אמי ארבל:

אבל העמודים זה הביסוס, אין דבר אחר חוץ מעמודים.

נפתלי זאבי:

הוא אומר, תשמרו את העמודים,

אמי ארבל:

אין בעיה, תראו לי למה אתם רוצים להראות, שהשימור יגיד, המיקום החדש מקובל.

שרון דינור:

הוא לא סתם לא הגיע לפה, בואו,

דוברת:

בדיוק. מה אני אומרת?

שרון דינור:

הוא לא יודע להחזיק את התכנית.

אמי ארבל:

מה המשמעות של העמודים?

דוברת:

זה בדיוק מה שאני אומרת.

אמי ארבל:

עמוד כזה, עמוד כזה, עמוד כזה, מה המשמעות?

נפתלי זאבי:

אבל ממתי בתב"ע,

אמי ארבל:

אז אני אומר לך שאנחנו פה מבקשים בשלב התב"ע להבין.

חיים כהן:

יש ...

נפתלי זאבי:

יש ... תב"ע שביקשת חוות דעת הנדסית מפורטת?

אמי ארבל:

במקרה כזה של בניין כזה,

נפתלי זאבי:

איפה?

אמי ארבל:

אני מבקש, תגיד לי מה לבקש?

נפתלי זאבי:

יש מקום, נראה לך אבל הגיוני?

אמי ארבל:

זה הראשון. בסדר?

נפתלי זאבי:

בסדר, על זה אנחנו מתווכחים.

אמי ארבל:

לא, אנחנו לא מתווכחים על זה אבל.

נפתלי זאבי:

... הגיוני. לא, על זה אנחנו,

אמי ארבל:

הגיוני או לא זה הוועדה תחליט. זה, זה הוועדה תחליט אם זה הגיוני.

נפתלי זאבי:

רגע, ולמה זה לא הגיוני?

אמי ארבל:

רגע, לפחות הבנו את הפער. אתה אומר, אני לא רוצה לבדוק כרגע, אבל אנחנו אומרים לך, רוצים לבדוק כרגע.

נפתלי זאבי:

אני רוצה לבדוק את מה שאני יכול לבדוק כרגע.

אמי ארבל:

אבל אתה לא יכול לבדוק, זה מה שאתה אומר.

נפתלי זאבי:

אני לא יכול לבדוק כרגע.

לורה ורטון:

ומה שהוא כתב,

נפתלי זאבי:

אבל אני ...

לורה ורטון:

שלא ניתן, אז,

נפתלי זאבי:

אין יכולת להביא לך חוות דעת ...

אמי ארבל:

אז אין יכולת לוועדה לאשר את התוכנית, נורא פשוט.

נפתלי זאבי:

אז מה החלופה? לא לבנות?

אמי ארבל:

אני לא אומר מה החלופה,

שרון דינור:

אבל אני לא מבינה למה אתם לא לבדוק את זה.

אמי ארבל:

יש לך תכנית מאושרת, אתה חושב שאתה יכול לבנות אותה, לך תבנה אותה.

נפתלי זאבי:

את היית בשיחות עם ...

אמי ארבל:

תיתקע באותה בעיה לדעתי בהיתר הבנייה.

נפתלי זאבי:

אבל ביקשתי ממנו יותר, זה מה שאני יכול לגשת ...

אמי ארבל:

אז זה אומר שאתה לא יודע להגיד לוועדה כרגע מה נשמר ומה לא נשמר פה.

נפתלי זאבי:

לא.

יוחנן וייצמן:

הוא נותן למשה ...

נפתלי זאבי:

הוא אמר, הכיפות נשמרות, החזיתות נשמרות.

אמי ארבל:

אבל הוא לא יודע להגיד את זה.

נפתלי זאבי:

הוא כן אומר.

אמי ארבל:

אבל אם תצטרך להוריד שמה עמוד?

נפתלי זאבי:

ויש מערכת, נכון.

אמי ארבל:

נו, ואם תצטרך להוריד שמה דווקא עמוד?

נפתלי זאבי:

איפה זה שם?

אמי ארבל:

איפה שהיא לא רוצה.

נפתלי זאבי:

ללא, הוא אמר,

אמי ארבל:

איפה שהיא לא רוצה.

נפתלי זאבי:

שתסמן.

אמי ארבל:

אבל היא לא צריכה לסמן ... את העמודים.

נפתלי זאבי:

שהוא יגיד על מה חשוב לו.

דוברת:

בחתכים.

אמי ארבל:

נראה לי מיצינו.

יוחנן וייצמן:

לא, אני ביקשתי משפירא שיכתוב לי כעת,

חיים כהן:

אני אומר לכם, אני בדעה, כמו ש-, הצעה, אף אחד עדיין לא ענה לי,

אמי ארבל:

שמה?

חיים כהן:

אני הצעתי הצעה מאד פשוטה.

אמי ארבל:

כן.

חיים כהן:

מכיוון שאתה לבד אומר, המהנדס, מסיבה כזאת או אחרת הוא לא יודע להגיד,

אמי ארבל:

לא, הוא אומר, מה שמוצג פה לא מקובל. נורא פשוט.

לורה ורטון:

כן.

חיים כהן:

עכשיו אני, אם אני יודע,

נפתלי זאבי:

ויש לי דרך לעשות את זה אבל, הוא אומר,

אמי ארבל:

אבל אני רוצה לראות את הדרך.

נפתלי זאבי:

תגידו לי מה חשוב והוא ישמור על זה.

חיים כהן:

אמי,

נפתלי זאבי:

הוא לא יכול לצאת לתכניות מפורטות, אני לא בהיתר.

אמי ארבל:

תקשיב, אתה לא מקשיב. קודם כל הוא יכול.

נפתלי זאבי:

מה, נשים חצי מיליון שקל עכשיו על תוכניות מפורטות, נביא מהנדס, קבלן,

אמי ארבל:

מי אמר שזה עולה חצי מיליון שקל?

אסתי קליין:

זה בדיוק, זה מה שהוא רצה, לכן לא נכנסנו לזה.

נפתלי זאבי:

הוא אומר, היא ביקשה תוכניות מפורטות.

אסתי קליין:

זה מה שהוא רצה.

נפתלי זאבי:

תוכניות מפורטות זה תוכניות ביצוע.

אמי ארבל:

היא לא ביקשה תוכניות מפורטות, היא רוצה לראות שהמהנדס אומר,

אסתי קליין:

אני יודע מה הביסוס ואני יודע לשמור על מה שמוצע לשימור.

נפתלי זאבי:

אבל הוא שאל אותה מה חשוב, קמרונות, חזיתות.

יערה שאלתיאל:

אני יכולה להגיד לכם מניסיון ...

אמי ארבל:

שאת במילא צריכה להוציא אותו בהיתר בנייה.

אסתי קליין:

נכון, אבל קודם נראה שהתכנית הזאת מאושרת.

אמי ארבל:

יש לכם ספק ש-,

אסתי קליין:

אבל יש בה שינויים.

ציפי רון:

היא לא תהיה מאושרת לפני,

אסתי קליין:

לא, יש בה שינויים.

אמי ארבל:

אבל אומרים לכם, אומרים לכם גם וועדת שימור, סליחה,

ציפי רון:

היא לא תהיה מאושרת לפני שיהיו ...

אמי ארבל:

שניה רגע, אומרת גם מחלקת שימור, גם מחלקת תכנון, בגדול אזור מע"ר מותר עד 10 קומות, אין פה שום דרמה. בסדר? מותר 10 קומות. זה לא הבעיה. שניה, זאת לא הבעיה הקומות פה ולא הבעיה הזכויות.

אסתי קליין:

... שינינו,

אמי ארבל:

מה?

אסתי קליין:

שחשפנו את הקמרונות, שינינו את המפלסים, עשינו ...

אמי ארבל:

אז חזרת לשימור רגע, אני מדבר לא על השימור.

אסתי קליין:

לא, נכון,

אמי ארבל:

אני אומר, חוץ מ-, שניה, אסתי, תקשיבי לי. אתם לא מקשיבים, יש לכם בעיה. חוץ מנושא השימור ששנוי במחלוקת, כל שאר התכנית כרגע אין מחלוקת. נכון? אני מסכים?

שרון דינור:

נכון.

אמי ארבל:

כנראה.

שרון דינור:

נכון, זה החלטת ...

אמי ארבל:

אז זה יהיה 10 קומות בכל חתך, אז ירד חצי קומה בחתך של 11, סבבה. זה קנה המידה, ידוע, השימושים כנראה בסדר וגם הגובה בסדר. זאת לא הבעיה. יש פה כרגע מחלוקת אחת בנושא שימור, שאתם אומרים, אנחנו לא רוצים לבדוק את זה כרגע. למה? כי זה עולה לי כסף. אבל זה, בהנחה שהתכנית תאושר מחר בבוקר והיא כנראה תאושר אם הנושא הזה ייפתר, אין נושאים אחרים, אז מחר בבוקר בהיתר בנייה תוציא על זה חצי מיליון שקל ממילא, אז מה הבעיה?

אסתי קליין:

אז אני אענה,

חיים כהן:

... בבקשה,

אסתי קליין:

אז אני אענה גם על זה.

חיים כהן:

שניה.

אמי ארבל:

כן.

חיים כהן:

אם אנחנו יודעים לבטח את עצמנו כוועדה שאת כל מה שקשור לנושא של השימור לא נוגעים, לכאורה אין לנו בעיה.

אמי ארבל:

אבל הם לא יודעים את זה.

חיים כהן:

אני שואל אותך.

שרון דינור:

אנחנו לא יודעים.

אמי ארבל:

לעשות, אני אגיד לך, בעיניי, לאשר עכשיו תכנית שאני לא יודע אם אפשר,

חיים כהן:

רגע,

אמי ארבל:

אני אומר לך, שניה, שאלת שאלה. רגע, חיים.

חיים כהן:

אם אני עושה סטייה ניכרת,

אמי ארבל:

אני עונה לך בדיוק על זה. לאשר היום תכנית בוועדה אחרי הליך התנגדויות ואחרי הפקדות ואחרי וועדה, שאני לא יודע אם ניתן לממש אותה? בעיניי לא נכון. לא יודע אם ניתן לממש את זה.

נפתלי זאבי:

אבל אתה לא מביא לי כלי איך אני יכול להוכיח לך.

אמי ארבל:

אתה צריך להביא את הכלי, לא אני.

נפתלי זאבי:

תגיד לי מה חשוב, אני אשמור על זה.

אמי ארבל:

היא אומרת לך מה חשוב אבל.

נפתלי זאבי:

תגיד לי, יש סעיף סטייה ניכרת.

אמי ארבל:

היא אומרת לך מה חשוב,

נפתלי זאבי:

סעיף סטייה ניכרת.

אמי ארבל:

זה לא בעיה.

נפתלי זאבי:

אמי, אתה דורש ממני עכשיו לצאת לביצוע,

שרון דינור:

כמו שהיה לנו סעיף סטייה ניכרת על פירוק והרכבה,

אמי ארבל:

אבל יש לי שאלה אליך, בסדר?

שרון דינור:

כמו שמה?

נפתלי זאבי:

אתה מבין את זה? ...

אמי ארבל:

אני מבין מצוין.

שרון דינור:

את אומרת לי מתי עשינו את זה. לא את ספציפית, אבל הוועדה הזאת כל הזמן רואה דברים שבסטייה ניכרת, ששמים עליהם ...

אמי ארבל:

אתה אומר, אני כרגע לא רוצה להוציא כסף,

שרון דינור:

כל הזמן.

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

לא, אני לא אכתוב את זה, תעשו את זה עכשיו.

נפתלי זאבי:

זה לא אפשרי, ...

שרון דינור:

ביזיון שאתה משתף עם זה פעולה.

אמי ארבל:

אבל אני לא יודע אם זה אפשרי או לא.

נפתלי זאבי:

אני צריך לעשות תכניות ביצוע,

יערה שאלתיאל:

אפשר להגיד מילה?

אמי ארבל:

נכון, מה הבעיה?

נפתלי זאבי:

תכניות ביצוע עכשיו?

אמי ארבל:

אם אני מבקש ממך, תעשה. מה הבעיה?

נפתלי זאבי:

בשלב עוד לפני הפקדה?

אמי ארבל:

אבל את הכסף הזה אתה צריך להוציא, את הכסף אתה צריך להוציא,

נפתלי זאבי:

אמי,

אמי ארבל:

אל תעשה לי ככה כי זה לא יפה.

נפתלי זאבי:

לא, סליחה.

אמי ארבל:

את הכסף אתם צריכים להוציא בכל מקרה בשלב הביצוע. נכון?

נפתלי זאבי:

אם אנחנו,

אמי ארבל:

ואני חוזר על מה שאמרתי מקודם,

אסתי קליין:

... לביצוע,

אמי ארבל:

אם אין מחלוקת,

אסתי קליין:

... לביצוע שלוש שנים בערך.

אמי ארבל:

אני, זה לא ... בעוד שלוש שנים.

אורית לנדסברג:

החלק הזה פה זה החלק הכי זול בבניין,

אמי ארבל:

מה אכפת לי אם זה עוד שלוש שנים או לא?

אסתי קליין:

כי אולי ישתנה משהו?

אמי ארבל:

מה ישתנה?

אורית לנדסברג:

הכי זול.

אסתי קליין:

הפרוגרמה.

אמי ארבל:

איזה פרוגרמה?

אורית לנדסברג:

זה כלום ושום דבר.

אסתי קליין:

עכשיו הם רוצים חדרים קטנים, אחרי זה הם רוצים חדרים גדולים.

אורית לנדסברג:

20,000.

אמי ארבל:

זה לא פרוגרמה,

אסתי קליין:

למה,

אמי ארבל:

זה תכנית שמבקשת דברים מאד ברורים,

אסתי קליין:

... דברים כאלה, אבל זה המון כסף.

אמי ארבל:

ואתם, תעמדו מאחורי הדברים שאתם מבקשים. ...

נפתלי זאבי:

תעמדו אתם מאחורי הדרישות שלכם ואנחנו נשמור עליהם.

אמי ארבל:

אנחנו עומדים.

נפתלי זאבי:

תגיד לנו מה חשוב.

אמי ארבל:

אז הוא אומר,

אסתי קליין:

אז הנה, סימנו את הכל לשימור.

(מדברים ביחד)

אמי ארבל:

חבר'ה, אתם תדברו ביחד זה לא יעזור, כי אני יכול לצעוק יותר חזק גם. אומר לך חיים בצורה ממש ברורה, אתם רוצים שנאשר את זה ככה? הכל יהיה בסטייה ניכרת. אתם רוצים את זה?

נפתלי זאבי:

מה זה הכל?

אמי ארבל:

אתם לא תוכלו לבנות אבל.

שרון דינור:

בטח שהם יוכלו.

אמי ארבל:

לא, כי זה, כל זה בסטייה ניכרת?

שרון דינור:

למה את אומרת? כי שבוע שעבר שהיה פה תוכנית עם סטייה ניכרת בנרקיס, בתב"ע שהיה כתוב לא לעשות פירוק והרכבה בסטייה ניכרת, הוועדה לא רצתה להתייחס לזה. אני לא, מצטערת.

(מדברים ביחד)

דובר:

זה הוועדה, ...

יוחנן וייצמן:

זה לא היה כתוב ...

שרון דינור:

זה היה כתוב, היה כתוב.

יוחנן וייצמן:

לא היה כתוב.

חיים כהן:

איזה וועדה?

שרון דינור:

סטייה ניכרת, היה כתוב שלא,

אמי ארבל:

זה גדול עליי כבר, לא יודע.

חיים כהן:

איזה וועדה? איזה וועדה?

שרון דינור:

לא, אני לא מוכנה.

יוחנן וייצמן:

פה, פה, פה,

אורית לנדסברג:

הנרקיס.

יוחנן וייצמן:

נרקיס 10.

אורית לנדסברג:

הנרקיס.

לורה ורטון:

יש לי הצעה,

חיים כהן:

... אנחנו מציעים, אנחנו כוועדה,

לורה ורטון:

רגע, סליחה, יש לי הצעה והבהרה. הוועדה לא תאשר את הדבר הזה, כי כתוב, רק רגע, אפשר?

(מדברים ביחד)

חיים כהן:

יש גבול, נו מה, מה, עד כדי כך אנחנו,

לורה ורטון:

רגע, חיים, אפשר?

אמי ארבל:

אבל חיים, אתם רוצים לקבוע עכשיו, שניה, אני רק אומר,

לורה ורטון:

רגע,

אמי ארבל:

אתה רוצה לקבוע עכשיו משהו בסטייה ניכרת שהמהנדס אומר, אני לא יכול לעמוד בו.

נפתלי זאבי:

הוא לא אומר.

אמי ארבל:

הוא כן אומר.

חיים כהן:

רגע.

אמי ארבל:

אז אני מבין אחרת ממך את מה שהוא אומר.

לורה ורטון:

סליחה,

יערה שאלתיאל:

... אתה יודע יופי למה.

סליחה.

אמי ארבל:

... של התכנית.

נפתלי זאבי:

אבל אמי, אנחנו שנה וחצי בתיאומים.

חיים כהן:

אתה יודע מה? כי הם טוענים שכן.

נפתלי זאבי:

שנה וחצי,

אמי ארבל:

אבל זה לא נפתר בשנה וחצי הזאת.

נפתלי זאבי:

אני שואל למה זה לא נפתר, לא קיבלנו שום דבר ברור בסוף.

אמי ארבל:

כי לא הבאתם תכנית שיכולה לעמוד ולהעמיד את זה כמו שצריך. אבל נראה לי שהבנו את הדברים.

חיים כהן:

אנחנו הבנו.

לורה ורטון:

אפשר,

חיים כהן:

אנחנו הבנו.

לורה ורטון:

אפשר רק להגיד: הוועדה, אני לפחות מבחינתי, לא תאשר כזה דבר כשיש תוכנית שמהנדס אומר שלא ניתן לעשות כמו שהוצג. אז אם משהו לא ברור לכם לגבי השימור, אז תדברו עם המחלקה, תדברו עם שרון. אבל כאן אי אפשר להחליט, אי אפשר לאשר דבר,

נפתלי זאבי:

אני מחודש יוני 2024,

לורה ורטון:

כשאומרים, כתוב, לא ניתן. למה שנאשר כזה דבר?

דובר:

אלף לא כתוב לא ניתן. אבל לא משנה,

נפתלי זאבי:

אני מחודש יולי 2024 באתי לשרון ואמרתי לה, אני רוצה לעשות תיאום תכנון. אנחנו כיוזמים רואים בשימור ערך פה. לא כמעמסה, ערך, זה המשך של חצר סרגיי וכל הדבר הזה. תגידי לנו מה את צריכה.

לורה ורטון:

אוקיי, אז תכננתם משהו שלא מאושר, שהמהנדס אומר שבלתי אפשרי.

נפתלי זאבי:

המהנדס,

לורה ורטון:

אז תעשו משהו אחר, בהתאם לשימור.

נפתלי זאבי:

אבל כתוב בכפוף למהנדס.

חיים כהן:

מר זאבי, תודה.

לורה ורטון:

אבל אנחנו, וועדת שימור, לא נאשר משהו שיפגע בשימור, זה מאד פשוט.

נפתלי זאבי:

על זה אנחנו מסכימים.

חיים כהן:

טוב. זהו, עוד משהו?

אמי ארבל:

כן, רק שאנחנו לא מבינים אותו דבר את מה שהמהנדס כותב, אבל בסדר.

חיים כהן:

טוב. בואו,

נפתלי זאבי:

אפשר שזה יהיה כפוף לאישור מהנדס?

לורה ורטון:

לא.

ציפי רון:

לא, לא.

לורה ורטון:

לא, אנחנו רוצים לראות את זה.

נפתלי זאבי:

בכפוף לאישור שימור לאישור מהנדס?

לורה ורטון:

לא, בגלל,

ציפי רון:

לא.

אורית לנדסברג:

אפשר כל תב"ע,

ציפי רון:

אנחנו רוצים לראות את חוות הדעת שלהם.

לורה ורטון:

בשביל מה יש ועדת שימור?

אורית לנדסברג:

אפשר כל תב"ע לרשום,

ציפי רון:

אנחנו רוצים לקרוא,

אורית לנדסברג:

אפשר כל תב"ע לרשום,

ציפי רון:

אנחנו רוצים לראות את מה שהוא מציע,

אורית לנדסברג:

הכל יהיה כפוף בהתאם ל-, ... שיתואם, כן.

ציפי רון:

אנחנו רוצים לראות את חוות דעת של המהנדס, אנחנו רוצים להבין את זה. אנחנו רוצים לראות את התוכנית.

משה שפירא:

אם נביא סכמה,

ציפי רון:

אנחנו רוצים לראות תכנית, ...

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

אבל יש עוד מהנדסי שימור, זאת אומרת, אם הוא לא, אם הוא לוקח כל כך הרבה כסף, אולי יש ...

ציפי רון:

ובמקביל אנחנו רוצים לקבל תכנית שימור לרובע הזה.

שרון דינור:

לא יודעת, חצי מיליון לתוכנית ... ?

נפתלי זאבי:

... את כל הבעיות של העיר אבל?

ציפי רון:

מה?

נפתלי זאבי:

אני לא יכול לטפל בכל הבעיה של הרובע.

ציפי רון:

הרובע של ה-, אני מדברת על הרובע המסוים הזה, אני קוראת למתחם הזה, הגוש הזה בין ארבעת הרחובות בין לונץ ובין הלני המלכה והסמטאות, שתי הסמטאות שם,

נפתלי זאבי:

אוקיי, זה בסדר.

ציפי רון:

זה בעיני רובע. וזה גוש גדול, וזה גוש גדול,

לורה ורטון:

מהמאה ה-19. איך אפשר,

ציפי רון:

וחשוב. ואני לא בטוחה שגם מספר הקומות שמבקשים הוא ראוי למבנה הזה, התוספת קומות גם ...

נפתלי זאבי:

אמי אומר שכן.

ציפי רון:

אני לא יודעת, אני לא בטוחה שהתוספת,

נפתלי זאבי:

אמי, הקומות בסדר, לא?

ציפי רון:

שתוספת הקומות המבוקשת,

נפתלי זאבי:

אנחנו רק בהנדסה.

ציפי רון:

היא ראויה למקום הזה, אני לא בטוחה.

חיים כהן:

בסדר, זה כבר נושא תכנוני, זה כבר לא נוגע. זה כבר יגיע לאמי,

ציפי רון:

לא, הם חותמים על ... הם רוצים יותר,

אמי ארבל:

... מבחינת העמודים אם זה יהיה 10 או 9 קומות, זה לא משנה מבחינת העמודים. זה לא הבעיה, זה לא הבעיה, נו מה.

ציפי רון:

אז אני חושבת ש-, יש פה סמטאות כאלה,

אמי ארבל:

אבל גם כעורך דין לבוא ולהגיד, פעם ראשונה שמבקשים ממני, זה לא תשובה.

ציפי רון:

יש כאן שתי סמטאות, בין לונץ,

נפתלי זאבי:

אנחנו רוצים כלים איך להתנהל. את זה לא קיבלנו.

ציפי רון:

בין לונץ, יש פה,

נפתלי זאבי:

אף אחד לא אמר לנו, בזה לא לגעת, בזה לא לגעת.

ציפי רון:

סמטה ממערב וסמטה מצפון,

נפתלי זאבי:

אנחנו,

אמי ארבל:

זה ... אבל, מה לעשות?

ציפי רון:

זה לא מתאים.

נפתלי זאבי:

תגידו לנו ונשחק בתוך הגבולות שתקבעו.

משה שפירא:

לא, אז אנחנו הצענו את זה, שאנחנו, נגיד בקמרונות אנחנו לא נוגעים, בנראות אנחנו לא נוגעים.

נפתלי זאבי:

גם במחיר אי ביצוע.

אמי ארבל:

אבל זה בדיוק העניין, זה לא משחק.

נפתלי זאבי:

שהמהנדס יתמודד.

אמי ארבל:

השאלה מה ההתמודדות תגרום לבניין לשימור.

ציפי רון:

אני חושבת שהעיצוב לגבי,

אסתי קליין:

לא, בסוף זה עניין של,

אמי ארבל:

זאת השאלה היחידה.

ציפי רון:

... הסמטאות, המדרגות,

אסתי קליין:

לא, אמי, בסוף זה עניין של כסף.

ציפי רון:

המדרגות אולי צריך להיות אחרת ולא עשר קומות.

אסתי קליין:

אם יגידו ...

(מדברים ביחד)

ציפי רון:

יש שם מעבר,

אמי ארבל:

אם זה עניין של כסף, תעשו את זה עכשיו.

ציפי רון:

אמי, יש שם מעבר מדרגות,

אסתי קליין:

לא, זה עניין של כסף,

ציפי רון:

יש שם, רגע, אני מדברת,

אסתי קליין:

... לביצוע.

ציפי רון:

תני לי לגמור לדבר. יש מעבר מדרגות קטן בחלק הצפוני, מצפון לקטע הזה, אני קוראת לו הרובע העות'מאני. יש מעבר מדרגות בין לונץ למטה לכיכר, לרחוב ... אז לא יכול להיות 10 קומות על המעבר הזה.

אמי ארבל:

אבל זה לא קשור לדיון, זה לא קשור לדיון.

ציפי רון:

וגם על הסמטה השנייה. לא, אני אומרת, הם אומרים שמותר לנו 10 קומות, אני אומרת, שזה בין שמונה, בואו תחשבו על העיצוב ועל המסה.

שרון דינור:

אני רוצה להגיד רגע שניה לפני העיצוב.

אמי ארבל:

את צודקת, אבל זה לא הדיון כרגע.

שרון דינור:

בואי נגיד,

אמי ארבל:

את צודקת, אבל זה לא הדיון כרגע.

לורה ורטון:

רגע, בואו רק נשמע את שרון.

שרון דינור:

אני רוצה להגיד רגע,

ציפי רון:

רגע, רגע, שרון, שאני אגמור לדבר. אנחנו תמיד מבקשים חתך רחוב. חתך רחוב. פה יש לנו שתי סמטאות צרות ביותר וחיוניות, והולכים בהם הרבה מאוד אנשים. והעיצוב של זה והגישה וההסתכלות על כל הרובע הזה היא חשובה. אי אפשר בלי חתך רחוב לראות את הבניין הזה.

ציפי רון:

יש תב"ע, יש תב"ע מאושרת, ציפי, יש תב"ע מאושרת.

ציפי רון:

אני יודעת, אבל עכשיו באים,

חיים כהן:

אז מה אנחנו?

ציפי רון:

ומבקשים שינויים ותוספות.

חיים כהן:

איזה שינויים ותוספות,

שרון דינור:

אני רוצה להגיד, אני רוצה להגיד משהו.

חיים כהן:

אולי נישאר לדיון פנימי?

לורה ורטון:

בוא נקשיב לשרון,

יוחנן וייצמן:

סיימנו.

לורה ורטון:

בוא נקשיב לשרון רגע.

שרון דינור:

אין בעיה, בואו נישאר לדיון פנימי, בסדר, בואו.

חיים כהן:

בוא נעשה דיון פנימי. טוב, תודה רבה.

שרון דינור:

בסדר, אני רק, תנו לי רגע להגיד את ה-,

משה שפירא:

תודה תודה.

אורית לנדסברג:

תודה רבה.

משה שפירא:

יום טוב.

נפתלי זאבי:

תודה.

שרון דינור:

אני רוצה להגיד משהו, אין לי שום בעיה שהם ישמעו. זה בסדר, הבניין הזה, מה שמיוחד פה זה שהערכים שלו לא נמצאים רק בחזית החיצונית או רק בפנימית, או רק בכיפות, או רק בחצרות. יש פה באמת הרבה דברים. עכשיו, אם אני אגיד שצריך לשמור על הכל הכל הכל, אני לא יודעת מה הם יוכלו לעשות,, באמת, בגלל זה אני לא רוצה להיות כזאתי, סליחה על הצרפתית, ...

אמי ארבל:

לא מעשית.

ציפי רון:

כן, אז אני אומרת, אוקיי. אבל הם אומרים לי, הם אומרים לי, תגידי לי לשמור רק על הקמרונות. אבל אז המחיר יהיה שצריך לעשות את החיזוקים מחיצוני, אז איבדתי את החיצוני. אז הם אומרים לי לא, אז תגידי גם את החיצוני לשמור, אבל אז המחיר יהיה שיצטרכו לעשות עמודים או קיר, כאילו ש-, מעבר לזה, שחוסם את המבט עליהם. אתם מבינים? אין כאן, יש פה יותר מידי דברים שאני לא יודעת לאן, לאיזה פגיעה עתידית, אני אגיד לשמור את זה אז, השטיח הוא קצר,

חיים כהן:

אז אני,

שרון דינור:

כל פעם אני מושכת אותו למקום אחר.

חיים כהן:

אני אגיד לך, אני דווקא אפתור, יש לי איך לפתור את הבעיה הזאת, וזה מה שהצעתי, ואני חושב שזה צריך להיות. יש כאן שני שלבים. שלב ראשון, אני חושב שכדאי לעשות, אני ממליץ, ההצעה שלי היא לעשות סטייה ניכרת להכל. אני לא מתפשר. דבר שני, אם זה יתקדם לכיוון ועדה, תנאי לדיון בוועדה אישור מפורט ממהנדס שימור.

אמי ארבל:

סליחה, מה זה אם? זה גומר פה, זה בא לוועדה המקומית, מה?

חיים כהן:

לא, אבל לא יהיה דיון בוועדה המקומית,

אמי ארבל:

עד ש-?

חיים כהן:

כשאין אישור,

שרון דינור:

זה ילך למחוזית.

אמי ארבל:

עד שמה?

חיים כהן:

שמהנדס ... מפורטת על ... ,

שרון דינור:

זה, אין לי בעיה, זה מה שאני רוצה.

חיים כהן:

לא התכנית.

אורית לנדסברג:

אבל אנחנו לא יודעים אישור על מה הוא ייתן.

(מדברים ביחד)

אורית לנדסברג:

אנחנו לא יודעים אישור על מה הוא ייתן.

חיים כהן:

לא, אני מדבר על היתר.

אמי ארבל:

לא, מה פתאום על היתר? אבל זה לא הגיוני ההיתר.

חיים כהן:

למה לא הגיוני?

אמי ארבל:

כי הסברתי לך מקודם, אני לא רואה שום היגיון בבניין כזה מורכב לשימור שהם מציעים משהו שכולם פה חושבים שהוא מופרך לחלוטין, וגם המהנדס שלהם חושב שלא מקובל מה שהם מציעים, להגיד, לא נורא, אני כרגע מאשר את זה ונסתדר בהיתר.

חיים כהן:

אבל אם אתה שם לו סטייה ניכרת מפורשת, ... לא נוגעים בשימור,

אורית לנדסברג:

אבל,

שרון דינור:

אבל זה לא הפתרון ...

אמי ארבל:

סטייה ניכרת על מה?

שרון דינור:

... סטייה ניכרת.

חיים כהן:

על כל השימור.

אמי ארבל:

על כל עמוד תעשה סטייה ניכרת? נו מה?

חיים כהן:

על כל השימור שיש,

אמי ארבל:

חיים, אתה גורם נזק,

שרון דינור:

אז זה מה שאמרתי, הם לא יוכלו לבנות כלום.

אמי ארבל:

אתה גורם להם נזק.

חיים כהן:

זה לא בעיה שלי.

אמי ארבל:

זה כן בעיה שלך, כי אתה גם כוועדת שימור וגם כוועדה מקומית,

אורית לנדסברג:

כי אתה קיבלת את ההחלטה הזאת.

אמי ארבל:

אתה גם ... לוועדה מחוזית, לא יכול לאשר תכנית שאין לה היתכנות.

לורה ורטון:

כן.

אמי ארבל:

והמהנדס אומר שאין לה היתכנות כרגע.

חיים כהן:

לא, אבל לזה יש פרשנות.

אמי ארבל:

לא, זה לא פרשנות.

אורית לנדסברג:

לא, זה לא פרשנות.

אמי ארבל:

הוא אומר, מה שמוצג כרגע אני לא יכול ...

שרון דינור:

אני דיברתי איתו אישית, דיברתי איתו. קודם כל, אני רוצה להסביר משהו, חיים.

חיים כהן:

אני לא דיברתי איתו.

שרון דינור:

חיים, רגע, תקשיב רגע. הם לא לקחו מהנדס שימור. הם לא לקחו אותו. רק אחרי שביקשנו, הם הוציאו אחרי התכנון משהו שיעשה,

אמי ארבל:

ולא שינו כלום.

שרון דינור:

זה לא שהם תכננו יחד עם ההנדסה, הם עשו משהו שהוא לא ישים, ואז אמרו לו, מהר מהר מהר תכתוב משהו לפני וועדת שימור כי הם מבקשים ממני משהו. אז זה, זה דרך העבודה. היא עקומה.

חיים כהן:

אני אומר, ... מכיוון ש-,

יוחנן וייצמן:

זה סך הכל לפני חצי שנה, זה לא ...

שרון דינור:

אחרי התכנון.

אמי ארבל:

זה כבר שנים, איזה חצי שנה?

שרון דינור:

מה זה משנה? אחרי התכנון.

אמי ארבל:

אבל מתחילת הדרך אמרו להם שזה לא פתיר.

חיים כהן:

אני חושב שאפשר ...

יערה שאלתיאל:

אין, לשפר אין להם שום בעיה להוציא לזה תוכנית ראשונית, תוכנית עקרונית. אנחנו עובדים איתם מלא. הם עושים את הדבר הזה בהרבה פרויקטים. אפשר לעשות תוכנית ראשונית.

אמי ארבל:

זה לא חצי מיליון.

יערה שאלתיאל:

לא מפורטת לביצוע, שכן תיתן את המענה הזה, ולפחות נדע מה אנחנו מאשרים ומה לא מאשרים.

אמי ארבל:

חיים, הרי את הכסף שהוא צריך להוציא פה, שהוא צריך לעשות אחרי זה, למה שלא יעשה את זה היום? אני לא מצליח להבין.

אורית לנדסברג:

כי הוא יזם או זה ועוד עדיין אין לו,

אמי ארבל:

לא, אני שואל אותך,

אורית לנדסברג:

כסף, אז הוא לא רוצה להוציא.

אמי ארבל:

לכן אני שואל את חיים ולא את היזם.

אורית לנדסברג:

אבל בסוף לא יהיה לו כלום.

אמי ארבל:

יש לו בניין מאד מאד מורכב מבחינה שימורית,

אורית לנדסברג:

לא יהיה לו כלום.

אמי ארבל:

עות'מאני, משהו מאד מאד נדיר.

אורית לנדסברג:

אתה יודע מה, חיים? הוא ימכור את זה למישהו, ואז הוא יגיע להיתר ולא יוכל לממש את זה, והוא יבוא ויתבע אותך שאתה אמרת שבסטייה ניכרת,

חיים כהן:

לא פוחד מזה. זה, מזה אני לא פוחד.

אורית לנדסברג:

תכנית שאי אפשר ליישם,

יוחנן וייצמן:

... תב"ע מוכנה, מה.

חיים כהן:

שיתבע, הוא לא,

אורית לנדסברג:

אבל זה אחריות שלנו. צריך,

חיים כהן:

זה לא שום אחריות, אני אומר ...

אורית לנדסברג:

יש לנו אחריות שצריך,

חיים כהן:

האחריות שלנו לשמור על מבנה השימור.

אמי ארבל:

ואתה לא יודע אם אתה משיג את המטרה הזאתי.

אורית לנדסברג:

... החלטות.

חיים כהן:

מה?

אמי ארבל:

אתה לא יודע אם אתה משיג את המטרה הזאתי.

חיים כהן:

למה?

אמי ארבל:

כי שרון הסבירה לך לפני רגע למה.

אורית לנדסברג:

בדיוק.

אמי ארבל:

כי אתה בונה פה, אתה מאבד את זה. אתה בונה פה, ...

חיים כהן:

אני שם בסטייה ניכרת את הנושא של השימור.

שרון דינור:

אבל אז,

חיים כהן:

... זה הרעיון, כיום יש לו תב"ע כמו שהוא, הוא לא צריך אותנו.

שרון דינור:

הוא כן צריך אותנו, כי התב"ע שלו הוכח כבר,

אמי ארבל:

כי הוא יצטרך לעבור מחלקת שימור גם בתב"ע הקיימת.

שרון דינור:

שיש לה סתירות פנימיות מטורפות.

חיים כהן:

בסדר, בסדר, אבל,

שרון דינור:

אני לא יכולה לאשר את התב"ע היום.

חיים כהן:

אבל אם הוא היה עכשיו נדבק על התב"ע הקיימת,

אמי ארבל:

אז הוא היה מגיע לאותו פורום היה עושה את אותו דיון עכשיו.

חיים כהן:

לא, לא.

אמי ארבל:

בטח.

חיים כהן:

הוא היה, ידו היה על העליונה הרבה יותר.

אמי ארבל:

הוא היה עובר את אותו הליך.

חיים כהן:

בסדר, אבל ידו הייתה העליונה.

ציפי רון:

אין פקיעה, אין פקיעה של תוקף,

שרון דינור:

הייתי אומרת לו שהתיק תיעוד ש ...

(מדברים ביחד)

ציפי רון:

רגע, אין פקיעה של תוקף,

אמי ארבל:

במסגרת ההיתר הוא לא עבר מחלקת שימור, וייצמן?

יהודה:

הוא בא להוציא היתר לפי תב"ע מאושרת.

חיים כהן:

תב"ע מאושרת.

ציפי רון:

לא, אבל אני שואלת מה התוקף של התב"ע, כמה זמן עד שהיא פוקעת עד ש-?

אמי ארבל:

אין, אין לה השמדה עצמית, אין לה.

שרון דינור:

אין, אין לה פקיעת תוקף.

ציפי רון:

אין לזה פקיעת תוקף? למה?

חיים כהן:

אין לזה השמדה עצמית, אין.

אמי ארבל:

תראה, חיים, אני, כרגע לפחות גם מבחינתי לוועדה המקומית, המלצת מהנדס העיר היא לדחות את התוכנית. אני, אתם רוצים לקבל החלטה בניגוד? זכותכם, אני חושב,

לורה ורטון:

לא, לא, לא.

אמי ארבל:

אני חושב שזה לא סביר.

לורה ורטון:

אני עם אמי.

חיים כהן:

אני, עוד פעם,

לורה ורטון:

אני עם אמי ושרון.

חיים כהן:

אם אני לא היה לי את האפשרות,

אמי ארבל:

אני חייב להגיד שלא השתכנעתי ממה שהם אמרו שזה אכן ככה.

חיים כהן:

שמה?

אמי ארבל:

אני, אם אתם רוצים להיות רציניים, אני עכשיו אומר לכם כמו שאמרתי בדיון הקודם, במקרה עם אותה, אותה מגישה. אם המהנדס הוא כל כך, שיבוא לפה המהנדס, שיסביר את מה שהוא אומר. תשאלו אותו שאלות, היא תשאל אותו שאלות, הם ישאלו אותו שאלות, שיעמוד מאחורי מה שהוא כותב.

אורית לנדסברג:

אה, נכון, וזה לא ראיתי ...

אמי ארבל:

הרי יש פרשנות, אני קראתי את מה שכתב המהנדס והוא קרא, ושנינו הבנו דברים אחרים. ואולי אתה הבנת משהו שלישי.

חיים כהן:

אם,

אמי ארבל:

שיבוא לפה המהנדס עוד שבועיים, שיסביר.

חיים כהן:

אם המהנדס היה מגיע לפה לא הייתי עושה סטייה ניכרת, כי הייתי יכול,

אמי ארבל:

אז שיבוא ... ויסביר, מה יקרה בשבועיים האלה, חיים? שיבוא עוד שבועיים ויסביר המהנדס, נשמע ונשאל אותו שאלות. מה קרה? מה בשבועיים האלה איבדנו? לא עולה חצי מיליון שקל לחכות שבועיים, נכון?

לורה ורטון:

כן.

אמי ארבל:

תביאו אותו עוד שבועיים.

שרון דינור:

גם בוא נשאל אם העבודה שלו באמת עולה חצי מיליון, סליחה, זה לא סביר.

חיים כהן:

אני, ... אני, אתה מכיר אותי, אני, אחת מנקודות החולשה שלי זה שאני מאוד מכבד את הדרג המקצועי, מאוד.

אמי ארבל:

מצוין, תודה רבה.

חיים כהן:

אני, אתה מכיר אותי לא מהיום.

אמי ארבל:

תודה רבה.

חיים כהן:

ואני אגיד לך משהו,

אמי ארבל:

אני שואל אותך בכנות, בשבועיים האלה מה הנזק?

חיים כהן:

אני רוצה להיות כנה, בסדר?

אמי ארבל:

תהיה כנה.

חיים כהן:

אני לא יודע מה מהנדס העיר ימליץ. אבל אם מהנדס העיר, המהנדס, לא מהנדס העיר, אני מדבר,

אמי ארבל:

אתה מדבר על מהנדס שלו?

חיים כהן:

שלו יבוא בעוד שבועיים לוועדה,

אמי ארבל:

ויסביר,

חיים כהן:

ויסביר.

אמי ארבל:

ואולי ישתכנעו כולם.

חיים כהן:

אני לא יודע אם ישתכנעו,

אמי ארבל:

אולי.

חיים כהן:

גם אם לא ישתכנעו, אני לא רוצה שתבוא ותגיד לי, אני השתכנעתי אז אני לא מסכים.

אמי ארבל:

אני לא מבין בזה כלום.

חיים כהן:

יהיה לנו את הזכות שלנו להשתכנע.

אמי ארבל:

ברור.

חיים כהן:

זאת אומרת, מחר לא תגיד לי, לא, ...

אמי ארבל:

חיים, שניה, אבל היות ואני גם מעריך,

חיים כהן:

אני לא יודע, יכול להיות שאני אחיה איתך,

אמי ארבל:

היות ואני גם מעריך אתכם, היות ואני מעריך אתכם באותה מידה, בסוף לא חייבים להגיע לאותה מסקנה.

חיים כהן:

אין בעיה.

אמי ארבל:

יכול להיות שאני לא אשתכנע ואתה כן תשתכנע.

חיים כהן:

זה הנקודה. אני לא רוצה ש-,

אמי ארבל:

להבטיח לך שאני אשתכנע ממה שהוא יגיד?

חיים כהן:

לא, אני אומר, לא רוצה שיהיה מצב שאני אשתכנע ואתה לא תשתכנע או הפוך, אתה תשתכנע ואני לא אשתכנע,

אמי ארבל:

נו?

חיים כהן:

אז יש כאן איזשהו, פתאום יבואו ויגידו, טוב, זה לא בסדר, אתה צריך,

אמי ארבל:

אבל גם אתה, כמו שאני לא יכול להבטיח לך להשתכנע את מה שהוא יגיד.

חיים כהן:

בסדר גמור. אני לא צופה, אני רוצה שקיפות.

אמי ארבל:

אז בוא נזמין אותו.

חיים כהן:

יאללה.

אמי ארבל:

יאללה.

יוחנן וייצמן:

אני בעד ...

אמי ארבל:

תזמינו אותו עוד שבועיים, בוא נראה.

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

מוכרים את זה,

לורה ורטון:

שמה?

דוברת:

ברור, הם רוצים למכור את זה.

שרון דינור:

שנניח הם ימכרו את זה אחרי שהם מאשרים את התב"ע ואף אחד לא יבנה את זה אף פעם, זה מה ש...

יוחנן וייצמן:

זה כנראה,

ציפי רון:

שניה, אני רוצה להעיר הערה,

אורית לנדסברג:

אין בעיה,

אמי ארבל:

אבל יאללה, בואו, נראה לי מיצינו. עוד שבועיים נזמין את המהנדס,

ציפי רון:

לא, לא, רק שניה אחת,

חיים כהן:

עוד שבועיים אנחנו ...

אמי ארבל:

שיבוא לפה, לא בזום, שיבוא לפה,

ציפי רון:

לא, לא, אני רוצה לשאול,

חיים כהן:

או בזום.

אמי ארבל:

לא בזום, שיבוא לפה. מה קרה? לא עולה חצי מיליון שקל לבוא לפה.

ציפי רון:

חברים, רגע. אני רוצה רגע שאלה ברשותכם, שאלה שמציקה לי עם הפרויקט הזה. תראו, הרי יש להם שמונה קומות מאושרות.

חיים כהן:

אבל הולכים לדון בזה עוד שבועיים, מה, מה זה קשור עכשיו?

אמי ארבל:

תשמרי את ...

חיים כהן:

תרשמי את זה שבועיים.

לורה ורטון:

תן לה לשאול, תן לה לדבר.

חיים כהן:

אמי אומר, כשאמי אמר לו להפסיק, לא אמרת כלום.

ציפי רון:

אבל מה הבעיה שאני אגיד את דעתי?

חיים כהן:

אז אני לא מבין.

ציפי רון:

אבל מה הבעיה?

חיים כהן:

בבקשה.

ציפי רון:

לא יקרה שום דבר, אני אגיד שניים שלושה משפטים, לא קרה שום דבר. התוכנית בעצם הגיעה אלינו כאן, בעיקר בגלל שהם רוצים תוספות בנייה, נכון?

אמי ארבל:

נכון.

ציפי רון:

הבנתי נכון?

אמי ארבל:

כן.

ציפי רון:

יפה. עכשיו הם רוצים תוספת בנייה מהשמונה המאושרות, עוד, הם רוצים,

לורה ורטון:

עוד שתיים.

ציפי רון:

להגיע ל-11 קומות ול-12 קומות. זאת אומרת, להוסיף עוד ארבע קומות, ויש גם עוד קומה טכנית. הקומה טכנית נכללת או לא נכללת?

אמי ארבל:

תמיד יש קומה טכנית מעבר לקומות, זה לא משהו יוצא דופן.

ציפי רון:

אז מעבר. אז אנחנו מדברים על 12 ו-13 קומות, נכון?

אמי ארבל:

לא, לא מדויק, זה בחתך מסוים הבניין,

ציפי רון:

בסדר, נכון אבל עוד קומה טכנית בדרך כלל שהיא קומה, ו ...

אמי ארבל:

ו-? אוקיי, ולכן, ולכן?

ציפי רון:

אנחנו מדברים פה 13, על 13 קומות וכן הלאה. אני חושבת שהבקשה הזאתי באמת, למרות המדיניות וכן הלאה, היא מעבר למקום, היא מעבר ליכולת הכלה של המקום הזה. אנחנו מדברים על נקודה, כבר לא שומעים אותי החשובים. החשובים לא שומעים אותי. אז ויצמן וכן הלאה, אני רוצה להגיד, מדובר כאן,

יוחנן וייצמן:

תגיד, פגעת פה בכל חברי הוועדה חוץ ממני?

ציפי רון:

על 13, על 13 ו-12 קומות, על יותר, כי יש גם קומה טכנית. אנחנו מדברים פה על,

דוברת:

12 עם קומה טכנית.

ציפי רון:

הגבהה, על הגבהה גדולה מאוד של הבניין במקום הכי רגיש כמעט בעיר, צמוד לאזור לשימור שזה מתחם המשטרה ומגרש הרוסים והלני מלכה, וזה אזור תיירות. יש כאן המון הולכי רגל, יש המון פעילויות על המדרכות. ההגבהה הזאת היא הגבהה שלדעתי לא מתאימה, מה גם שהיא מעמיסה עוד יותר על האזור הזה, ובייחוד על שתי הסמטאות שנושקות למקום הזה. יש כאן שתי סמטאות מאוד צרות, שמחברות את הרחובות לרחוב אלישר, ויש הסמטאות של הולכי רגל ומעברים, ואתרי בילויים.

אמי ארבל:

ויצמן, את הראש טיפה,

יוחנן וייצמן:

מה?

אמי ארבל:

הראש שלך.

ציפי רון:

אז אני חושבת שזה מחייב אותנו לשיקול יתר בעניין הזה.

אמי ארבל:

תודה.

מורן בן זיו:

זהו, כן.

ציפי רון:

עכשיו, החלק ההיסטורי זה בעצם רובע היסטורי.

אמי ארבל:

תודה.

ציפי רון:

רובע עות'מאני, שיש לו איכויות בלתי חוזרות ובלתי הפיכות, וזה מחייב אותנו למחשבה הרבה יותר מעמיקה. התוספות שמתבקשות הם גדולות, השימור הוא לא ברור. אני חושבת שהתוכנית הזאת צריכה לחזור למי ש-, למי שבא איתה לבדיקה הרבה יותר מעמיקה. אי אפשר לדון בזה, אסור לדון, ואסור לאשר את זה.

אורית לנדסברג:

נראה את ההדמיה שלהם רגע.

לורה ורטון:

טוב, נראה מה,

אורית לנדסברג:

אל-לה איסטור.

אמי ארבל:

ערב הסעודית.

שרון דינור:

זה קצת ... בעיניי, אבל בסדר, זה,

ציפי רון:

לא, הם הביאו את האקרופוליס הנה?

אורית לנדסברג:

האקרופוליס.

(מדברים ביחד)

חיים כהן:

זה היה בהתחלה, לא?

יערה שאלתיאל:

אין בתב"ע הגדרה של נסיגה מקו חזית, או דברים כאלה?

שרון דינור:

אין לנו את זה.

יוחנן וייצמן:

אנחנו לא תמיד רוצים את זה במרכז העיר.

אמי ארבל:

אנחנו לא אוהבים נסיגות.

ציפי רון:

אנחנו חייבים לשמור על הסמטאות האלה. יש פה שתי סמטאות של, של שני מטר רוחב.

אמי ארבל:

בסדר, אני לא מתווכח, אני רק אומר שהבניינים הם באמת 10 קומות מעל הלני מלכה, יש חתך מסוים ליד המדרגות שאמרת, שזה יוצא פחות.

ציפי רון:

12 ו-13.

אמי ארבל:

אז זה אני מסביר לך ואת לא מקשיבה, שזה בחתך.

ציפי רון:

אני מקשיבה,

אמי ארבל:

זה בחתך מאוד מסוים בגלל הפרשי הטופוגרפיה. אבל בסדר, זה לא,

יערה שאלתיאל:

רגע, ...

ציפי רון:

בחתך, מה אמרת? לא הבנתי.

אמי ארבל:

חתך מאוד מסוים בגלל הפרשי הטופוגרפיה.

אביגיל בן שמחון:

אני רק רוצה להגיד שבתוכנית המאושרת יש נסיגה.

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

כן.

אמי ארבל:

טוב, תודה רבה.

ציפי רון:

אני לא מדברת על העיצוב,

יערה שאלתיאל:

תחזור רגע לחתך.

ציפי רון:

אני כבר לא מדברת על העיצוב, על הקירות זכוכית,

לורה ורטון:

תודה, אמי.

ציפי רון:

ועל, וכל העיצוב הזה,

לורה ורטון:

טוב שאמי בא.

ציפי רון:

שהוא לא מתאים למקום כזה. הוא לא מתאים למקום. הוא ממש לא מתאים.

יערה שאלתיאל:

תחזרו רגע לחתך, לחתך, הנה, הנה, החתך עם הסגול, רגע.

שרון דינור:

פה? זה לא חתך, זה חזית.

יערה שאלתיאל:

לא, ... עוד אחד. זה.

ציפי רון:

מה זה הקרניז הזה שם?

יערה שאלתיאל:

זה. אתם רואים, אתם רואים? כל הבניין הזה, העמוד שהם מדברים על ... להחזיק את הפינה, זה עומד על ערימה של אמצע של קמרונות. זאת אומרת, כל מה שמתחת לזה עולה.

שרון דינור:

מביך בעיניי.

יוחנן וייצמן:

ברור, נו.

לורה ורטון:

מביך.

ציפי רון:

זה לא ריאל.

אורית לנדסברג:

זה נקרא כרעי תרנגולת.

ציפי רון:

... מים.

ליזר:

ממש.

שרון דינור:

ואז מישו, מישו אנחנו נקבע סטייה ניכרת על הכל, ואז הם ימכרו את זה כנראה, כי הם יודעים שהם לא, הם יודעים,

אורית לנדסברג:

הם יודעים.

שרון דינור:

שהם לא יכולים להוציא את ההיתר בנייה. ומישו יקנה את זה, ולמי הוא יבוא בטענות? הם כבר ייעלמו. יבואו בטענות לוועדה המקומית שאישרנו משהו שהוא לא ישים. לא יודעת, זה,

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

כאילו, עם כל ה-,

חיים כהן:

הוועדה המקומית לא הייתה מאשרת אם לא היה,

ציפי רון:

יש לעיר נכס,

חיים כהן:

... המלצה מפורטת של מהנדס. אבל לא משנה, זה לא ההחלטה,

אביגיל בן שמחון:

על הירח אולי זה עובד.

חיים כהן:

ההחלטה היא מאד פשוטה.

ציפי רון:

יש,

אביגיל בן שמחון:

על הירח.

חיים כהן:

טוב, עכשיו תנו לי, גמרנו, בואו.

יוחנן וייצמן:

סיימנו?

חיים כהן:

יש לנו סדר יום, עם כל הכבוד.

ציפי רון:

אנחנו מתפרעים, אנחנו מתפרעים,

חיים כהן:

ההחלטה היא, אני מבקש, ההחלטה היא לזמן,

יוחנן וייצמן:

לזמן את המהנדס,

חיים כהן:

את המהנדס,

יוחנן וייצמן:

שיסביר לנו בגדול את עיקרי,

חיים כהן:

ואת ... שתבוא,

אורית לנדסברג:

את הסכמה.

חיים כהן:

... שתגיד לנו האם,

דוברת:

לא,

חיים כהן:

שתביא את חוות הדעת האם הוא עומד,

ציפי רון:

... ואת האדריכל, ואת האדריכל.

לורה ורטון:

לא, הוא צריך להגיד לנו שזה כן.

ציפי רון:

את המהנדס ואת האדריכל.

לורה ורטון:

הוא לא יכול,

ציפי רון:

את המהנדס ואת האדריכל.

אורית לנדסברג:

בוא נראה.

יערה שאלתיאל:

אנחנו יכולים לדעת לדרוש ממנו סכמה תכנונית לדבר הזה.

דוברת:

ברור.

יערה שאלתיאל:

לא רק ...

יוחנן וייצמן:

סכמה ראשונית.

ציפי רון:

... את המהנדס וגם את האדריכל.

לורה ורטון:

סכמה ראשונית אבל ש-,

יוחנן וייצמן:

כן.

לורה ורטון:

דבר שהוא אומר שהוא אפשרי, ולא חוות דעת שהיא,

אביגיל בן שמחון:

אני רק רוצה באמת להגיד,

יערה שאלתיאל:

לא רק במילים, הוא צריך לבוא עם סכמה לדעתי.

אביגיל בן שמחון:

הוא יגיד שזה אפשרי מבחינה הנדסית, אבל אז ... ,

יערה שאלתיאל:

לא במילים.

לורה ורטון:

עד עכשיו הוא אומר שלא.

אביגיל בן שמחון:

... מבחינה אדריכלית.

לורה ורטון:

כן.

ציפי רון:

אנחנו רוצים לראות.

אביגיל בן שמחון:

העמוד הזה הדק שהם מראים פה, אז בסוף יהיה הרבה הרבה עמודים ו-,

חיים כהן:

טוב, לזה אנחנו לא נכנסים.

אורית לנדסברג:

טוב.

ציפי רון:

יש פה רובע היסטורי, יש פה רובע היסטורי שחייבים לשמור עליו.

חיים כהן:

... אנחנו,

יוחנן וייצמן:

זה בסדר ההחלטה, חיים?

חיים כהן:

על כל הדבר הזה, ...

יוחנן וייצמן:

תחזרי שוב למסך.

חיים כהן:

תחזרי שנייה.

שרון דינור:

רגע, שנייה, סליחה.

חיים כהן:

אני רגיל להסתובב אחורה.

חיים כהן:

לזמן את מהנדס השימור,

שרון דינור:

כן.

חיים כהן:

... יש להשלים סכמה ראשונית ישימה לשיטתו. בסדר.

שרון דינור:

אוקיי, עכשיו,

יוחנן וייצמן:

ואם הוא לא רוצה שלא יביא סכמה, אבל שיסביר למה הוא לא הביא.

חיים כהן:

זה לא תנאי.

יוחנן וייצמן:

כן.

חיים כהן:

בדיוק. אם הוא, בדיוק.

יוחנן וייצמן:

את לא צריכה לכתוב את זה.

חיים כהן:

אני לא רוצה לשים,

שרון דינור:

לא, אז מה, לשים את זה או לא?

חיים כהן:

לא, לא, תורידו,

שרון דינור:

אתם אמרתם לי לשים, שמתו, אתם רוצים להוריד, אני אוריד.

חיים כהן:

תורידו. אני מעדיף שהוא יבוא, שנהיה, כמו שאומרים לא סגורים ככה, אלא שנוכל לנהל דיאלוג.

יוחנן וייצמן:

לא, אבל שייתן לנו איזה סקיצה,

יערה שאלתיאל:

אבל,

יוחנן וייצמן:

שנבין מה הוא רוצה.

חיים כהן:

בסדר, שהוא יעשה.

יערה שאלתיאל:

אתם בעצמכם אמרתם, שאחר כך שזה יישאר ברמת המילים.

חיים כהן:

לא,

שרון דינור:

תגיד לי מה לכתוב, לא הבנתי.

חיים כהן:

אנחנו נחליט אחרי הוויכוח, אחרי ההופעה שלו נחליט האם התרשמנו או לא התרשמנו.

ציפי רון:

אנחנו באים בנפש חפצה,

יוחנן וייצמן:

לא, אבל השאלה אם אתה לא רוצה שהוא,

חיים כהן:

נכון.

ציפי רון:

אנחנו רוצים את הפיתוח של העיר.

חיים כהן:

בדיוק.

יוחנן וייצמן:

השאלה אם אתה לא רוצה שהוא יבוא עם ...

ציפי רון:

אבל חלק מהפיתוח של העיר, אבל חלק מהפיתוח של העיר,

יוחנן וייצמן:

חיים אומר שהוא לא יבוא עם ...

ציפי רון:

שניה,

חיים כהן:

... שום קשקוש.

ציפי רון:

אבל חלק מהפיתוח של העיר זה לשמור על הרובע הזה.

חיים כהן:

אני רוצה להבין בלב פתוח במאה אחוז. אחרי זה יגיד לי, לא, זה לא בדיוק, זה בערך. אל, שלא יבלבל את המוח.

ציפי רון:

לא, לא, לא, לא.

חיים כהן:

בואו, אנחנו נשאל את השאלות, נקבל את התשובות ונחליט.

יוחנן וייצמן:

בסדר גמור.

חיים כהן:

זהו.

שרון דינור:

להוריד את הדבר הזה?

חיים כהן:

כן, להוריד את זה. זהו.

שרון דינור:

אז ככה משאירה, כן? כמו שאמרת.

לורה ורטון:

שמה?

חיים כהן:

מאד פשוט.

לורה ורטון:

הוועדה מבקשת,

חיים כהן:

אה, הוועדה קובעת,

ציפי רון:

זה גם את האדריכל. גם את האדריכל. לראות את העיצוב,

יוחנן וייצמן:

לא, משה יבוא איתו, זה,

ציפי רון:

לראות את העיצוב, לראות איך,

שרון דינור:

מה אדריכל? זה, היא הייתה פה, אסתי.

ציפי רון:

היא, אסתי לא ידעה לתת לך תשובה על איך ...

חיים כהן:

לא, אז זה בעיה שלהם. אם לא ידעו לתת לי תשובה,

ציפי רון:

... לכיוון המדרגות,

חיים כהן:

אם לא ידעו לתת לי תשובה, זה בעיה שלהם.

ציפי רון:

לכיוון הסמטאות, רגע, לכיוון הסמטאות, שרון, איך זה נושק למדרגות שמה על יד הצריף, על יד דארנא, יש את המדרגות, יש את הסמטה,

יוחנן וייצמן:

בשביל זה יש את התכנית פיתוח.

שרון דינור:

יש תכנית פיתוח פה.

ציפי רון:

בסדר, אנחנו לא יודעים, אנחנו לא רואים כלום כאן.

שרון דינור:

עוד לא הגענו בכלל, לא הצגנו להם את זה כי לא הגענו לזה בכלל.

ציפי רון:

עכשיו, אני גורסת שהמסה של 13 קומות מעל הדבר הזה היא בלתי אפשרית.

יוחנן וייצמן:

זה כבר לא יעזור, לא יעזור.

ציפי רון:

למה? יש שמונה, למה שייתנו עוד ארבע? לא בכל מחיר.

יוחנן וייצמן:

אבל זה מרכז העיר,

ציפי רון:

אבל לא בכל מחיר. אבל אם יש פה שתי סמטאות כל כך צרות, והם כל כך מבוקשות וזה אתר בילוי,

יוחנן וייצמן:

המטרה היא להחיות את מרכז העיר,

ציפי רון:

אבל, אבל,

יוחנן וייצמן:

להביא לשם עוד אנשים,

ציפי רון:

אבל לעשות מכזה דבר ... ,

שרון דינור:

זה בדיוק מה שאני אומרת, כאילו המקום חי, חבל על הזמן, הכי חי. כשאני הולכת שם בלילה זה מקום הכי חי, אוקיי? בעיר. אין יותר חי ממנו. אז פה הוא לא צריך החיאה.

(מדברים ביחד)

ציפי רון:

ויש לו איכויות בלתי רגילות. יש לו איכויות חד פעמיות. אין את זה עוד. אין עוד דבר כזה בעיר, ...

שרון דינור:

האמת היא, תקשיבו, אפשר להביא את מי שמפעיל שם את העסק, לדיון. פעם קודמת הבאתי אותו לדיון של פרק השימור והוא הסביר על המפגשים שהם נורא מיוחדים, בין העיר והשימור לאנשים שבאים לבלות שמה, ולמה הוא חושב שזה מיוחד ולמה הוא ממקם את העסקים שלו בבניינים לשימור, זה היה נורא מעניין. אם אתם רוצים לשמוע אותו, זה ממש,

לורה ורטון:

כן.

אורית לנדסברג:

כן. כן.

לורה ורטון:

כן, כן, כן.

ציפי רון:

תארו לעצמכם חבריה שבאים מתל אביב לבלות פה וסטודנטים שלומדים באוניברסיטה, בבצלאל, ובאים לבלות פה והם נתקלים בדבר הזה,

שרון דינור:

אני אשאל אותו אם הוא רוצה.

ציפי רון:

בקמרונות האלה, ברובע הזה, העות'מני, אני בטוחה שיש פה אות מים,

לורה ורטון:

ממש יפהפה.

ציפי רון:

ויש שם, זה משהו לא נורמלי. זה פנינה שיש לנו, מוכרחים לשמור עליה. וגם את הסמטאות הקטנות.

שרון דינור:

טוב, יאללה, אז מקסימום נצא לשם,

יערה שאלתיאל:

אני מסתכלת על התכנית, בכלל לא ברור לי איפה מכניסים, כאילו, בשביל להרים את כל המסה המטורפת הזאת מעל, איפה מכניסים פה,

שרון דינור:

הנה, הנה, הנה, תסתכלי, את רואה את הכחולים הקטנים?

ציפי רון:

אי אפשר להרים את זה.

יערה שאלתיאל:

אני רואה, אמרנו שזה לא ישים.

שרון דינור:

ברור שזה לא ישים.

יערה שאלתיאל:

הוא אומר שזה כן ישים,

שרון דינור:

גם ה-, לא, הוא אומר שזה לא ישים אבל שהוא יעשה משהו אחר, מתישהו.

יערה שאלתיאל:

אבל איפה, איפה הוא ישים?

שרון דינור:

אין.

יערה שאלתיאל:

ברחוב?

ציפי רון:

זה מה שאנחנו שואלים,

שרון דינור:

זה בדיוק,

לורה ורטון:

... סמוך עליו,

ציפי רון:

זה מה שאנחנו שואלים,

לורה ורטון:

זה העניין, תסמוך עליו, יהיה בסדר.

ציפי רון:

ובגלל זה אנחנו רוצים שהקונסטרוקטור יבוא. זאת בדיוק השאלה, לא ברור לנו, ולכן צריך לבוא קונסטרוקטור. אני אומרת שהאדריכל גם צריך להתייצב פה.

שרון דינור:

היא הייתה פה, זה צוות התכנון.

ציפי רון:

היא, מה זה? זה לא,

שרון דינור:

אבל זה מי שיש לך.

ציפי רון:

אבל חתום פה על זה משהו אחר, חתום פה על זה משהו אחר, לא היא. היא הנדסאית, היא לא אדריכלית.

שרון דינור:

מי חתום פה?

ציפי רון:

תסתכלי, תראי. את,

שרון דינור:

... לא ראיתי את האיש הזה בחיים.

ציפי רון:

נכון. לא, ראינו פה הרבה,

שרון דינור:

לא יודעת איך הוא נראה.

ציפי רון:

ראינו אותו בלי סוף, אבל לא בפרויקטים כאלה.

אביגיל בן שמחון:

שיבוא.

חיים כהן:

למה ... ? בוא נעבור הלאה.

ציפי רון:

הוא חתום על זה, שיבוא. האדריכל שחתום על זה להסביר לנו.

שרון דינור:

אבל זה לא הוא תכנן את זה, זה היא תכננה.

אביגיל בן שמחון:

זה לא משנה.

ציפי רון:

את יודעת מה?

חיים כהן:

שרון, כבר מיצינו את הכל, אני לא מבין מה,

שרון דינור:

בסדר.

ציפי רון:

כל המוסיף גורע.

חיים כהן:

מה הסיפור עכשיו? מה?

יוחנן וייצמן:

טוב, עברנו לתיק הבא?

דוברת:

כן.

אביגיל בן שמחון:

אני רק רוצה להגיד שהעמודים, אם הם יהיו במקום שהם מציעים, כל הקמרונוות יתמוטטו.

שרון דינור:

אמרנו את זה.

אביגיל בן שמחון:

אה.

שרון דינור:

אה, לא, לא אמרנו שהם יתמוטטו אבל אמרנו שזה לא,

יוחנן וייצמן:

אני גם אמרתי שאני הייתי מוותר על קימרון אחד אם הייתי יודע שזה מה ... הבניין, אבל בוא נראה שזה קורה.

אביגיל בן שמחון:

בסדר.

חיים כהן:

זה הסיבה שביקשנו שיגיע לפה. בסדר? טוב.

שרון דינור:

טוב, עברנו הלאה, תודה רבה. התכנית הבאה זה דוסתאי, רגע.

יוחנן וייצמן:

אנחנו מסיימים את התיק הבא ואחרי זה הגברת רון רוצה להציג מספר נושאים, ... בתוך הודעות יושב ראש.

שרון דינור:

רגע, שנייה בבקשה.

יוחנן וייצמן:

אחרי זה נעבור לרשימת שימור. שוב ברשימת שימור, כמו שסיכמנו, לא נקבל החלטה, רק,

ציפי רון:

שרון, מה שדיברנו על רחביה וזה, דיברנו בטלפון.

יוחנן וייצמן:

אתה ... ?

ציפי רון:

את שומעת אותי?

שרון דינור:

מה?

ציפי רון:

... מה שדיברנו בטלפון.

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

טוב, את משוחררת, כן?

אביגיל בן שמחון:

כן, כן.

שרון דינור:

את יכולה להישאר פה, חופשי, אבל. דוסתאי 14.

יוחנן וייצמן:

כן, אנחנו בדוסתאי.

שרון דינור:

כן. אז אני אומרת, דוסתאי 14 זה בניין שהוא לא לשימור באזור שהוא רגיש, בקטמון הישנה. מציעים פה תמ"א 38/2, הכל בסדר. ההערות שיש לנו פה הם נגעו בעיקר להערות שאתם מכירים מכל הוועדות האחרונות שזה על החצר הקדמית ועל העיצוב של החזיתות. אתם רואים, יש לנו ממש מספר מצומצם של הערות, אני רק רציתי להראות לכם את התכנון, אתם יודעים מה? אני חושבת שהם יכולים, אם הם פה, הם יכולים להציג את התכנית בעצמם כבר ולהציג את זה. יש פה מישהו לדוסתאי?

מורן בן זיו:

לא, לא, הוא בזום, שרון.

שרון דינור:

אה. לא, אבל אנשים פה ממש אוהבים את הזום, שהם לא צריכים להגיע לפה, בעיקר כשאינן דיון שצריך להתווכח עליו, שכנראה בהסכמה, אז במקום להגיע עד לפה.

ציפי רון:

את יודעת איך אני קוראת לזה. ...

שרון דינור:

אוי ואבוי.

ציפי רון:

למה? זה משתלב עם האזור.

מורן בן זיו:

אתה לא בזום. כן, כן, כנס.

ציפי רון:

שרון, שרון?

שרון דינור:

כן. רגע, יש לך היום את פאטריה אמרת, לא? את לא הולכת לזה?

לורה ורטון:

את מה?

ציפי רון:

... תיכף. שיעקב שפר יתייצב כאן ויגיד איפה הוא שם את העמודים, איפה הוא עושה את התמיכות ל-13 קומות.

שרון דינור:

זה לא 13.

יוחנן וייצמן:

הוא מהנדס, נו מה,

ציפי רון:

לא כאן, לא כאן, על הפרויקט הקודם, על ה-13 קומות, על כל הרובע העות'מאני הזה, איך הוא עושה את זה בדיוק, איך זה יראה.

יוסף אוזנה:

שלום כולם.

יוחנן וייצמן:

כן, אנחנו איתך.

יוסף אוזנה:

היי, אתם שומעים אותי?

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

כן. אנחנו מציגים פה את ה-, זה אנחנו, נכון? אנחנו מציגים את המצגת שלך אבל, כאילו, אתה תציג אותה, פשוט היא משותפת פה. אתה רוצה, אתה רואה אותה?

יוסף אוזנה:

אתם רוצים שאני אשתף ואציג?

שרון דינור:

לא, הנה, אני משתפת, רק תגיד לי מתי להעביר ותתחיל להסביר. הנה, קדימה.

יוסף אוזנה:

אוקיי. אז רגע, שנייה.

שרון דינור:

אתה רואה את זה, נכון?

יוסף אוזנה:

כן.

שרון דינור:

אתה רואה? כן.

יוסף אוזנה:

טוב, אז דוסטאי 14, המקום ממוקם במרכז רחוב דוסטאי, כאשר רחוב דוסטאי מחבר בין רבן יוחנן בן זכאי המרכזי שכולל מסחר, מגורים, פרויקט המשתלה, וציר הרכבת הקלה, ובהמשך דרכו הוא מתחבר לחזקיהו המלך, כאשר חזקיהו המלך מתחבר עם אלעזר המודעי וכובשי קטמון, גם צירים מאוד מרכזיים. אפשר להעביר, כן. המבנה הוא מ-1959, כאשר הוא מחופה בטיח, וההיתר האחרון שלו יצא ב-2006, היתר של תוספת מעל הקומה השנייה. המבנה בעצם הוא מדורג. הוא, לא, תחזירי אחורה. המבנה הוא מדורג. בעצם בקומה טיפוסית יש ארבע יחידות דיור מאוד קטנות, אבל יש איזשהו דירוג, שתי יחידות דיור ועולים בגרם מדרגות אחד ועוד שתי יחידות. זהו, אפשר לרדת למטה. זה, פה אנחנו רואים את מסלול הריסה ובנייה, כאשר הכניסה היא כניסה צידית מדרום מזרח. השביל הוא מדרום מזרח אל דרום מערב, ובקומות הטיפוסיות אנחנו מתכננים ארבע יחידות דיור, כאשר המרחב המוגן הוא במרכז המבנה, צמוד לגרעין. הרמפה היא בעצם מצד צפון מזרח.

לורה ורטון:

איפה?

שרון דינור:

כאן,

יוסף אוזנה:

אפשר, אפשר להמשיך.

שרון דינור:

כאן כניסה למגורים,

לורה ורטון:

אה.

שרון דינור:

כאן הרחוב וכאן הכניסה של הרמפה עם אזור המתנה לצידו.

יוסף אוזנה:

נכון. אז זהו, פה אנחנו רואים את קומת הכניסה עם הגינות אל רחוב דוסתאי, השביל מהצד והרמפה. ופה אנחנו רואים בעצם, אנחנו התבקשנו לעשות, לייצר חתכי רחוב, אז ייצרנו חתך רחוב אופקי ואנכי. אנכי זה א' א' ואופקי זה ב' ב'. אפשר להמשיך. תודה. אז פה אנחנו רואים בעצם את החתך, את החיתוך בחזית מזרח, את הרמפה שיורדת מרחוב דוסתאי אל החניון, ואת החזית הצפונית, שבעצם היא החזית שמקבילה לרחוב דוסתאי. אפשר להמשיך. תודה. אז פה אנחנו רואים את חתך הרחוב האנכי, חתך א' א'. אנחנו רואים את המבנה שלנו, את המבנה הצמוד, חלפתא 11, שהוא גובל איתו בקו אפס, ואת רחוב חלפתא, כן? שהוא בעצם באזור צפון מזרח, לעומת צפון, סליחה, צפון מזרח זה הכביש של דוסתאי וצפון מערב זה חלפתא. רוחב הכביש ברחוב דוסתאי הוא 14 מטר, כאשר זה ציר די מרכזי ולכן יש לרחוב דוסתאי חשיבות. למרות שהוא רחוב משנה, אבל יש לו חשיבות כיוון שהוא גם מחבר בין רבן יוחנן לבן זכאי לבין כובשי קטמון, והציר המרכזי, יש לו ציר מאוד מרכזי, רוחב דרך מרכזית של 14 מטר. פה אנחנו מציגים את רוחב חתך הרחוב האופקי, ואנחנו רואים,

אורית לנדסברג:

אפשר לשאול שאלה? בדיוק פה, לגבי גובה הגדרות.

יוסף אוזנה:

זה תואם את גובה הגדרות קיים. כן, אנחנו

אורית לנדסברג:

מה זה הקיים?

יוסף אוזנה:

מה?

אורית לנדסברג:

כי אני רואה שברחוב יש גדרות נמוכים,

שרון דינור:

רגע, בוא נסתכל, סליחה שנייה, אני רק שמה את ה-, דוסתאי, אמרנו, 14. בוא נראה את ה-Street View.

אורית לנדסברג:

כי זה המפגש בסוף עם הרחוב.

יוסף אוזנה:

תראי, ברחוב דוסתאי 16, אם אני לא טועה, הוא גם אגב עובר הריסה ובנייה, אבל יש לו דירוג בפריסת הגדרות שלו. אוקיי, אז אנחנו רואים ממש, אנחנו רואים דוסתאי 16, פה זה דוסתאי 14, משמאל. אם תסתכלי שמאלה זה דוסתאי 16, יש קפיצה בגדרות שלו, כמו שאתם רואים, ואנחנו ציינו את זה בהתאם למדידה שלקחנו מדוסתאי 16, ממש רואים את הקפיצות של ה-,

אורית לנדסברג:

כן.

יוסף אוזנה:

קפיצות בחומה ואת ה-, בעצם את המקטעים, יש לדוסתאי 16 מקטעים שבין המקטעים אנחנו, יש בעצם את הגישה אל המבנה, אז כל הגבהים הם ממש מדויקים כדי לשפוך בהירות על רוחב הדרך והטיפולוגיה של הדרך. ובעצם גם דוסתאי 12, הצגנו, הוא עכשיו, כעת הוא בחפירה, אז אנחנו בחרנו להציג את ההיתר שמאושר,

אורית לנדסברג:

מה זה החום הזה?

יוסף אוזנה:

היתר קיים, 20220402.

אורית לנדסברג:

מה זה החום הזה?

שרון דינור:

כן, תגיד, החום פה זה קיר תמך שרואים במבט?

אורית לנדסברג:

או שהוא רחוק יותר?

שרון דינור:

החום, מה שצבעת פה בחום, זה קיר התמך שרואים במבט? מה זה?

יוסף אוזנה:

זה הקיר,

שרון דינור:

הקיר הזה.

יוסף אוזנה:

לא,

שרון דינור:

זה כאילו, זה מה שאני חושבת.

יוסף אוזנה:

כן, זה הקיר הזה, בדיוק.

אורית לנדסברג:

אוקיי.

יוסף אוזנה:

נכון.

שרון דינור:

אוקיי, זהו?

לורה ורטון:

רק מה ע העצים? לא הבנתי רגע עכשיו.

שרון דינור:

אתה ראית גם את חוות הדעת שלנו, אז גם תגיד אם יש לך הערות עליה. הנה, זה העצים. מה אתה רוצה לספר לנו על העצים?

לורה ורטון:

מה זה,

יוסף אוזנה:

את חוות הדעת שלכם על העצים עדיין לא, האמת שאני ככה, אני, איזשהו גילוי נאות, אני החלפתי את עורך הבקשה לפני כשבועיים שלושה, אז אנחנו צללנו ונכנסנו לייצר את החתכים ואת המצגת, לתת את התמונה הרחבה, אבל אנחנו ככה משתלבים ונכנסים לתוך,

לורה ורטון:

מה זה כחול עם אדום?

שרון דינור:

לא, כחול זה משהו שהוא לא בוגר,

לורה ורטון:

ואיקסים,

שרון דינור:

צהוב זה משהו שהוא בוגר, אבל לעקירה.

לורה ורטון:

כחול?

יוסף אוזנה:

כן, כן.

שרון דינור:

זה הזה, בוא נראה אם יש לנו פה את ה-,

ציפי רון:

צהוב זה עקירה, וכחול זה קטן מדי.

לורה ורטון:

בדרך כלל אדום, אדום זה לשמירה,

שרון דינור:

כחול זה לא, זה קטן מדי, בדיוק.

ציפי רון:

כחול זה קטן מדי או חולה מדי, ואדום זה לעקירה.

שרון דינור:

הנה הסקר העצים, אתם רואים?

אורית לנדסברג:

הנה.

שרון דינור:

התות הוא לכריתה עם, כתוב פה, כל מיני עניינים.

ציפי רון:

צהוב זה לכריתה.

לורה ורטון:

נמוכה.

שרון דינור:

לא בהגדרת עץ בוגר. הלימון, פה, אה, פה נגיד יש לו,

לורה ורטון:

אבל יש יותר משישה עצים ב-,

שרון דינור:

מה זה, ... לגובה 2 מטר, אני לא יודעת מה זה אומר.

לורה ורטון:

יש יותר משישה עצים ... אבל.

שרון דינור:

וזה מת.

לורה ורטון:

אה, הבנתי, יש הבדל. יש שם ש-,

שרון דינור:

אבל יש פה אחד שלשימור, אבל הוא לא בחלקה שלהם, הוא בחלקה אחרת.

אורית לנדסברג:

אוקיי.

ציפי רון:

אני מסתכלת על התות לבן, שזה השרידים מהעצים שניטעו במאה ה-19 על ידי היוונים האורתודוקסיים לתעשיית המשי שהם הקימו שם בחאן. הבניין של החאן. העצים האלה נכרתים ולא נשמר שום דבר מהם, וזה ממש שובר לי את הלב.

שרון דינור:

אבל עץ שהוא על הגבול, נגיד, עץ שהוא, 6 או 7, אולי אפשר לשמור עליהם. זה לפי הסקר, 6 הוא מת,

ציפי רון:

תות לבן זה 3, 3 ו-5,

שרון דינור:

לא, 6 הוא שקד מת ו-7 זה פלפלון.

ציפי רון:

פלפלון זה פחות קריטי, אבל, תחזירי רגע את הרשימה.

שרון דינור:

רגע, הנה.

ציפי רון:

תחזירי רגע את הטבלה של העצים.

שרון דינור:

רגע, הנה זה. איפה ראית אותו? זה עץ מספר 3.

ציפי רון:

3 ו-5, 3 ו-5.

שרון דינור:

5 ו-3, רגע. אז מה אנחנו רואים פה? 5 זה זה,

ציפי רון:

כן.

שרון דינור:

ו-3 הוא על הגבול.

ציפי רון:

כן, ו-5, למה צריך לכרות אותם?

שרון דינור:

אתה רוצה לענות?

יוחנן וייצמן:

האדריכל אוזנה?

יוסף אוזנה:

כן, שנייה, אני, ו-3? תראו לי אותם.

לורה ורטון:

כן.

ציפי רון:

כן.

יוחנן וייצמן:

תקשקשי עליהם.

שרון דינור:

זה העץ שפה, 5, אתה רואה אותו? אני לא יודעת אם אתה רואה את הסמן שלי.

יוחנן וייצמן:

כן, רואים.

לורה ורטון:

ו-3 בצד.

ציפי רון:

ו-3 בצד.

שרון דינור:

ו-3 פה. אנחנו רואים שזה לצד החנייה.

יוסף אוזנה:

5 ו-3 זה עצים בוגרים אבל הם לא לשימור.

לורה ורטון:

אבל למה?

ציפי רון:

אבל למה?

לורה ורטון:

למה צריך לירות אותם?

יוסף אוזנה:

כי קודם כל רמפה אי אפשר לבנות על על כאילו,

ציפי רון:

מה?

יוסף אוזנה:

עץ, בוא נגיד, המרחב שלו, המרחב ש-, אם שומרים עליו שמייצרים סביבו, זה 3 מטר. הרוחב של המגרש הוא לא רוחב גדול, זה, אי אפשר לבנות רמפה על האזור הזה, אם אנחנו משמרים את העץ. וזה ... את כל המבנה.

ציפי רון:

יש פה שני עצים, אולי תסביר, רגע, רגע, יש פה שניים כאלה, אולי תסביר אחד אחד. הם לא באותו סטטוס.

לורה ורטון:

אז הוא דיבר על 5.

ציפי רון:

תן לנו תשובה לגבי 3 ו-5. עץ מספר 3 ועץ מספר 5. הם לא באותו סטטוס, שניהם.

שרון דינור:

רגע, אולי בסקר עצים יש תמונות שלהם, נבין זה? כי אני רואה ש-,

ציפי רון:

אני לא יודעת מה מצבם. הנה, 4, 4,

יערה שאלתיאל:

ב-street view את רואה לפחות את 5.

שרון דינור:

תראו, אני חושבת שזה, הוא לא מספיק משמעותי.

לורה ורטון:

זה 5? כן.

שרון דינור:

אני לא יודעת אם זה זה,

יוסף אוזנה:

כן, זה עצים,

ציפי רון:

לא, זה לא נראה לי זה.

שרון דינור:

זה לוקח לזה זמן פשוט לעלות את ה... . ראית את ה-, בינתיים בוא תגיד לי רגע לגבי שתי ההערות שכן נתנו, לא שתי הערות, אבל ממש מעט הערות. יש לך הערות להערות שלנו? יש משהו שהוא לא מקובל?

יוסף אוזנה:

את יכולה להציג לי את ההערות? אני שוב, כמו שאמרתי, אני נכנסתי לפני שבועיים, אבל,

שרון דינור:

חצר קדמית תתוכנן לכל אורכה כחצר משותפת בהתאם לעקרונות הבינוי של תכנית האב. מרפסות פינתיות לדירות הגן יתוכננו בהתאמה לקונטור מרפסות פינתיות בקומות מעל. את המיקום חניית

נכה אנחנו רוצים שתכניס לתת הקרקע ולא תעשה אותה על קרקעית כי זה אוכל את הגינה, כאילו, תשים אותה ... להוסיף אדמה גננית כדי לעשות, לייצר נטיעות של שישה עצים לפחות, ולמקם את התשתיות שהם פונות כאילו לא על לגבי הרחוב. לצמצם את החיפוי היקף אלומיניום בחזית הראשית ושהפרגולה תהיה בנסיגה. דברים פשוטים כאלה.

יוסף אוזנה:

אני מזכיר לכם רק שיש לנו את פרויקט המשתלה, ליד, שכמו שאמרתי, רחוב דוסתאי הוא איזשהו גורם מקשר. גם אני אומר לכם מבחינה הוליסטית שהמחוזית מאוד מעוניינת לקדם פינוי בינוי, סתם ככה בגדול, פינוי בינוי באזור, והחשיבה העיצובית דווקא מובילה את הרעיון ש... של רחוב, של המשתלה, של רבן יוחנן בן זכאי ייכנס לדוסתאי, ולא ההיפך. אז זה איזשהו משהו שכן צריך לתת עליו את האינפוט. לגבי החצר המשותפת, יש חצר משותפת לרוב ב-,

שרון דינור:

לא, לא, אנחנו מדברים, בוא, יוסף,

יוסף אוזנה:

רגע, רגע, אנחנו נבחן את העברת חניית הנכה לחניון, אבל אם אנחנו, בוא נגיד, ניקח את החצר המשותפת של חניית הנכה, אם אנחנו ניקח את חניית הנכה ונמיר אותה בחצר משותפת, אני חושב שזה כן יספק.

שרון דינור:

טוב, אני מרגישה שפשוט לא קראת לפני זה, אבל בעיקרון בסדר, זה ...

יוחנן וייצמן:

אני אסביר לך ... המטרה היא שלא יהיו חצרות מוצמדות לדירות החזית.

שרון דינור:

כאילו, הדבר הזה הוא לא טוב.

יוחנן וייצמן:

בירושלים, לא יודע, אני סומך על הרוכשים העתידיים שלך, אבל יש לנו ניסיון מר מהשימוש בחצרות האלה.

יוסף אוזנה:

אוקיי, מה, מה הסיבה? מה, מבחינת ...

יוחנן וייצמן:

שבסוף זה נסגר בבד יוטה, ואני לא רוצה להגיד מה עוד קורה שם.

יוסף אוזנה:

אוקיי, ואם אנחנו כן ניתן איזשהו, גדרות אלומיניום שהם משתוות עם הרחוב, ולא נייצר איזשהו גדר בנויה, ככה שהגדר הבנויה ... הגדר הקלה,

יוחנן וייצמן:

יש לך דרך לתת לשכנים האלה חצר,

יוסף אוזנה:

הגדר הקלה תהיה גבוהה.

יוחנן וייצמן:

יש לך דרך לתת להם חצר בצדי הבניין ולא על החזית הראשית?

יוסף אוזנה:

אין לי דרך, כיוון, בואו תבחנו. ממש רואים את זה טוב בהדמיה הזאתי. מצד ימין אני רואה את הגישה לחניון, מצד צפון, מצד דרום הגישה למבנה.

שרון דינור:

חברים, אפשר לתת להם בדיוק בגודל של המרפסות שמעל, פה למעלה, זה משהו שעשינו ב-, כאילו, אין שום בעיה.

יוסף אוזנה:

בסדר, אנחנו ננסה לצמצם, אחד. שתיים, נראה לי שאנחנו נייצר גדר בנויה נמוכה מאוד, וגדר קלה גבוהה. ככה לסגור את זה, זה יהיה,

שרון דינור:

יש הנחיות בתוכנית האב, אנחנו פשוט לא ממציאים את הגלגל, אז אנחנו בגלל זה אומרים לך להיצמד,

יוסף אוזנה:

מה?

שרון דינור:

יש הנחיות בתוכנית האב. אנחנו פשוט נצמדים אליהם, אנחנו לא ממציאים לכל אדריכל הנחיות חדשות. אומרים, יש תוכנית אב, היא אומרת איך להתייחס לגדרות בנויות וקלות מעליהם, וזהו, זה מה שאנחנו עושים, לא,

יוסף אוזנה:

אוקיי.

יוחנן וייצמן:

עכשיו, עוד שאלה, האדריכל אוזנה, המרפסות. איך עשית את העיצוב שלהם? עשית סוכות? אני רק שואל. האם עשית את המרפסות לא מקורות? אתה לא חייב

יוסף אוזנה:

המרפסות הן מהצדדים.

יוחנן וייצמן:

כן.

יוסף אוזנה:

יש בעצם ...

יוחנן וייצמן:

בסדר, אני שואל אם עשית בדירוג או כולם עוקבות?

אורית לנדסברג:

אתה יכול להראות את ההדמיה?

שרון דינור:

הנה.

אורית לנדסברג:

תעלה טיפה, זהו, בהדמיה.

שרון דינור:

זה אני, זה אני, השליטה אצלי.

יוסף אוזנה:

אוקיי, מהצדדים רואים, אני חושב שזה דווקא ...

יוחנן וייצמן:

... זה טוב לך? זה מבחינתך זה בסדר?

יוסף אוזנה:

אני חושב שחלון צרפתי שהוא פונה לרחוב דוסתאי, והוא, שהוא מייצר איזשהו חזית קלאסית וגם מודרנית ומהצדדים יש,

יוחנן וייצמן:

בסדר גמור, מאה אחוז.

שרון דינור:

טוב, תודה רבה.

לורה ורטון:

תודה.

אורית לנדסברג:

שרון, למה הם שמים את הזכוכית הזאת?

יוחנן וייצמן:

... זה מה שהוא רוצה.

אורית לנדסברג:

מותר לשים את הזכוכית?

שרון דינור:

אנחנו ... בגלל זה הערנו על זה, כאילו, זה לא.

אורית לנדסברג:

אה. בסדר.

שרון דינור:

כאילו ההערות, אני חושבת, הן ממש קלאסיות, אחת אחת ...

יוחנן וייצמן:

כן, כאילו תכנית ... אין שום בעיה,

שרון דינור:

אין פה איזה משהו ש- את רואה? כתבנו לו שזה,

אורית לנדסברג:

כן, כן, בסדר, קראתי, בסדר.

שרון דינור:

סך הכל, זה התכנון בסדר.

יוחנן וייצמן:

כן, כן, בסדר גמור. אנחנו מקבלים את ההמלצה כפי שהיא.

שרון דינור:

טוב, מי רצה,

יוחנן וייצמן:

הוא ביקש כן, בסדר, אפשר לעשות חצי, ... חצי חצר. כן.

שרון דינור:

אפשר לעשות הפסקה של כמה דקות עכשיו?

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

אז אני פשוט,

יוחנן וייצמן:

100%. אנחנו נעשה הפסקה ואחרי זה גברת רון, ונדון ברוממה, כן, לא ש-, לא נקבל החלטות היום.

חיים כהן:

אז תקרא ל ...

ציפי רון:

יכול להיות שאני אצטרך לצאת.

יוחנן וייצמן:

את הראשונה, לפני ההודעות היושב ראש, ולפני זה.

ציפי רון:

בסדר.

יוחנן וייצמן:

100%.

יוחנן וייצמן:

הכל בסדר. אפשר לכבות את הקלטה למספר דקות?

דובר:

כמה זמן, עשר דקות?

יוחנן וייצמן:

אני לא יודע.

אורית לנדסברג:

5-10.

יוחנן וייצמן:

ואת תהיי בקשר איתנו על החניה. בסדר?

רפאל:

להשהות?

(הפסקת הקלטה)

יוחנן וייצמן:

פתחת, יופי. טוב, אנחנו חוזרים מהפסקה חשובה מאוד. הגברת רון, יש לנו כרגע לעשות ככה, רשימת שימור רוממה, זאת אומרת, לדון בלי החלטות.

שרון דינור:

רק אני אומרת שבטעות ניתקתי מהזום את החברה החדשה. יערה.

יוחנן וייצמן:

למה? אני רואה אותה על המסך.

שרון דינור:

היא אמרה לי שזה התנתק לה.

מורן בן זיו:

לא, היא צריכה לראות את השיתוף, טוב, אין מה לשתף עכשיו.

שרון דינור:

אבל היא איתנו או לא?

יוחנן וייצמן:

לא, אחרי זה יהיה לנו תמונות, יהיה מה לשתף עוד מעט. בכל אופן, הגברת רון רצתה ... נושאים, בואו, אנחנו איתך.

לורה ורטון:

ציפי?

ציפי רון:

כן, אז רציתי להעלות שני דברים. קודם כל, יצא לי לשוטט בשכונת רחביה בשבוע שעבר, וראיתי כמה בניינים שהביאו אותי למחשבה שאנחנו צריכים להפיק לקחים מתכניות בבניינים לשימור שאנחנו מאשרים, ואולי אנחנו חייבים גם ביותר מעקב אחרי מה שקורה, מי עושה מעקב. אז אחד הבניינים שנתקלתי בהם זה בית של אחד מראשוני רחביה, של משפחת דוסטובסקי, שהיה של, מי שגר שם הייתה יו"רית האקדמיה למוזיקה, יוכבד דוסטובסקי, והבניין ברחוב אברבנאל 11, נושק לגן הכוזרי, ועבר תמ"א, והוסיפו עליו קומות. אנחנו דנו בזה. ומה שקרה שם, קודם כל תוספת הבנייה,

לורה ורטון:

אפשר לראות את זה אולי ב-?

ציפי רון:

אין הפרדה בין החדש, אין הפרדה, אין קו מפריד. החצר ברובה מרוצפת, נבנתה, זאת אומרת, אין קשר בין השימור כאילו לבין מה ש-

יוחנן וייצמן:

זה לא רחביה.

שרון דינור:

אין קשר בין מה שאנחנו אישרנו למה שנבנה או, או בין מה ש-

ציפי רון:

התוצר, אני לא זוכרת מה אנחנו אישרנו אבל התוצר, התוצר בשטח,

שרון דינור:

כאילו, הטענה היא למה שאישרנו או למה שנבנה בפועל?

ציפי רון:

לא, אני לא בדקתי את מה שאישרנו,

אורית לנדסברג:

היא אומרת שורה תחתונה.

ציפי רון:

אבל אין,

לורה ורטון:

הביצוע.

ציפי רון:

אבל הביצוע בשטח, אין קשר כמעט בין הבניין לשימור לתוספת החדשה. זאת אומרת, אין קו מפריד, אין, רוב העצים,

שרון דינור:

אין לי תמונה של זה, אני מצטערת, כי לא ידעתי שזה, אין לי, אין לי תמונה. אמרת שצילמת, אם את רוצה את יכולה להעביר לי ואני אשתף.

ציפי רון:

כן, יש לי צילומים של המקום.

יוחנן וייצמן:

אז תעבירי ונראה, נעלה את זה.

ציפי רון:

הנה, אני כבר מעבירה.

שרון דינור:

אבל לא בווטסאפ. תעבירי איך שבא לך, איך שבא לך, אני אסתדר.

ציפי רון:

תיכף, עוד רגע אני מעביר אותם. עכשיו, עוד שני בניינים ששמתי לב.

לורה ורטון:

רגע, אני חושבת שעדיף להעביר אותם שיהיה זמן להעלות אותם.

אורית לנדסברג:

נכון.

ציפי רון:

רגע. אז הנה, אני מעבירה. אני אנסה להעביר, שנייה. עכשיו, עוד דבר אחד ששמתי לב אליו, לא עשיתי שיטוט יותר מדי גדול, אבל ברחוב אבן גבירול יש בתים שעברו תמ"א, אז באחד מהם יש כניסה לחניה באמצע הרחוב וגדר, אני כבר מעבירה את התמונות, וגדר גבוהה ואיזה מבנה מוזר על המרפסת שעושה את ההליכה שמה למאוד מאוד לא נעימה. כל הדברים שאנחנו מדברים עליהם בעצם, שם. אז לכן חשבתי שאולי כדאי שנשים לב לדברים האלה, והצעתי לעשות, ואני מציעה לעשות סיור של הוועדה, ולראות את הדברים האלה במו עיניים מה שנקרא, כדי שנוכל אולי להתייחס בצורה יותר ברורה לדברים.

שרון דינור:

אני ממש מסכימה איתך ואני גם רוצה להגיד שאני חושבת שכן אנחנו כוועדה, ובכלל כממליצים של שימור ותכנון, גם עשינו הפקת לקחים במהלך השנים, ומה שאת רואה שנבנה זה דברים שאושרו לפני יותר מעשור. אז,

ציפי רון:

לא,

שרון דינור:

יכול להיות שיש שיפור.

ציפי רון:

הבית הזה באברבנאל הוא לא כל כך, הוא לא כל כך עתיק. לא, לא, לא, לא. עוד היה לנו דיון על בריכה על הגג, הוא ביקש בריכה על הגג. עכשיו, באותו, באותו הקשר,

לורה ורטון:

אני זוכרת את הדיון על ...

ציפי רון:

אני שמתי לב שגן הכוזרי איבד את המשמעות שלו. זאת אומרת, עשיתי,

יוחנן וייצמן:

רגע, בוא נסיים את הנושא הזה קודם. אני מסכים עם מה שהציגה האדריכלית דינור. אני הייתי אומר, תציעי כמה מבנים כאלה, בוא נכניס את זה לצורך החלטה. את תשלחי מספר מבנים,

ציפי רון:

שלחתי לה עכשיו את התמונות. שלחתי לה.

יוחנן וייצמן:

מספר מבנים. הצוות המקצועי יבדוק האם הם נבנו כמו ההיתר,

לורה ורטון:

חרגו מה-,

יוחנן וייצמן:

ואלף סתם מעניין גם אם זה גם שונה מהחלטת ועדת שימור, לא תמיד ההיתרים ... החלטות שלנו.

שרון דינור:

נכון, וזה אני לא יודעת לבדוק כרגע.

ציפי רון:

זאת השאלה באמת.

שרון דינור:

את זה אני לא יודעת לבדוק כרגע, כאילו, אתם יודעים,

ציפי רון:

עכשיו, עוד שאלה,

יוחנן וייצמן:

את כן יודעת לבדוק את זה.

שרון דינור:

לא פה כרגע, אני צריכה לקחת את זה אליי.

יוחנן וייצמן:

לא, ברור, לא, לא, אל תעני על זה עכשיו.

לורה ורטון:

לא במקום.

יוחנן וייצמן:

לא, וודאי שלא.

ציפי רון:

את יכולה להעלות את התמונות עכשיו.

יוחנן וייצמן:

להעלות את התמונות כן.

שרון דינור:

אלף, ...

אורית לנדסברג:

אבל לבדוק את ההתאמה להיתר,

ציפי רון:

... שאנחנו נצא,

יוחנן וייצמן:

הצוות המקצועי ייקח ... ממה שאת מציעה.

ציפי רון:

אוקיי. אני מציעה שאנחנו נצא לשטח, שהוועדה,

יוחנן וייצמן:

דקה,

ציפי רון:

ונקשור את זה לעוד משהו. כן.

יוחנן וייצמן:

מקובל. נצא לשטח אחרי שהצוות המקצועי יבדוק,

ציפי רון:

מאה אחוז.

יוחנן וייצמן:

האם זה נבנה בדומה להיתר או לא. אם לא, נדע לפחות איך אנחנו ... מוציאים היתרים.

ציפי רון:

עכשיו, עוד הערה.

לורה ורטון:

בדיוק, ... להיתר.

יוחנן וייצמן:

לא, בהתאם להיתר, כן.

ציפי רון:

עוד הערה, עוד הערה. כאן יכול להיות שאנחנו צריכים לשלב בדיקה או דיאלוג עם מחלקת הגנים
ושפ"ע. גן הכוזרי,

שרון דינור:

בטוח לא אישרנו את זה.

ציפי רון:

שזה מעבר אורך או רוחב ברחביה בין רחוב רמב"ן לרחוב קק"ל, שזה מול הגימנסיה ומגיע ליד, נושק ליד בן צבי, שזאת הייתה אחת השדרות הכי יפות למעבר וגינה. רוב העצים נכרתו שם. רוב העצים, עכשיו, אני רואה גדמים של עצים שנכרתו שהם היו בריאים. יכול להיות, אני בזמנו שמעתי על שכנים שהעצים הפריעו להם, וכמה פעמים עצרתי את הכריתה. אני חושבת שאנחנו צריכים להזמין את שפ"ע לדיון על אזורים שיש בהם גינות וגינות היסטוריות, מה קורה להם, כי זה גם חלק מהשימור. אנחנו מאבדים אותם. אנחנו לא יודעים מי נותן את ההיתר, איך כרתו, מה כרתו. אם נצא לסיור במקום, תסתכלו בגן הכוזרי ותראו את הגדמים של העצים. היום כמעט ולא נשארו שם עצים, אלא גזעים קדומים. נקודה אחרונה ויותר מעניינת,

יוחנן וייצמן:

טוב, השאלה שלי אליך, אבל זה, יכול להיות שלך יהיה ... שדני היה יותר יודע לענות לנו על זה, אם בהמשך למה שאת הצעת, האם יש לנו דרך סטטוטורית בכלל לבוא ולהגיד, לקחת את רשימת הגנים ולהגיד לשפ"ע, רבותי, אתם חייבים לעבוד איתנו?

עו"ד לינוי כהן בדיחי:

מה,

יוחנן וייצמן:

מה?

עו"ד לינוי כהן בדיחי:

להגיד לשפ"ע שהם צריכים לעבוד איתנו ב-, ...

אורית לנדסברג:

בהחלטה.

יוחנן וייצמן:

... מספר גנים בשכונות לשימור,

ציפי רון:

בהחלטות כריתה. כי עשו שם כריתה מסיבית. אני לא יודעת אם עשו את זה בבת אחת.

יוחנן וייצמן:

גדרות, כריתה,

עו"ד לינוי כהן בדיחי:

אני חושבת שזה כן צריך לעבור,

יוחנן וייצמן:

לפעמים אפילו ניתן לשמר,

אורית לנדסברג:

אפילו גיזום לפעמים, הם,

ציפי רון:

גם גיזום ...

אורית לנדסברג:

הם הרסו פעם את עמק המצלבה,

ציפי רון:

עכשיו החורשה הזאת, החורשה הזאת היא חורשה מימי ייסודה של השכונה. היא הציר הראשי של שכונת רחביה, והיא מאבדת את זה. היא איבדה את זה, אני לא יודעת מה קרה שם ולמה,

אורית לנדסברג:

בתל אביב בחיים לא היו ...

ציפי רון:

אני זוכרת שלפני 30 שנה עצרתי כריתה שם. השכנים לא אהבו את ה-, הציפורים הפריעו להם. אז אני עצרתי אישית כריתה שם, קיבלתי דיווח ועצרתי את הכריתה, אבל בינתיים התקדמו, וחלק ניכר מהעצים אינם.

לורה ורטון:

בואו, אני חושבת,

ציפי רון:

אז זה דבר שני. דבר שלישי,

לורה ורטון:

בואו, רגע, שנייה,

ציפי רון:

כן.

לורה ורטון:

אנחנו צריכים לחדד את זה. אני חושבת שצריך לבדוק אם שפ"ע מעבירים לידיעתנו משהו, כריתות שהם מאשרים, כי יש,

עו"ד לינוי כהן בדיחי:

נכון.

יוחנן וייצמן:

ומה היכולת שלנו לכפות עליהם את זה, זו השאלה הראשית.

לורה ורטון:

אני לא יודעת אם מותר להם.

אורית לנדסברג:

לא, אבל,

עו"ד לינוי כהן בדיחי:

לא, אבל אם זה עצים לשימור,

לורה ורטון:

... חלק לשימור כאן?

יוחנן וייצמן:

אם עצים לשימור, לא, אז הם גם לא צריכים אותנו. זה פקיד היערות.

ציפי רון:

אני חושבת שכן. אני חושבת,

לורה ורטון:

זהו, אני לא יודעת.

ציפי רון:

אני חושבת שצריכה להיות איזושהי אמנה, איזושהי אמנה,

יוחנן וייצמן:

לא, גם ב ...

ציפי רון:

לא, כשמדובר על גנים היסטוריים בשכונות לשימור, אזורים שהם בעלי חשיבות רבה מאוד, יש משמעות לכל החלטה כזאת שמתקבלת בשטח, כי התוצאה היא פגיעה באופי של המקום. ולכן אני חושבת שצריך לחשוב על זה. אותו דבר, אני לא אכניס לזה, את הריסוסים בעמק המצלבה, לזה אני לא אכנס, אבל אני מדברת על שכונה כמו רחביה או טלביה, או בזמנו,

אורית לנדסברג:

או בית הכרם.

ציפי רון:

בית הכרם.

אורית לנדסברג:

בית הכרם, דרך ה-,

ציפי רון:

אני הצלתי בזמנו,

אורית לנדסברג:

כל השבילים.

ציפי רון:

אני הצלתי בזמנו, רגע, אני הצלתי בזמנו יחד עם חברים תוכנית של שפ"ע לשנות את הגן ברחוב בן מימון. מישהו שעשו את הגן על שמו וכן הלאה, היו כל מיני אגדות על העניין הזה, לא אהבו את החרובים, והלכו לכרות את החרובים בבן מימון. הטענה הייתה שרוב החרובים,

שרון דינור:

בן מימון ... תכנית ביחד עם שפ"ע ואדריכל העיר.

ציפי רון:

רוב החרובים מעל גובה 780 הם חולים, הם מסכנים. אמרנו להם, אתם רוצים לחדש את הגינה? תיטעו בין החרובים או עצי ליבנה או ורדים, כמו שרציתם, מה שאתם רוצים. בחרובים לא נוגעים. ורק הודות למאבק ציבורי, כולל הופעה במועצת העירייה בישיבה וכל מיני עניינים, הצלחנו להציל את זה. אף אחד לא היה מעלה על דעתו היום לעשות את זה, אבל זה מה שהיה. ומי שהייתה שותפה אז למאבק זאת הייתה אמא של מרידור שגרה שם, וגלריה ... והרבה תושבים מהשכונה. במקרה הגיעה אליי ההחלטה לכרות. הצלנו את זה. אז אני אומרת שיש לנו דוגמאות לגנים היסטוריים בשכונות היסטוריות, כולל הכריתה ברחוב דוד המלך, ליד אזור משכנות שאננים וימין משה, קורים פה דברים שאנחנו חייבים להיות בתמונה. זה חלק מהעיר ההיסטורית. אז זה על העצים.

יוחנן וייצמן:

אפשר שניה? אני רוצה להגיב. ככה, דווקא על גן הכוזרי, הוא ... אני יכול להקריא לכם את ההוראה לגבי התב"ע. השטח בתחום חלקה 198, חלק מהגן הכוזרי, הוא שטח גנים ציבוריים, לא תותר עקירת עצים.

שרון דינור:

גם שדרות בן מימון וגם כיכר מולכו הצמודה, וכולם עושים איתנו עבודה ביחד.

יוחנן וייצמן:

לא, שנייה, אז זה לא שימור תב"עי, זה מתאר. עכשיו יש לנו, צריכים להבדיל ככה, יש עצים שהם לשימור שדיברה עו"ד בדיחי, ששוב, שהם בפקיד היערות. גם כן, אנחנו לא יכולים להגיד גם את דעתנו. שוב, גם פקיד היערות עצמו מוסמך רק 10% בכל תוכנית, זאת אומרת, זה לא, דני עשה על זה איזה דוקטורט פעם.

ציפי רון:

מי זה פקיד היערות פה? זה האיש של משרד החקלאות,

דוברת:

כן.

ציפי רון:

או זה מישהו פה מהעירייה?

יוחנן וייצמן:

של שפ"ע. של שפ"ע.

ציפי רון:

של שפ"ע. זהו,

יוחנן וייצמן:

זה לא משנה.

ציפי רון:

זה פקיד יערות מקומי. אז יש לנו כאן,

יוחנן וייצמן:

דקה, דקה. עכשיו ככה, העצים, בואו ננסה להפריד. יש עצים שהם לשימור תב"עי, בכלל מצבנו טוב. יש עצים ש-, גם שם יש בעיות, ובואו, אנחנו יודעים מה קרה ב... ואנחנו יודעים מה קרה אפילו ברכבת הקלה, כרתו עצים שהם היו לשימור תב"עי. אבל יש עצים שהם אינם לשימור תב"עי, והם יכולים להיות העץ הכי מפואר בעולם, אין עליהם שום הוראה סטטוטורית, מה לעשות. ולכן, ככל שהוא בתוך גינות, אני כן הייתי מציע שהמחלקה, או ש-, אני לא רוצה לעשות עליהם תוספת רביעית, אולי אם אין ברירה נעשה את זה, אבל שהמחלקה תפנה לשפ"ע ותגיד להם, אתם נוגעים בגן,

ציפי רון:

יש תוספת,

יוחנן וייצמן:

לתת רשימת גנים שאנחנו רוצים,

ציפי רון:

יש תוספת בעניין הזה בחוק התכנון והבנייה, יש תוספת שמתייחסת לעצים.

יוחנן וייצמן:

התוספת הרביעית, אנחנו יכולים לעשות את זה אתר לשימור לפי תוספת רביעית ושלוש.

ציפי רון:

כן. אין בעיה.

יוחנן וייצמן:

אבל שוב, זה לא, זה רמה סטטוטורית, אבל זה רמה סטטוטורית, בוא נזכור, תוספת רביעית זה,

ציפי רון:

נכון, יש ...

יוחנן וייצמן:

השאלה אם יש כאלה עצים מסוימים שאת רוצה להביא אותם, בוא נביא אותם לוועדות.

ציפי רון:

ברור שכן.

יוחנן וייצמן:

אז בסדר, תציעי.

ציפי רון:

לפי דעתי,

יוחנן וייצמן:

אני בעד.

ציפי רון:

לפי דעתי קודם כל להביא את הרעיון, שיהיו ערים לזה.

יוחנן וייצמן:

אז הרעיון בסדר, ברעיון, האדריכלית דינור, את אמרתם שיש לכם איזה תיאום מסוים עם שפ"ע, את רוצה להסביר לנו אותו?

שרון דינור:

כעיקרון, אדריכל העיר עושה את השיקום של הגנים עכשיו, של, גם של בן מימון וגם של מולכו, ואת שני הדברים האלה אנחנו נעלה פה לוועדת שימור,

ציפי רון:

שיבוא להציג לנו.

שרון דינור:

כי זה בתוך הוראות של 9988. אבל כעיקרון היינו מעורבים בתהליך ברמה באמת, באמת מוקפדת. והכוזרי, אנחנו בעצמנו פנינו לשפ"ע כי אנחנו רצינו לייצר שם איזשהו שיקום נוסף. זה עבר איזשהו

שיקומון ופינו מבית הנשיא שם, אתם יודעים, את הסתימה שהם עשו שם בחצר, שהשתלטו על השטח הציבורי שמה. אבל חשבנו שכן זה צריך להיות חלק ממהלך יותר משמעותי, אז אנחנו בעצמנו פנינו לשפ"ע. ספציפית הגנים האלה, הם גנים שכן. אני אתן לכם דוגמה לגן שלא עבר, רק בסוף הגיע אלינו והוא נראה, וגם, רק בגלל שהמתכנתת האורבנית זה, ויצא מדהים. זה גן השושנים, אני חושבת שהוא יצא מאוד מאוד יפה.

לורה ורטון:

כן. ...

שרון דינור:

היו שם,

יוחנן וייצמן:

... יפה.

שרון דינור:

אז אפשר להגיד,

ציפי רון:

הוא עוד לא גמור, עוד עובדים שם.

שרון דינור:

אבל הוא, אני חושבת שהוא כמעט גמור, אולי רק הקיוסק הזה.

יוחנן וייצמן:

הוא עבר וועדת שימור.

ציפי רון:

... לראות אותו מקרוב.

שרון דינור:

אז אני אומרת, זה משהו ש-, כאילו, אני חושבת שכשהגעתי לעבוד פה קארין בדיוק סיפרה לי שהיא,

ציפי רון:

כן, ... לבנות שמה את תחנת הקפה,

שרון דינור:

שהיא דגה את הדבר הזה,

ציפי רון:

תחנת קפה בגן השושנים.

שרון דינור:

כן.

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

אבל עוד לא גמרו את העבודה. אני אלך לראות מה קורה שם.

שרון דינור:

אז בקיצור, אני אומרת שסך הכל אנחנו כן עובדים איתם בשיתוף די יפה. אז אם יש גנים נוספים שאתם חושבים שאנחנו פספסנו,

אורית לנדסברג:

בית הכרם.

שרון דינור:

גם בית הכרם.

אורית לנדסברג:

המעבר.

שרון דינור:

לגמרי, גן ה-20 וזה. אז, בית הכרם בכלל, אנחנו עושים על המרחב הציבורי, עכשיו הפרויקטור נכנס לשם.

ציפי רון:

גן ה-20 כל הזמן ננגס.

יוחנן וייצמן:

גן ה-20 נדון בו עוד מעט במסגרת תמ"א 21, עוד כמה דקות, בסדר.

שרון דינור:

עוד כמה דקות?

ציפי רון:

יש את העצים,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

יש את העצים בבקעה, באמצע הרחוב.

יוחנן וייצמן:

היום, שלחתי לך את זה למייל, ביקשת.

שרון דינור:

כן.

ציפי רון:

יש את האיקליפטוסים בבקעה.

יוחנן וייצמן:

אמרנו, לדון,

שרון דינור:

כן, כן.

יוחנן וייצמן:

לא לקבל החלטות.

שרון דינור:

לגבי איזה החלטות?

יוחנן וייצמן:

גן ה-20.

שרון דינור:

אמרת לי משהו אחר, אבל לא ראיתי ...

מורן בן זיו:

לא, שמרתי את זה, הוא שמר לי, שמרתי את זה.

ציפי רון:

אז אני אומרת שיש עצים לשימור בבקעה, את האיקליפטוסים באמצע רחוב וגם בדרך בית לחם יש שם גרווילאות ועצים אחרים, ...

שרון דינור:

בקיזור, אם אתם רוצים שאני אבדוק לגבי זה, אני אנסה, אאמץ את הבקשה של וייצמן ואני אגיד, אני אפנה לשפ"ע ואני אגיד, שימו לב, הגינות האלה הם גינות היסטוריות. אין בעיה, אני חושבת שזה 100% צריך לעשות את זה, ואם יש משהו שפספסנו או לא עשינו, אז,

ציפי רון:

צריך גם לעשות רשימה ולהעביר להם גם את הרשימה הזאת.

יוחנן וייצמן:

את יודעת לעשות רשימה להביא אותה?

ציפי רון:

אני יכולה לנסות.

יוחנן וייצמן:

כי הולך להיות עוד חודשיים ...

אורית לנדסברג:

אבל למה לא תפני למנהלון של כל אחד, תגיד מה,

יוחנן וייצמן:

ישיבה גדולה ... רשימת שימור, עוד שלוש חודשים.

שרון דינור:

מה?

יוחנן וייצמן:

אז תכינו את הרשימה הזאת.

ציפי רון:

אז שרון, שרון, אולי נעשה את זה ביחד? שרון, אולי נעשה ביחד את הרשימה? נעשה.

יוחנן וייצמן:

... אנחנו שמה.

ציפי רון:

עכשיו, הדבר האחרון והוא מאוד נחמד. אני יודעת שהמחלקה מכינה את שביל העצמאות בירושלים, שזה דבר חשוב.

שרון דינור:

הנה, זה התמונה, התמונות שלך ממקודם.

ציפי רון:

ומבורך מאין כמוהו. רק רגע, אני אגמור את שביל העצמאות.

שרון דינור:

כן, כן, כן.

ציפי רון:

ומבורך מאין כמוהו. חלק חשוב משביל העצמאות זה בניין המוסדות הלאומיים.

שרון דינור:

כן.

ציפי רון:

עכשיו, הייתי בשבוע שעבר בהסתדרות מורי דרך ופגשתי מישהו שעבד שם עשרות שנים ומכיר את כל נבכי הבניין. אני עבדתי שם, קשורה לזה ולא הכרתי. יש שם מנהרות מילוט, יש שם סליקים, אני לא יודעת מה. ויש נכונות לעשות לנו סיור שם לוועדה.

לורה ורטון:

איזה יופי, אני ...

ציפי רון:

אז אנחנו יכולים לקבוע סיור גם על זה וגם על העצים, כי זה באותה משבצת, מה שתרצו. אז נתאם תאריך ונעשה את זה.

יוחנן וייצמן:

בוא נעשה את הכל ביחד, אם אתם מתאמים את זה בואו נעשה,

ציפי רון:

כן.

יוחנן וייצמן:

חצי יום רחביה, או שליש יום רחביה,

ציפי רון:

כן.

יוחנן וייצמן:

אני בעד.

שרון דינור:

זה לא קשה מדי לעשות כזה יום ארוך? לא עדיף לפצל? מה שתגידו.

יוחנן וייצמן:

אני נגד לפצל.

לורה ורטון:

נגד?

אורית לנדסברג:

... יום ארוך,

ציפי רון:

כמה זמן תימשך ההדרכה בבניינים הלאומיים,

שרון דינור:

זה לוקח לפחות שעה וחצי. אני פשוט עברתי שם הדרכה מורחבת.

לורה ורטון:

אה, כן?

שרון דינור:

הם התחילו בשנה האחרונה לפתוח את השערים שלהם גם לקבוצות וזה,

ציפי רון:

כן, אני יודעת.

שרון דינור:

והבינו ש-, ויש להם גם את ספרי הזהב שהם מציגים שם באגף של קק"ל וזה נורא נורא מעניין, כי זה היה סתם זרוק שם איפשהו, זה הספרים של ה-,

ציפי רון:

תדעו לכם שחלק גדול מהארכיון הלך לאיבוד, חלק גדול ממנו הושלך, והיה פה במה שנקרא היום מוזיאון היכל הגבורה. זה היה ארכיון וחלק גדול מהחומרים,

לורה ורטון:

מה זאת אומרת?

ציפי רון:

מה שאת שומעת. בכל אופן, מה שנשאר נשאר, מה שאיננו איננו. יהיה מעניין לסייר שם, מה שתחליטו.

שרון דינור:

בסדר, אנחנו כתבנו לעצמנו ואנחנו נתאם לנו יום.

ציפי רון:

מאה אחוז. עכשיו נלך ל ...

שרון דינור:

עכשיו, התמונות שאת העברת, אני, קשה לי להאמין שאנחנו אישרנו את זה.

ציפי רון:

אז זה ברחוב,

אורית לנדסברג:

... הזה? הוא נהדר.

ציפי רון:

זה ברחוב אבן גבירול. זה רחוב אבן גבירול.

שרון דינור:

מה רצית להגיד? בואי תגידי על כל אחד מה רצית להגיד.

ציפי רון:

עכשיו כל אלה הם של אותו בניין.

אורית לנדסברג:

אז רואים ... ברחוב.

ציפי רון:

זה הבניין של דוסטובסקי ברחוב האברבנאל, שפשוט,

שרון דינור:

אבל הוא נורא יפה, מה,

ציפי רון:

תראו את ה-, תראי את השקופית, את התמונה מלמעלה, שפשוט,

לורה ורטון:

זה מכוער ממש.

ציפי רון:

לא, זה באבן גבירול. זה אברבנאל, הבית של דוסטובסקי, ריצפו את כל החצר, כמעט את כולה.

שרון דינור:

זה נראה ריצוף היסטורי, לא?

ציפי רון:

ותסתכלו,

שרון דינור:

זה לא ריצוף היסטורי? סליחה,

ציפי רון:

תעבירי עוד תמונה.

שרון דינור:

הריצוף מהמם, סליחה שאני אומרת,

דוברת:

כן.

שרון דינור:

זה ממש אחד היפים שראיתי.

ציפי רון:

רואים את החיבור בין הישן והחדש? איפה הישן, איפה החדש.

ציפי רון:

זה אני לא יודעת, אני חושבת שאולי כל האגף הזה הוא חדש.

ציפי רון:

זהו, שלא. זהו, שאת לא יכולה לדעת כלום כי עשו שם מישמש גדול. תעבירי עוד תמונה. תראי מזווית אחרת.

שרון דינור:

זהו, זאת התמונה האחרונה שיש לי.

ציפי רון:

מזווית שונה. זה פשוט, זה פשוט סימן שאלה גדול על העניין הזה. את לא רואה, את לא רואה איפה נגמר הבניין ההיסטורי, איפה מתחיל החדש. גם עבודת האבן שם של המרפסות וכל מיני, זה פשוט לא לעניין.

יוחנן וייצמן:

אברבנאל 11 זה לא הבניין שהיה בעררים ... ?

לורה ורטון:

זה ממש מכוער.

ציפי רון:

אז עכשיו, זה,

לורה ורטון:

זה ממש מכוער.

ציפי רון:

עכשיו זה ברחוב אבן גבירול, זה רחוב ראשי, זה מול יד בן צבי. ואתם יכולים לראות את הבניין שעל יד, זה גם כן, הוא עומד עם הגב לרחוב.

שרון דינור:

טוב, בסדר. מה עוד, רצינו עוד משהו?

ציפי רון:

לא.

שרון דינור:

את זה נכניס לסיור.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

ציפי רון:

בזה תמו דבריי.

יוחנן וייצמן:

100%. אני רציתי גם כן מספר דברים, או שנתחיל קודם את,

שרון דינור:

כן, סליחה, אני פספסתי את מה שאמרת על התמ"א, אז מה שאתה,

יוחנן וייצמן:

אני שלחתי,

שרון דינור:

חשבתי,

מורן בן זיו:

כן, כן, ראינו.

יוחנן וייצמן:

שלחתי למורן למייל את הרשימת האתרים לשימור.

שרון דינור:

אה, מה שדיברת על הטרצו, לא, התבלבלתי עם הגנים עם ה-,

יוחנן וייצמן:

לכן גן ה-20 מופיע שמה, אז לכן,

שרון דינור:

כן, כן.

יוחנן וייצמן:

לא הבנתי למה אנחנו,

שרון דינור:

לא, לא, לא, לא, זו טעות שלי, סליחה.

מורן בן זיו:

הנה.

יוחנן וייצמן:

... שמופיעים בתמ"א 21, גם מופיעים בתמ"א 29. ביקשתי שהמחלקה תבדוק. אולי תקריני לנו אותם על הקיר.

שרון דינור:

את מה להקריין?

מורן בן זיו:

מה, מה לפתוח?

יוחנן וייצמן:

את התמ"א. את הרשימה שצמודה לתמ"א.

שרון דינור:

תראו, אז זה משהו שאנחנו כן עשינו לאחרונה.

יוחנן וייצמן:

הו, יופי, אז תעדכני אותנו.

שרון דינור:

אז אני אגיד לך מה עשינו. יש תמ"א שלא, תמ"א זה אומר שזה תוכנית מתאר ארצית, שהיא קבעה, יש פה, לא יודעת למה יש פה דף בודד, אבל היא כתבה,

יוחנן וייצמן:

לא, לא, זה, אני אסביר למה יש פה דף בודד. האתרים הירושלמים בתמ"א הזאת מופיעים בשתי תפוזרות, אחד כולם מרכז העיר ועוד כמה כזה בזנב. זה הזנב דרך אגב, מה שהקרנת כרגע על הקיר.

שרון דינור:

אוקיי, אז אני פתחתי פשוט, התמ"א מרכזת את האתרים החשובים שמספרים את הסיפור של הנצחה של מלחמת העצמאות ומלחמת השחרור. ואנחנו לפני איזה שנה, משהו כזה, לקחנו את הרשימה, עבדנו בדיוק כמו שוייצמן, לקחנו את התקנון, ומרקנו. מה מרקנו? יש פה הדרגת הטיפול שנקבעה בתמ"א הארצית בהם, א', ב' וג', שא' זה שימור, ב' זה לא זוכרת מה, וג' זה שילוט במקרה הטוב. עכשיו,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

הרבה מ-ב' ו-ג' לא שרדו מאז 48'. אז לקחנו את מה שנשאר, כל מה שנשאר, את א', קודם כל שמנו אותו לשימור. כאילו, היו בערך אולי חמישה. אפילו לא הבאנו את זה לוועדה כי זה כבר נקבע לשימור, זאת אומרת, לא היה צריך לאשרר את זה עוד פעם. אבל את כל האחרים, את ב' ו-ג', לא הכנסנו בכלל כי יש כאלה שפשוט לא נשאר להם זכר, כל מיני תעלות, עמדות תצפית שנבנו עליהם דברים, כל מיני זה.

יוחנן וייצמן:

... דברים שממש,

ציפי רון:

גם עטרות, גם עטרות כמעט לא נשאר.

יוחנן וייצמן:

דרך אגב, תסתכלי,

שרון דינור:

אבל גם, אבל גם,

יוחנן וייצמן:

זה לא ברשימה הזאתי, אבל ...

שרון דינור:

רגע, שניה, רק אני אגיד גם שנגיד איפה שכן שרד אבל היה כתוב שנקבע שלט, גם לא הכנסתי אותו כנקודה ירוקה ב-GIS כי זה לא בניין לשימור, זאת אומרת, זה שלט.

לורה ורטון:

זה שלט.

שרון דינור:

אז אוקיי, אולי צריך באמת לעשות עם זה משהו, לראות אם,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

היה שלט או לא, אבל לא רציתי להכניס את זה ב-GIS בתור מבנה לשימור,

לורה ורטון:

אתר.

שרון דינור:

אתר לשימור עם משהו, אלמנט פיזי באתר, זה לא.

ציפי רון:

הקסטל זה אתר לאומי, זה גן לאומי.

יוחנן וייצמן:

רגע, ... את הקסטל. פה יש לנו סך הכל שני אתרים, ... ורד"ק מולכו,

ציפי רון:

זה גן לאומי, ...

אורית לנדסברג:

מה זה בית הדין הצבאי הבריטי? רד"ק פינת מולכו אני יודעת איפה זה, אבל זה לא קשור לז'בוטינסקי.

שרון דינור:

אה, זה איפה ש-, כן, כן, זה, את יודעת איפה זה, איפה שיורדים מבית הנשיא, מול בית הנשיא יש מין צריף כזה שהוא היה בית משפט מנדטורי. את מכירה את זה כאילו בטוח, פשוט לא כולם יודעים מה זה היה. רגע, אני אעשה לכם,

יוחנן וייצמן:

אני לא חושב שהרגע נוכל להראות תמונות להכל, כי לא,

שרון דינור:

כן, אבל סתם בשביל, זה מעניין.

יוחנן וייצמן:

לא, זה מעניין, יש פה מלא דברים מעניינים.

שרון דינור:

... באמת מעניין להסתכל על זה. הנה, זה פה, את רואה את הדבר הזה?

אורית לנדסברג:

אה, אוקיי.

יוחנן וייצמן:

עוד פעם?

שרון דינור:

איפה שהצריך הזה, רגע,

לורה ורטון:

אפשר לעשות כאילו מה שנקרא ...

יוחנן וייצמן:

תראי לי אותו.

שרון דינור:

רגע, אני מראה, מראה.

ציפי רון:

איפה שכתוב,

שרון דינור:

נדמה לי שזה פה. פה.

יוחנן וייצמן:

והוא קיים?

שרון דינור:

כן, כן. דווקא קיים. בוא נעשה,

אורית לנדסברג:

וזה לא בתום המנזר?

שרון דינור:

לדעתי הוא כן בתחום.

אורית לנדסברג:

לדעתי הוא בתחום המנזר.

יוחנן וייצמן:

וזה מגודר?

שרון דינור:

בגלל זה, בגלל זה ...

יוחנן וייצמן:

לציבור אין ממנו כלום, בקיצור?

שרון דינור:

הם רואים, הציבור רואה את זה, כאילו, זה כן משהו ש-,

ציפי רון:

שם ישבה האוניברסיטה,

יוחנן וייצמן:

לא קרה שום אסון, רק רציתי להגדיר, לא,

ציפי רון:

האוניברסיטה העברית, הייתה שמה החברה הכלכלית של האוניברסיטה העברית, בצריף הזה.

שרון דינור:

חושבת שאפילו יש שם שלט של שימור אתרים. הנה, זה. אתם רואים?

ציפי רון:

כן, אני אומרת, ישבה שם החברה הכלכלית של האוניברסיטה העברית.

אורית לנדסברג:

איזה קטע.

ציפי רון:

חברת יישום שלהם.

יוחנן וייצמן:

כן, שוב,

לורה ורטון:

אולי אפשר לעשות משהו ...

יוחנן וייצמן:

אם לשימור ... שלט, אני כן, למשל דווקא האתר הזה שאת העלית ראשון,

שרון דינור:

כן?

יוחנן וייצמן:

כמבחן,

שרון דינור:

כן?

יוחנן וייצמן:

הוא דווקא, אני כן בעד נקודה ירוקה עליו.

שרון דינור:

יש נקודה ירוקה על החלקה, זה הנקודה הירוקה.

יוחנן וייצמן:

פה יש על החלקה, ממילא, הבנתי.

שרון דינור:

בוא נראה רגע זה,

יוחנן וייצמן:

אולי תעשי כן עליו ותציני שם ... נקודה ירוקה ואני אסביר, שוב, אני מדבר על המטוס. אני התעוררתי לזה מהמטוס שיושב בחצר של בית הספר אורט.

שרון דינור:

תספר לנו, כי אני לא מכירה את הסיפור של המטוס.

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

תספר.

יוחנן וייצמן:

יש אתר לאומי לשימור, מטוס שנמצא ברחוב הנביאים 42.

אורית לנדסברג:

נכון, בתוך החצר של ה-,

ציפי רון:

איפה?

יוחנן וייצמן:

הוא נמצא שמה?

אורית לנדסברג:

לא ...

שרון דינור:

באורט הנביאים אין מטוס.

ציפי רון:

באיזה רחוב? באיזה רחוב?

יוחנן וייצמן:

הנביאים 42, בחצר של בית הספר אורט.

אורית לנדסברג:

בתוך בית הספר,

שרון דינור:

למה זה עושה את הדבר הזה?

יוחנן וייצמן:

מה? עוד מעט, תיכנס, תחפשי את זה, זה או בתמ"א 21 או הב-29, אני לא זוכר, באחת משתי התמ"אות האלה.

שרון דינור:

לא, אני לא יודעת למה זה לא,

יוחנן וייצמן:

אני לא זוכר אם זה אתר לאומי לשימור או מורשת העצמאות, אני לא.

שרון דינור:

כן, אוקיי. לא, אני, תתעלמו ממנה ש-,

יוחנן וייצמן:

מזה ראיתי פה, ויש פה מלא דברים, אפילו בגן ה-20, אחת מהאבנים שהיו פה ואני לא יודע אם ... , אמר פה באחד מהדיונים, ממש בשנה שנייה האחרונות, מישהו הציע להעתיק אותו. עכשיו, יכול להיות, זה בסדר לפי התמ"א, אבל לא היינו ערים לזה בכלל בשלב הדיון. לכן אני כן רוצה שהתמ"א הזאתי תופיע באיזה צורה ב-GIS.

שרון דינור:

מה היה בגן ה-20 של מלחמת העצמאות?

יוחנן וייצמן:

לא יודע.

שרון דינור:

לא, אתה אמרת עכשיו.

יוחנן וייצמן:

אני לא, לא, אני לא למדתי ליב"ה, אל תבחני אותי.

לורה ורטון:

בגן ה-20 יש אנדרטה לנופלים מהשכונה.

יוחנן וייצמן:

כן.

לורה ורטון:

בגלל זה זה גן ה-20, על 20,

שרון דינור:

אה, אה, אה, כן,

לורה ורטון:

נופלים מהשכונה.

יוחנן וייצמן:

יש כאלה ברמת אשכול, במ"ג, יש בלי סוף. בואו,

לורה ורטון:

ממש יפה, יש גם סיפור יפה.

שרון דינור:

בקיצור, רגע, אני רוצה להבין מה אנחנו מציעים או מה אנחנו,

יוחנן וייצמן:

ההצעה שלי לקחת את האתרים האלה, מה שעוד, אפילו מה שלא קיים, שוב, אם את חושבת אחרת אז אני מוכן לשמוע דעות אחרות,

ציפי רון:

קודם כל לעשות שם סימון.

יוחנן וייצמן:

אבל קודם כל לעשות סימון, לפחות ב-GIS.

שרון דינור:

שימור. אני כותבת ככה,

ציפי רון:

קודם כל שימור.

שרון דינור:

למה שפיזי אני עושה עוד פעם בדיקה אם יש משהו שפספסתי,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

שימור. מה שלא, שילוט.

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

כן. קודם כל שילוט.

יוחנן וייצמן:

תעלי אולי את החלק הראשון של התמ"א. גילית את הנספח, דווקא את הזנב שלה.

שרון דינור:

איפה שמת לנו את זה? אה, פה היה. תמ"א? את זה?

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

פה?

יוחנן וייצמן:

זה אתרי הנצחה, בסדר, לא משנה.

שרון דינור: זה לא אותו אחד? זה לא תמ"א 29?

יוחנן וייצמן:

לא, נדמה לי מקודם היינו 21, אבל לא משנה.

ציפי רון:

יש,

שרון דינור:

הנה, הנה, הנה, נכון, זה היה 29, פתחתי את 29. הנה.

יוחנן וייצמן:

זה אותו תמ"א של מקודם. כעת אנחנו עוברים על ההגדרות. הנה, תשובבי.

שרון דינור:

הנה פה, אתם רואים? א', ב', ג'. אתה רוצה ש-,

יוחנן וייצמן:

תשובבי את הדף, שכולם יראו.

שרון דינור:

רגע, בוא נראה, בוא נראה.

לורה ורטון:

אפשר להעביר את זה אלינו אולי?

יוחנן וייצמן:

אני אעביר לך.

שרון דינור:

הנה, אוקיי, אז יש לנו פה. ירושלים.

יוחנן וייצמן:

זה מתחיל בירושלים.

שרון דינור:

הנה, בית תורג'מן, אתם מכירים,

יוחנן וייצמן:

כן, טוב, זה ברור.

שרון דינור:

זה מוזיאון קו התפר, כן?

ציפי רון:

מנזר סן סימון למשל,

שרון דינור:

מנזר נוטרדם מסומן, מנזר סן סימון מסומן.

ציפי רון:

כן, אבל הוא איבד את המשמעות שלו כמעט בגלל שבנו מסביבו, וכל המשמעות של קיומו, של הקרב האדיר על סן סימון, כבר לא כל כך ברורה.

שרון דינור:

הנה, תראו רגע. דרגה א', שחזור, שיקום מלא או שיקום חלקי.

ציפי רון:

כי חירבו את כל הסביבה.

שרון דינור:

דרגה ב', שימור. א' וב' שמרתי, ג' היה רק שילוט.

יוחנן וייצמן:

זה רק שילוט. כן. ... שיש פה דברים שאם היום היו באים אלינו, יכול להיות שהיינו מבקשים יותר משילוט,

שרון דינור:

כן, נראה לי,

יוחנן וייצמן:

לכן כדאי,

שרון דינור:

כן.

יוחנן וייצמן:

שיהיה לנו עליהם פרוז'קטור.

ציפי רון:

יכול להיות ש ... לזה השפעה תכנונית על,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

אוקיי, בסדר.

יוחנן וייצמן:

... בא בן אדם, רוצה להשביח את נכסיו, בסדר גמור. לא חייבים דווקא שילוט, יכול להיות שכן, אני לא אומר, אבל לבחון.

שרון דינור:

בסדר.

יוחנן וייצמן:

לא אמרתי שום דבר שהוא,

ציפי רון:

זה ... בשייח' ג'ראח.

שרון דינור:

המנהרה מימין משה לחר ציון,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

אנחנו מכירים אותה, היא נמצאת.

לורה ורטון:

בית אליאנס.

שרון דינור :

עמדת, זה רחוב הפורצים 10,

אורית לנדסברג :

את זה אני לא מכירה.

שרון דינור :

אני חושבת שאני יודעת מה זה, ולדעתי זה עדיין קיים. מה יש לנו עוד?

ציפי רון :

זה ישנו. שייח' ג'ראח ישנו.

שרון דינור :

בית הספר אליאנס.

אורית לנדסברג :

אליאנס.

שרון דינור :

טוב, אתם יודעים שיש שם תוכנית עצומה. אני לא מכירה אגב שהתייחסו לזה,

לורה ורטון :

זוועה.

שרון דינור :

בכלל, לדבר הזה.

יוחנן וייצמן :

נכון.

לורה ורטון :

זוועה.

אורית לנדסברג :

היא כבר, התכנית היא קיימת?

שרון דינור:

בית החולים זיו, לשימור. השער החדש, מכירים. בית,

ציפי רון:

טאנוס איננו, טאנוס נעלם. אבל יש,

שרון דינור:

טאנוס לא קיים, זה היה בממילא, לא?

ציפי רון:

טאנוס הרוס, אבל היה שלט שמה ממול, ברחוב, ברחוב ש... ממלון המלך דוד, ב-, לא זוכרת פתאום
איך, ברחוב שמוביל לכיוון בריכת הסולטן,

שרון דינור:

כן.

ציפי רון:

בין התחנות דלק והמלך דוד היה שלט שם בהמשך. היה שלט בהמשך,

לורה ורטון:

אה, כן.

ציפי רון:

אבל אני חושבת שהוא איננו. בית טאנוס נהרס.

שרון דינור:

אז נגיד בית טאנוס,

ציפי רון:

זה היה חלק מממילא.

שרון דינור:

אני יודעת שהוא איננו, נראה לי מגוחך לשים שם שלט, אבל זה,

יוחנן וייצמן:

... גמרנו, מה,

ציפי רון:

לא, אבל היה שלט שלא על הבניין, שסיפר את הסיפור. במדרכה ממול. אבל,

שרון דינור:

בניין המוסדות הלאומיים, יש לנו, עמדה יהודית מול עמדה ערבית בעיר העתיקה, אני לא יודעת פשוט להגיד מה זה אז אני,

ציפי רון:

זה ברובע היהודי.

שרון דינור:

כן, אבל זה כאילו כללי מדי, אני לא יודעת לזהות אותה. מישהו יצטרך להראות לי.

ציפי רון:

אני יכולה למצוא מישהו,

לורה ורטון:

יש את הנ"צ.

שיזהה לנו את זה.

לורה ורטון:

יש את הנ"צ אבל.

שרון דינור:

עמדת ... הירוקים, אני גם לא יודעת, בעיר העתיקה.

לורה ורטון:

יש נ"צים, אז,

שרון דינור:

תחנת הקמח אני יודעת.

ציפי רון:

שער ציון, כן.

לורה ורטון:

מה זה?

ציפי רון:

בחומה.

שרון דינור:

בעיר העתיקה.

לורה ורטון:

אה, שער ציון.

יוחנן וייצמן:

שער ציון עצמו,

לורה ורטון:

חשבתי שזה שם של ...

ציפי רון:

לא, לא, לא,

יוחנן וייצמן:

אז רמת השימור שלו הוא שלד, אבל בסדר.

ציפי רון:

... הזמני היה שלט, היה שם שלט.

שרון דינור:

אה, הנה, זה למשל מעניין, כי הפילבוקס בעזה,

יוחנן וייצמן:

בעזה. כן.

ציפי רון:

הוא חובה לשימור.

שרון דינור:

רק שנייה רגע, אני,

לורה ורטון:

יש שם,

שרון דינור:

אני,

לורה ורטון:

זה זה עם השומרים הבריטיים, לא?

יוחנן וייצמן:

כן, כן.

ציפי רון:

זה פינת טשרניחובסקי.

לורה ורטון:

דווקא חמוד.

יוחנן וייצמן:

חמוד, אפשר להתווכח על זה.

לורה ורטון:

חמוד בעיניי.

שרון דינור:

הנה, אתם רואים, סומן לשימור.

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

אוקיי? כאילו, סימנו אותו. אני לדעתי עשיתי את זה בעצמי.

ציפי רון:

ויש עוד פילבוקס אחד,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

יש עוד פילבוקס אחד ביציאה לכיוון,

אורית לנדסברג:

גילה.

ציפי רון:

לכיוון גילה ובית לחם. הזיזו אותו, העתיקו אותו כשבנו את הבנייה הגבוהה שם.

יוחנן וייצמן:

מה זה הפילבוקס במשתלה? טוב, עוד רגע נגיע לזה. שניה אחת. זה, בסוף שלחתי לך מייל, זה ירד מסדר היום של המקומית.

ציפי רון:

המשתלה זה בדרך בית לחם.

שרון דינור:

אה, כן,

אורית לנדסברג:

מה זה מצבת חללי האצ"ל במלחה ... ?

שרון דינור:

עשו תיאום איתם על זה.

יוחנן וייצמן:

את הערת את אמי לזה?

ציפי רון:

עכשיו את המצבה של חללי האצ"ל במלחה הזיזו שלוש פעמים, עכשיו רוצים להזיז אותה ולהרוס את כל הגן בגלל הרכבת הקלה. יש שם ברושים,

יוחנן וייצמן:

עוד פעם, אז בוא נראה מה,

ציפי רון:

בני 50, 60, 70 שנה, רוצים לכרות את הכל ולחרב את זה, וזה מאוד חבל. זה מוסתר שם, במלחה.

יוחנן וייצמן:

כן, אבל זה שימור ג', מה נעשה?

ציפי רון:

מלחה, המצבה לזכר חללי האצ"ל שנפלו בקרב.

יוחנן וייצמן:

יכול להיות שהיה דרגת שימור גבוהה יותר, אז התמ"א גוברת על כל תב"ע, אבל,

ציפי רון:

כן, אבל, אבל יש שמה, זה לא היה חובה לחרב, לא חובה.

יוחנן וייצמן:

הבנתי.

ציפי רון:

היה אפשר לתכנן את זה בצורה אחרת.

שרון דינור:

על מה אנחנו מדברים?

ציפי רון:

כדי לא לפגוע בגן הזה ובעצים, יש שמה עצים קשישים,

שרון דינור:

על מה את מדברת, סליחה?

ציפי רון:

על ... מלחה,

יוחנן וייצמן:

היא מדברת על המצבה.

ציפי רון:

... 21. אז יש שמה עצים, יש שמה ארזים בני עשרות שנים, שרוצים עכשיו לכרות אותם, וזה לא חייב המציאות. אם היו יודעים שזה אתר להנצחה שלא נוגעים בו,

יוחנן וייצמן:

נכון.

ציפי רון:

אפשר לתכנן בלי לפגוע בו.

יוחנן וייצמן:

זה, יופי,

אורית לנדסברג:

... של הלח"י.

יוחנן וייצמן:

מה שהגברת רון העלתה כעת זה בדיוק הסוגייה שלכן אני העליתי את הנושא הזה.

לורה ורטון:

כן.

יוחנן וייצמן:

לא ידענו, לא חשבנו, אבל מהיום והלאה.

חיים כהן:

.. איזשהו,

שרון דינור:

מה עוד יש לנו?

יוחנן וייצמן:

עוד יש אתר אחד פה, היה משהו, לא?

שרון דינור:

מקור חיים.

יוחנן וייצמן:

מקור חיים. נדמה לי שזה היה פעם אצלנו ואישרנו שם דברים ו-,

שרון דינור:

אני יודעת מה,

ציפי רון:

אני חושבת ש-,

יוחנן וייצמן:

כבר איחרנו את הרכבת.

שרון דינור:

לא, זה,

ציפי רון:

23 ... בתל אביב.

שרון דינור:

אני חושבת,

יוחנן וייצמן:

גמרנו, סיימנו, 23 לא מעניין אותנו.

שרון דינור:

זה על הגג של הרפת שנמצאת צופה לטיילת של הרכבת, של המסילה.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

לדעתי זה הזה.

ציפי רון:

איפה? איפה?

שרון דינור:

נכון שאת הולכת בפארק המסילה, ליד, מתחת למקור חיים, אז יש שמה עמדת תצפית שהייתה על רפת של אחת המשפחות, אני לא זוכרת את השם שלה. היא עדיין קיימת, זאת אומרת, אפילו עדן שקלו לעשות שם איזשהו, לא יודעת,

יוחנן וייצמן:

אז אני רוצה שוב, להכניס את זה,

שרון דינור:

משהו סמלי כזה.

ציפי רון:

אז אפשר להוסיף את זה לרשימה.

יוחנן וייצמן:

לרשימת שימור.

שרון דינור:

אגב, עוד מקום,

יוחנן וייצמן:

... לא לוועדה הזאת, אני רוצה שתכנינו לנו טבלה. טוב, בוא נעבור לתמ"א של ההנצחה.

שרון דינור:

בוא נראה.

יוחנן וייצמן:

התמ"א השנייה.

לורה ורטון:

23?

יוחנן וייצמן:

לא, זה לא, גמרנו.

לורה ורטון:

... זה לא ירושלים.

יוחנן וייצמן:

אני בכוונה הבאתי רק את הדפים שקשורים לירושלים. השאר, תמצאו בגוגל את הכל. שלחתי לך את זה למייל. שלחתי למיילים של כולם, חוץ משל האדריכלית שאלתיאל שאין לי אותו. אז מי שרוצה, שיעביר לה.

שרון דינור:

אפשר בקבוצה להעביר לה גם.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

שרון דינור:

יש לך את המייל שלה, נכון?

יערה שאלתיאל:

כן. יש לכם את המייל שלי לדעתי.

שרון דינור:

כן, כן.

יוחנן וייצמן:

לי לא היה, אז לכן אמרתי את זה, שידעו להעביר.

שרון דינור:

אתרי הנצחה זה אנדרטאות, אוקיי? אנחנו מדברים על אתרים.

יוחנן וייצמן:

אני חייב לומר שאני התקלתי אותך ואת עומדת במבחן מאוד טוב.

שרון דינור:

כי אני עברתי על הדברים האלה בעצמי. האמת היא, אני רוצה לתת פה קרדיט לאחת האדריכליות שעובדות במחלקה, שאתם כולכם מכירים אותה, והיא לא מאבדת אפילו קצת מהאנרגיה שלה מהיום שהתחילה לעבוד פה, זו קארין. כאילו,

יוחנן וייצמן:

וואו.

שרון דינור:

היא מסורה לתחום של השימור בקטע אחר, והיא מגיעה כל יום מרמת השרון והיא,

ציפי רון:

היא מיוחדת במינה.

שרון דינור:

כאילו הכי, היא מיוחדת והיא חכמה ויש לה רעיונות והיא מדהימה וזהו, אז שתדעו ש-,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

לפרוטוקול, מה שנקרא.

לורה ורטון:

יופי.

יוחנן וייצמן:

אני מסכים עם כל מילה.

שרון דינור:

אז זהו, אז היא כאילו ישבה על כל הדברים.

יוחנן וייצמן:

אפשר להצביע?

שרון דינור:

קדימה.

יוחנן וייצמן:

כן, הלאה. פה אחד, הלאה. בסדר.

שרון דינור:

אז, אני לא ידועת להכניס, צריכה להכניס את זה להחלטות או רק לפרוטוקול?

יוחנן וייצמן:

את מה, שקארין,

שרון דינור:

לא, אה, לא, חשבתי שאתה אומר על זה שאנחנו נעבור על הרשימה ונראה איזה.

יוחנן וייצמן:

לא, או להחלטות או לפרוטוקול, לא משנה.

שרון דינור:

אני לא יודעת, תגיד, אני רוצה לשאול אתכם פה. אני,

יוחנן וייצמן:

אז בואי,

שרון דינור:

על אתרי הנצחה אני לא עשיתי עם זה עבודה. למה לא עשיתי עם זה עבודה? כי למשל, סתם לדוגמה, אני אתן לכם אתר שאתם מכירים, שהולך לעבור כנראה שינוי, הדוידקה. אוקיי? יש שם את אתר ההנצחה, הוא נמצא בספר של האנדרטאות והכל.

יוחנן וייצמן:

כן. הוא גם היום ...

שרון דינור:

ויש לו סיפור, אבל הולך להיות שמה רכבת כבדה מתחת, ואת הפרויקט של נחום רוזנברג שרוצה להרחיב ולשנות את הכיכר.

חיים כהן:

שמה דווקא וייצמן לא מתנגד להפוך את זה למונומט.

שרון דינור:

לא, אני ...

יוחנן וייצמן:

לא, אבל זה כבר זז חמש פעמים הלך חזור.

שרון דינור:

אבל אני אומרת, אני לא יודעת מה המשמעות של לשים עליו לשימור. אולי אפשר, אנדרטה זה משהו שאפשר להעתיק, להזיז,

יוחנן וייצמן:

דווקא,

שרון דינור:

לכבד, כאילו, אני לא יודעת, אז אני לא,

יוחנן וייצמן:

אפשר לשים אותה לפעמים במקום יותר מכובד, ואם תבנה בניין מאחוריה, לפעמים זה רק,

שרון דינור:

רגע, שניה רגע,

יוחנן וייצמן:

התוצאה תהיה גרועה יותר. אני רק, לא אמרתי לא, כשאנחנו מדברים על שימור בואו נזכור, כשאנחנו מכניסים דבר לרשימת שימור,

שרון דינור:

הנה, תראו, תסתכלו,

יוחנן וייצמן:

זה לא אומר שלא יזיזו אותו.

שרון דינור:

תסתכל רגע מאחוריך, תקבל רגע.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

יש לנו שכבת GIS שהכנו,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

אתרי הנצחה של מלחמת העצמאות.

יוחנן וייצמן:

כן?

שרון דינור:

הכנו שכבה.

לורה ורטון:

וואו, יפה.

שרון דינור:

וכאילו, יש לנו את כל הדבר הזה.

יוחנן וייצמן:

מצוין. ... כל הכבוד.

שרון דינור:

שתדע.

יוחנן וייצמן:

כן.

לורה ורטון:

וואו, לא ידעתי, יפה מאוד.

שרון דינור:

כן. זה,

יוחנן וייצמן:

אז בעצם כל הדברים האלה לדעתך מוגנים, כל מה ש ...

שרון דינור:

כן. לא, את האנדרטאות לא שמתי עליהם,

יוחנן וייצמן:

את האנדרטאות לא, ו-,

שרון דינור:

האנדרטאות לא שמתי בגלל הטעמים האלה שהעיר עכשיו עוברת כזה פיתוח, ואנדרטה זה בדרך כלל משהו שאפשר להעתיק ולהחזיר.

יוחנן וייצמן:

לא, אני מסכים.

ציפי רון:

לא, לא, לא,

יוחנן וייצמן:

אבל לפעמים,

ציפי רון:

אבל האנדרטה, אבל האנדרטה של הדוידקה, הכיכר של הדוידקה,

שרון דינור:

כן.

ציפי רון:

שהיא בעצם הוצבה בשנות ה-50,

שרון דינור:

נכון.

אורית לנדסברג:

נכון, הדוידקה.

ציפי רון:

יש בה אלמנט נוסף שאי אפשר לשחזר אותו ולהעתיק אותו, שזה העצים. היא באה יחד עם העצים.
אני צילמתי את זה, יש לי צילום.

יוחנן וייצמן:

היא לא במקום המקורי שלה בכלל.

ציפי רון:

נכון, אבל בינתיים היא התבססה,

שרון דינור:

הנה.

ציפי רון:

והתבסס מסביבה גם, אם אני זוכרת נכון,

אורית לנדסברג:

הנה, זה.

ציפי רון:

גם. תראי את זה.

יוחנן וייצמן:

בואי, הגן הזה לא, עזבי,

ציפי רון:

כל פעם זה, מתחילים מהתחלה, כל פעם זה חדש.

יוחנן וייצמן:

לא, גן, מה את רואה שם בגן? סליחה, אני לא יודע אם התצ"א רואה את זה,

ציפי רון:

לא, לא, בסדר,

יוחנן וייצמן:

אבל אני יורד שמה מהרכבת כל פעם,

ציפי רון:

נו, ו-?

יוחנן וייצמן:

הומלסים.

ציפי רון:

מה? ומה?

יוחנן וייצמן:

הומלסים על כל הספסלים, 24 שעות ביממה.

ציפי רון:

נו, מה לעשות? אנחנו לא יכולים,

יוחנן וייצמן:

לא, אני חלילה לא אמרתי להתעלל בהומלסים, לא,

ציפי רון:

לא, אבל אני לא דיברתי,

יוחנן וייצמן:

אל תביני אותי לא טוב, למעט בלילה לפני שלג שצריכים בכוח להכניס אותם לבתים,

ציפי רון:

אבל אני דיברתי על העצים. אבל אני דיברתי על העצים.

יוחנן וייצמן:

למבנים מוגנים. אבל,

ציפי רון:

אבל אני דיברתי על העצים, והעצים נותנים איזשהו כבוד לכל הסביבה.

יוחנן וייצמן:

כן, אבל זה הולך,

ציפי רון:

אז כל פעם אנחנו מתלבשים מחדש.

יוחנן וייצמן:

שמה הולך להיות פתח של תחנת רכבת.

ציפי רון:

השאלה אם יש אפשרות איכשהו לשמור על זה, אני לא יודעת. יכול להיות.

אורית לנדסברג:

לשמור, לשלב, לחשוב איפה לשים.

יוחנן וייצמן:

... מה שהתברר שמה,

ציפי רון:

לא לזלזל, לא לחשוב שזה כלום. שזה כלום.

יוחנן וייצמן:

אני יכול לעדכן את הוועדה גם כן, התב"ע הזאת,

ציפי רון:

שהכל נתון ... סליחה.

שרון דינור:

איזה תב"ע, סליחה?

יוחנן וייצמן:

התב"ע של נחום הגדולה, של זהו. התב"ע כרגע תקועה, כי התגלה שהוא הגיש אותו על שטחים, כולל השטח הזה, שהוא בעצם אמור להיות עירוני. עדיין לא עשו, לא עשו עליו 5.7, אבל התב"ע ההיסטורית לפני 40 שנה,

אורית לנדסברג:

איזה נחום?

שרון דינור:

רוזנברג. ... נחום?

אורית לנדסברג:

אה, רוזנברג עכשיו. אוקיי. פעם היה נחום מלצר, היום יש,

שרון דינור:

לא, לא,

יוחנן וייצמן:

מה באמת, את משווה? נחום רוזנברג הזה, בהיסטוריה של ירושלים הוא ייזכר כנראה יותר מנחום מלצר. זאת אומרת, כמה שזה מצחיק אני מתכוון לומר, או נלעג. אבל זה המצב. כן.

ציפי רון:

ההיסטוריה של ירושלים יכולה להיות מאוד מתעתעת.

שרון דינור:

טוב.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

שרון דינור:

מה עוד?

יוחנן וייצמן:

הולכים לרוממה?

שרון דינור:

אני לא יודעת, פעם קודמת אתם אמרתם שאתם לא רוצים לדון בלי לאשר. עכשיו אתם רוצים לדון בלי לאשר?

יוחנן וייצמן:

לא, רוצים, לא, פעם קודמת לא היה קוורום, לכן סגרנו את הדיון.

שרון דינור:

אתם רוצים לדון ולאשר או רק?

יוחנן וייצמן:

כן, תעלי לנו את העניינים, נראה אותם, לדיון עד, לדיון הבא נביא גם, נביא, כל אחד יביא מה שהוא רוצה להחליט.

שרון דינור:

רגע, אני צריכה,

מורן בו זיו:

כנסי לאסנת.

יוחנן וייצמן:

וחיים, אם אתה רוצה, הרב גורא.

שרון דינור:

אוקיי. הנה.

יוחנן וייצמן:

תרשמי ... לפרוטוקול, בסדר? או שתשלחי למורן או ש ...

שרון דינור:

ברוממה,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

מעבר למה שהוקלט?

יוחנן וייצמן:

שהיא תראה שזה כתוב גם בפרוטוקול, לא רק בתמליל.

ציפי רון:

אני אשלח.

שרון דינור:

רגע, תנו לי שנייה. אני, ציפי, את בטוח מכירה את ... סופר שקוראים לו דב גניחובסקי, משהו כזה, גניחובסקי. הוא כתב ספרים על ירושלים, כל מיני ... , ומצאתי איזה ספר אחד שלו. הוא כותב סיפורים קצרים על דברי ימי ירושלים, ואחד מהם היה על שכונת רוממה, על מאגר המים שבנו שם, אז זה היה נורא מעניין גם כן. סתם אני מספרת לכם. טוב, רוממה,

יוחנן וייצמן:

כן.

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

יש לנו פה, קצת על השכונה כאילו, אני מספרת לכם שהיא התחילה גם בתור הרחבה של ליפתא עילית עילית עילית, אוקיי? וגם מהצד השני, היציאה מחוץ לחומות של אנשים שרצו שכונה שהיא טיפה יותר אירופאית ומסודרת, אבל זה היה נחשב פעם למחוץ ל-, כאילו, נורא רחוק מהעיר העתיקה. אתם רואים את הגבולות של השכונה פחות או יותר, אנחנו לא מדברים על אזור התעשייה עכשיו. הכי חשוב, הכי חשוב לי, באמת אני אומרת, אם הוועדה יכולה לאשר את המבנים שפה, שמול מתחם הרכב,

יוחנן וייצמן:

... המרכזית. כן.

שרון דינור:

כי שמה כל הזמן יש פעילות. עכשיו,

יוחנן וייצמן:

אני בעד.

שרון דינור:

נכון שרכבת קלה עוברת שמה. אתם כולכם מכירים את המבנים האלה. זה מבנים שהם, זה נקרא בורגנות ערבית, התקופה הזאתי. ראש עיריית ירושלים, תיכף ציפי תרצה להגיד. יש שם, הכל נשמר שם, ריצופים, פודסטים, מדרגות אבן, פשוט המבנים הכי יפים בעיר נמצאים שמה, כולל זכויות וויטראז'ים.

יוחנן וייצמן:

כן, אנחנו כולנו מכירים ...

שרון דינור:

מבנים נורא עשירים. עכשיו יש שם, אם אתם נכנסים,

ציפי רון:

... הבניינים האלה שמסומנים באדום,

שרון דינור:

בדיוק. מוריה,

ציפי רון:

זה של חאג' מחמוד עיסא.

שרון דינור:

בדיוק. ואם אתם נכנסים פנימה לתוך המבנים האלה, אז בכלל רואים גם שרידים של ציורי קיר ששרדו שם, משהו משוגע, כאילו בגרם מדרגות המשותף. אז זה אחד המיוחדים.

ציפי רון:

יש שם חצר פנימית, בבניין היותר מזרחי, יש חצר פנימית בלתי רגילה, הבניין בנוי מסביב לחצר פנימית. והבניינים, אנחנו מדברים על יד פינת רחוב מוריה,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

הוא, אחד מהם היה המוכתר של ליפתא. זה אנשים עשירים ביותר והם התעשרו מזה שהם על הדרך, וגם היו להם, הם היו בעלי הקרקעות הכי גדולים באזור של ירושלים. גם שייח' ג'ראח בנויה על קרקעות של החברה מליפתא וגם בנייני האומה, כל האזור.

שרון דינור:

כן, עכשיו,

ציפי רון:

האדמות שלהם הגיעו עד מלחה. אז הבתים האלה בנויים בעושר בלתי רגיל, זה משהו מטורף.

שרון דינור:

גם הם,

ציפי רון:

מהאבן הכי טובה.

שרון דינור:

וגם המבנים ששתי שורות פנימה יותר,

ציפי רון:

כן.

שרון דינור:

רחוב האור, מוריה, כל המבנים האלה, רחוב המון, הם באמת מבנים יוצאי דופן.

יוחנן וייצמן:

שכיות חמדה.

שרון דינור:

כן. אז אני חושבת שיש די קונצנזוס.

ציפי רון:

אבל יש שם גם בית יהודי מאוד חשוב שאני הזכרתי לכם, הבית של הרב מימון, שהוא נמצא ברחוב שמעל התחנה המרכזית.

יוחנן וייצמן:

בפנים?

ציפי רון:

כן, בפנים. פה, אני חושבת,

יוחנן וייצמן:

בצבי או באריאל?

ציפי רון:

אני חושבת שזה הבניין הזה. מה זה הכוכב הזה? מה זה הכוכבים האלה?

שרון דינור:

זה מונומנטים מתוך רשימת המונומנטים ... ,

ציפי רון:

עכשיו כאן יש,

יוחנן וייצמן:

זה ...

ציפי רון:

יש, יש, לא, זה ...

אורית לנדסברג:

זה א', זה בעיגול.

ציפי רון:

לא, לא, ברחוב יש כאן את הבניין שיש בו את הזכר לחורבן הכי יפה בירושלים.

שרון דינור:

אלף, בואו,

ציפי רון:

אני אגיד לכם,

שרון דינור:

בואו נעבור על זה ונראה,

יוחנן וייצמן:

... הבית אבל בסדר.

ציפי רון:

אני אשלח לכם צילום של זה בוואטסאפ. אני אשלח את זה למורן בוואטסאפ שתפיץ למי שרוצה. זה פשוט דבר בלתי רגיל, באמת בלתי רגיל.

שרון דינור:

טוב, בואו נסתכל רגע על הרשימה שהכנו.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

היא לא מסודרת לפי חשיבות או משהו כזה. אז ראשון זה המ"ג 4, זה, רגע, איפה ה-, הרשימה עצמה נמצאת אצלי או אצלך בסדר יום מודפסת?

מורן בן זיו:

כן.

שרון דינור:

רגע, בואי ניקח את זה כשאני אוכל לספר עליהם קצת. שנייה.

יוחנן וייצמן:

זה המ"ג 4.

שרון דינור:

כן, כן, אני פשוט רוצה להגיד לכם קצת על כל אחד. הנה, המ"ג 4, בית כנסת קול ששון.

אורית לנדסברג:

זה בית כנסת.

שרון דינור:

בעבר שימש כבית ספר, המבנה היה חלק משכונת ליפתא, ולאחר מלחמת השחרור הועבר על ידי העירייה לידי הרב ששון גריידי. במבנה בית כנסת לעדת התימנים, המבנה משמש עד היום כבית כנסת. צנוע, קטן, לא אגיד לכם שזה הדבר הכי יפה ברוממה, אבל באמת הגדר עם הכניסה המקומרת,

לורה ורטון:

כן, יפה.

שרון דינור:

היא מאוד טיפוסית. המ"ג 14, אל תשכחו ש-, אני, סליחה שאני אומרת את זה, אבל באמת יש המון עבירות בנייה באזור הזה, והיופי לפעמים מכוסה בחלקו אבל זה, זה בניין שהוא שתי קומות שהוא משנת, אנחנו רואים אותו במפות כבר מ-36', ויש לו פרטי אבן, וכנראה שיש לו גם פנים מיוחד, ואפשר להוסיף עליו בכיף ולידו. הנה, עוד, זה בניין שכבר,

לורה ורטון:

וואו, איזה יופי.

אורית לנדסברג:

כן. ...

שרון דינור:

כן, הוא נמצא בשרי ישראל. זה מבנה שהוא, יש לו שלוש קומות, הוא מבנה עם האבן האדמדמה, חזית מעוגלת, הוא מודרני, הוא מנדטורי, יש לו גם חלונות תרמומטר, גם פרזול, גם ריצופי שטיח ודלת כניסה שהיא מקורית ושצריך לשקם אותה. שרי ישראל 4, זה גם תקופה מנדטורית. אתם רואים שמבחוץ כאילו הוא לא נראה כל כך מרשים,

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

אבל, גם בין היתר גם בגלל תוספות שהוא עבר, אבל יש לו גם את הפרטים המקוריים.

יוחנן וייצמן:

מקדמים שם כעת פינוי בינוי, אני חושב.

שרון דינור:

יכול להיות. אצלנו לא הגיע. אגב, גם פינוי-בינוי עם שימור זה, תראו את המדרגות. אוקיי?

אורית לנדסברג:

וואי וואי וואי.

שרון דינור:

כאילו, כשאתה רואה את הטכנולוגיה שהיא זיז, כאילו יש לאבן הזאתי המשך שנכנס לתוך הקיר. זה מאוד יפה, וגם המסגרות פה היא מקורית, וגם הדלת וכמובן ריצופי השטיח. וזה, כן. אוקיי, הלאה. יש לנו את שמגר 1, שהוא מבנה של שתי קומות. אתם רואים, אתם רואים אותו שהוא נשמר יפה.

יוחנן וייצמן:

עירוני, לא?

שרון דינור:

פתחים מקושטים. מה שאלת, סליחה?

יוחנן וייצמן:

הוא לא של העירייה, המבנה? התברואה לא שם?

שרון דינור:

זה ... כתוב לי רשות הפיתוח.

חיים כהן:

זה התברואה, נו, התברואה ...

שרון דינור:

אני לא יודעת. כתוב לי, בנסח טאבו כתוב רשות הפיתוח, אולי יש איזושהי העברה או משהו. המבנה עבר שיפוץ של הפנים שלו, שזה אומר שיכול להיות שאת כל הריצופים כבר כיסו בדמוי פרקט.

לורה ורטון:

כן.

חיים כהן:

כן, כי העירייה היא ...

שרון דינור:

טוב, תוספת הבנייה האחורית היא מטיח, היא פחות חשובה.

חיים כהן:

העירייה היא, יש לה דיפלומה בלשמור על שימור.

שרון דינור:

כאן, ברוממה, אה, לא, זה, לאן עברתי? תורה מציון?

יוחנן וייצמן:

... 1, כן, אנחנו באותו מקום.

שרון דינור:

כן. מבנה בן ארבע קומות, שהוא גם, אנחנו רואים אותו מלפני 36'. לא כל, אני לא יודעת אם כל הקומות פה הן מקוריות, יכול להיות שרק הקומה,

חיים כהן:

לא, הקומה הראשונה, זה נראה שרק,

שרון דינור:

כן, הקומה הראשונה אנחנו רואים בוודאות שהיא,

יוחנן וייצמן:

זה עד כיכר אלנבי, הבניין הזה.

שרון דינור:

אוקיי, ואז יש לנו את הבניין היפה הזה.

לורה ורטון:

וואו.

שרון דינור:

זה החלק הכי, הכי קיצוני של אותו מתחם בורגני ערבי עשיר של מול מתחם הרכב. אז מבנה של שלוש קומות, כמו שאתם רואים, לא כל הקומות נבנו באותו שלב.

חיים כהן:

זה, פה מקודם גם פינוי בינוי, אני חושב, או לא?

שרון דינור:

פינוי בינוי לא יכול להיות מקודם על המבנים האלה, נקודה. אבל לצידם כן מוצע עיבוי,

חיים כהן:

למה לא ניתן לקדם?

שרון דינור:

כי הם, כאילו, תשמע, אם,

חיים כהן:

לא, אני שואל.

שרון דינור:

הערכים שלו הם כל כך גבוהים. מה שתיארתי בתחילת הדיון, פתחתי עם הרצף של המבנים הזה שלאורך תחנה מרכזית, ש-,

יוחנן וייצמן:

זה אחד מהם.

שרון דינור:

זה אחד מהם. הם פשוט פנומנליים, כאילו הפנים והחוץ שלהם,

חיים כהן:

אם מתחם הרכב, ראית מה הם הולכים לעשות שמה, ומה התכנית שהופקד,

שרון דינור:

כן, אבל לא,

חיים כהן:

עם כל האמא של האמא של השימור שיש שם,

שרון דינור:

אבל מבחינת השימור הם שומרים על השימור.

חיים כהן:

אז את מדברת על זה?

שרון דינור:

סליחה, אבל הם שומרים על השימור. במתחם הרכב,

ציפי רון:

כן, אפשר לאכול,

חיים כהן:

לא, לא,

יוחנן וייצמן:

... התכנית ההיסטורית.

שרון דינור:

אני לא, השימור ההיסטורי היה שימור חזית, התוכנית החדשה עם המגדל שאפשר להתווכח עליו כי אני לא נגעת,

חיים כהן:

את יודעת מה? איך את אמרת?

שרון דינור:

אבל זה הוא שימור מלא.

חיים כהן:

אחרי ההפקדה, אחרי ההפקדה נראה מה נשמע.

שרון דינור:

טוב.

חיים כהן:

בסדר.

שרון דינור:

אני אבוא איתך, חיים, אני אבוא איתך להתנגד.

יוחנן וייצמן:

היא אושרה כבר.

ציפי רון:

שרון, שרון, אני פספסתי,

חיים כהן:

כן, אני אומר, ...

ציפי רון:

שרון, אני הייתי עסוקה כאן, אני פספסתי. יש גם הרבה בתים שיהודים בנו שם ברוממה.

שרון דינור:

אמרנו את זה, אמרנו.

ציפי רון:

בתים לשימור, כמו בית המון והבית של הרב מיימון.

שרון דינור:

אנחנו, אמרת, וגם את לא פספסת, כי את אמרת את זה.

לורה ורטון:

וואו, איזה ...

ציפי רון:

כן, זה בית חאג' מחמוד עיסא, זה הבתים האלה.

שרון דינור:

זה בתים שכל פרט מהם, החל מהמרפסת ומה שמחזיק את המרפסת,

לורה ורטון:

ממש יפים. והחלונות.

שרון דינור:

והפנים, והמרצפות, והמדרגות וציורי הקיר, והם לא, למה אני אומרת, התחדשות עירונית, ברגע שאתה מכניס מעלית, ממ"דים, מערכות, מדרגות מוגנות אש, וחיזוק נגד רעידות אדמה, לא יישאר מהפנים פה. אז אני רוצה מאוד לתת להם התחדשות עירונית, אבל על ידי זה שהם יקבלו את הזכויות שלהם בשטח,

לורה ורטון:

לשמור, כן.

שרון דינור:

בשטח שצמוד אליהם, אולי בגינה שלהם, יש להם גינה גדולה גם כן יפה. בקיצור, אבל זה חייב להיות לשימור. אתם מבינים שהדברים האלה, כמו שהם נראים היום, הם לא מסומנים לשימור. עם הויטראז'ים,

יוחנן וייצמן:

כרגע חלה עליהם המתאר ותו לא.

לורה ורטון:

מה?

יוחנן וייצמן:

כרגע הם ב-62.

שרון דינור:

כן. אז הנה, זה הבניינים, יש שם את משרד האדריכלים של,

ציפי רון:

כאן גרה, כאן גרה, אני מוכרחה לספר לכם סיפור. בדירה הזאת, תראי את הכניסה עוד פעם, תריסי הטורקיז, גרה כאן אלמנה של הבחור שהציל את ירושלים בהתקפה של הלגיון, שזרק את הרימון מנוטרדם ועצר את השריונים של הירדנים שעלו במעלה, שעלו במעלה לכבוש את ירושלים. אם הוא לא היה זורק את הרימון, והוא נהרג, אם הוא לא היה זורק את הרימון לעצור את המשוריינים האלה,

אז לא הייתה העיר המערבית. זה היה אחד מהמהלכים שקבעו את התוצאות של מלחמת השחרור.
אז פה היא גרה.

שרון דינור:

טוב, תודה.

ציפי רון:

נשארה אלמנה כל חייה.

שרון דינור:

אני, יש לה יורשים? אפשר לדבר על זה, סתם.

ציפי רון:

אז זה גם לשימור.

שרון דינור:

זה ברור שזה לשימור. כל המתחם הזה, אגב, חיים, הערכים של הבניינים האלה יותר גבוהים
מהערכים של מתחם הרכב.

ציפי רון:

משהו לא נורמלי.

שרון דינור:

אני מספרת לך,

חיים כהן:

לא אומר לך שלא, אני רק אומר לך,

יוחנן וייצמן:

אני אומר את דעתי,

חיים כהן:

בנושא של רחוב יפו, אני הייתי בוועדה המחוזית, בוועדה הנקודתית,

שרון דינור:

ו-? מה החליטו?

חיים כהן:

ומה לא עשיתי בשביל לשמר את הזה. וייצמן יכול להעיד על זה.

שרון דינור:

בסיבוב השני? עכשיו כאילו?

חיים כהן:

לא, באחרון, כן. ודיברתי אל הלמפה. אל הלמפה. כל הדרג הזה, הם היו שמה, היו אומרים שאני לא יודע מאיפה זה. מדברים על שימור, לא עניין אותם. הם דיברו, את יודעת מה הרימו שמה? בניין של 20 קומות.

שרון דינור:

30 קומות. נכון?

יוחנן וייצמן:

30.

חיים כהן:

30 קומות.

שרון דינור:

אבל ההמלצה של המקומית הייתה 18 או משהו כזה.

חיים כהן:

מה זה, פירקו את ההמלצה של המקומית, פירקו את הכול. זאת אומרת, אנחנו עוד נקראים פה צדיקי הדור. לכן אני אומר,

יוחנן וייצמן:

יותר מזה, אני רוצה, כשאת אומרת לי על דווקא מתחם הרכב זה אחת הדוגמאות הלא טובות של עיריית ירושלים, ואני אסביר.

חיים כהן:

ממש.

יוחנן וייצמן:

כשדיברו על ...

חיים כהן:

ואגב, מהנדס העיר היה איתם. מהנדס העיר היה איתם, נלחם בנו. אני אמרתי לו, אני לא מבין את זה, יש פה וועדה, יש פה, שום דבר.

שרון דינור:

הוא היה בדיון?

חיים כהן:

אה?

שרון דינור:

הוא היה בדיון? הוא היה איתך?
לא, אבל הוא דיבר עם מי שדיבר, וציטטו אותו בדיון.

ציפי רון:

אבל זה לא הגיע בכלל לוועדת השימור.

יוחנן וייצמן:

היה, היה.

חיים כהן:

היה, בטח שהיה.

יוחנן וייצמן:

היה ונתנו המלצות,

חיים כהן:

הוא היה בוועדה המקומית גם כן, והגיע לוועדה המחוזית, ואני ניסיתי לעמוד על ההמלצות וצחקו עליי.

יוחנן וייצמן:

עכשיו אני,

חיים כהן:

ומהנדס העיר גם כן, לא היה איתנו.

שרון דינור:

רגע, כן, ויצמן רוצה,

יוחנן וייצמן:

הוא ייתן לכם מורשת קרב רק על ה-,

שרון דינור:

על מה, מתחם הרכב?

יוחנן וייצמן:

הסיפור הראשון של מתחם הרכב.

שרון דינור:

רגע, ואיזיק שוויקי לא פה, אנחנו לא, ...

יוחנן וייצמן:

כן, שוויקי צדק. באו יום אחד ראש העיר ברקת ושלמה אשכול לוועדה פה,

שרון דינור:

כן?

יוחנן וייצמן:

שכנעו שצריכים להרוס את המתחם. ושוויקי הלך לוועדת ערר, ובהליך נורא מטופש, כאילו בהיתר, שוויקי הלך לוועדת ערר, וועדת הערר אמרה לו, אין היתרים להרוס את זה. אתה רוצה, לך לתב"ע. אז הלכו לתב"ע. אז התב"ע כבר הייתה קשה, מסובכת, ואז ביקשו להרוס מבנה אחד, שני מבנים, שלושה מבנים, והתחילו חלוקה למה להרוס, למה צריכים את זה? כי הולך, זה פיקוח נפש. הולך להיות יציאה מהרכבת ויעברו שמה אלפי אנשים ביום, וממש סכנה שיהיה שמה,

חיים כהן:

אז ... לכיוון המגדל.

יוחנן וייצמן:

אז כעת אתה, כעת,

ציפי רון:

... שהבניין הראשון, הבניין הראשון ייפתח ויהיה דרכו פסאז'.

יוחנן וייצמן:

ויהיה הכל משטח כזה מהיר, מעבר.

ציפי רון:

כן, זה היה,

יוחנן וייצמן:

תעברו שמה כעת, תגידו לי אם אפשר לעשות שני בניינים. מי יודע לספר לי,

חיים כהן:

והקימו מגדל.

יוחנן וייצמן:

לא. מי יודע לספר לי מה יש שמה? עשו ספסלים, כלום.

חיים כהן:

כלום.

יוחנן וייצמן:

אין מעבר.

חיים כהן:

אין, להיפך.

יוחנן וייצמן:

אין שם מעבר. עבדו עלינו. אבל בסדר, זה מה יש.

שרון דינור:

נמשיך?

יוחנן וייצמן:

כן.

רוצים להסתכל, תראו איזה,

יוחנן וייצמן:

אה, רגע, רגע, שנייה אחת, אני רוצה לומר לך על המבנים האלה, תראי. אני חושב, 50% איתך על הנושא של הקליפה החיצונית. לטעמי זה כולם צריכים להיות לשימור. עכשיו, בסוף יצטרכו לעשות להם חיזוק, אני לא מאמין שיוכלו לרכז זכויות במקום אחר. אני בעד שימור.

שרון דינור:

אנחנו לא קובעים פה ברשימות ...

יוחנן וייצמן:

אנחנו לא קובעים כעת כלום, לא נקבל כעת החלטה. ודרך אגב, אני רוצה לומר, ... שאת אומרת אנחנו לא קובעים, החוק כן מחייב אותנו לקבוע.

שרון דינור:

אני יודעת מה ש-, גם דני לא פה, אבל הוא, יש לו איזשהו,

יוחנן וייצמן:

לא, לדני אין תשובה לזה.

שרון דינור:

... בנושא הזה.

יוחנן וייצמן:

התשובה היחידה זה שאין מה לעשות. זאת התשובה של דני. זה לא בדיוק תשובה אמיתית.

שרון דינור:

לא, גם אין לנו, אין לי תיקי תיעוד של כל המקומות האלה.

יוחנן וייצמן:

נכון.

שרון דינור:

אין לי את האינפורמציה הזאת.

יוחנן וייצמן:

לא, ברור שאנחנו מדברים בלי תיקי תיעוד. בגדול אנחנו יכולים להגיד כותרת, שוב, אנחנו לא עשינו את זה עד היום,

שרון דינור:

אבל אגב, אגב, אפשר לעשות חיזוקים.

יוחנן וייצמן:

ואני כן בעד לעשות את זה מהיום.

שרון דינור:

אני רוצה להגיד לך שכשאתה לא מוסיף 7,000 קומות על בניין, אפשר לעשות חיזוקים שהם מאוד עדינים והם,

יוחנן וייצמן:

אז אני בעד, בואי,

שרון דינור:

... אותך בתקן. זאת אומרת, זה דברים שקורים.

חיים כהן:

זה מה שהוא אומר, הוא בעד לתת,

שרון דינור:

עכשיו, היו אצלי אנשים פה מהבניינים האלה, ש-, כולל היזם כאילו הראשון, לא זוכרת, ארז היה האדריכל, אני לא זוכרת שמות, יזמים אני לא זוכרת, זה הסיבה שאני לא, נשארתי כזה קטנה. אני זוכרת אדריכלים, ... ארז אלה שהוא אדריכל מאד מוכשר היה אצלנו, ואמרתי לו שיוסיף קומות על המבנה הזה, פשוט לא 8,000 קומות, כאילו, שיוסיף קומה שהיא לא מייצרת מסה, אולי אפילו בנייה קלה, משהו כאילו, הרי אנחנו נמצאים, ומאחורה יוסיף כאילו משהו יותר אינטנסיבי, אבל לא, זה לא התקדם,

יוחנן וייצמן:

מה שאני חושב על הבניינים האלה, שוב, לפני תיקי תיעוד ולפני כמובן, אני מדבר בשלב הבוסר בוסר, כן? שלא, שיכול להיות שבאמת הדברים יפריכו את זה, אבל אני רואה את התמונות בפנים, וגם חלק הייתי בפנים גם. זה שימור של הקליפה החיצונית במלואה, ובפנים לתת חיזוקים ושימור אלמנטים.

שרון דינור:

פשוט,

ציפי רון:

החלונות,

שרון דינור:

פשוט פשע נגד האנושות, אבל אני לא,

ציפי רון:

לא, לא, לא, החלונות, החלונות היפים האלה לתוך החצרות הפנימיות,

יוחנן וייצמן:

אז איתך, אמרתי לך.

ציפי רון:

אז זה גם, ...

יוחנן וייצמן:

לא, אז השאלה, החצר הפנימית כבר לא תהיה כי אנחנו ניתן שם זכויות.

ציפי רון:

לא, זהו, אז יכול להיות, יכול להיות שצריך,

יוחנן וייצמן:

תראי, זה מקום עם רכבת קלה, שתי רכבות קלות, רכבת כבדה, זה מרכז העיר, זה הכניסה לעיר.

שרון דינור:

בסדר, אבל זה לא ... היחיד שלנו.

ציפי רון:

אבל יכול להיות שצריך לחשוב על ניווד,

יוחנן וייצמן:

אנחנו לא נמצאים כרגע ברחביה.

ציפי רון:

לא, אבל יכול להיות שצריך לחשוב על ניוד זכויות. יש מונח כזה.

שרון דינור:

מה זה ניוד? אלף,

ציפי רון:

יש על זה הרבה מאוד עבודה בניוד זכויות,

יוחנן וייצמן:

אני מאוד בעד ניוד זכויות, לצערנו זה לא הולך. דרך אגב, יש חוק חדש כעת,

לורה ורטון:

מה?

יוחנן וייצמן:

שמאפשר ניוד זכויות,

ציפי רון:

יש מה? יש מה?

יוחנן וייצמן:

יש חוק חדש, חוק שקד.

עו"ד לינוי כהן בדיחי:

חלופת שקד.

יוחנן וייצמן:

חלופת שקד,

שרון דינור:

שהיא תתחיל להיות תקפה פה במאי 26'.

יוחנן וייצמן:

נותנת לנו ניוד זכויות.

עו"ד לינוי כהן בדיחי:

פשוט מאפשר לעשות,

ציפי רון:

נכון.

ניוד זכויות ממגרש למגרש.

ציפי רון:

כן, כן,

עו"ד לינוי כהן בדיחי:

למגרש אחר בכלל.

אורית לנדסברג:

אנחנו יודעים. אנחנו יודעים.

עו"ד לינוי כהן בדיחי:

זה אפילו לא צריך להיות,

ציפי רון:

נכון, באזור אחר. זה לא חייב להיות צמוד.

יוחנן וייצמן:

אני מאוד בעד זה, כנראה זה, בעיניי,

ציפי רון:

אז בתל אביב זה קורה.

יוחנן וייצמן:

בתל אביב זה קורה. אני אגיד לך, להגיד לך באמת מה החיסרון של זה בירושלים?

אורית לנדסברג:

מה?

יוחנן וייצמן:

אין לנו מדיניות חזקה, הוועדה, אפילו הוועדה המחוזית היא חלשה.

שרון דינור:

אפילו הוועדה המחוזית חלשה? להיפך, אני חושבת כשיש לך מקל וגזר, אצלנו יש רק גזר.

יוחנן וייצמן:

לא, בוא נגיד שאנחנו, אני רוצה לתת את המבחן. נגיד שאנחנו לוקחים שכונה, רמות, בסדר? ונגיד אנחנו לוקחים לך זכויות, כל מי שלא בונה פה מקבל 300% ברמות. אתה פה עושה חיזוק, כן? לא לא בונה, נותן לנו בניין, משמר אותו, מקבל 300% ברמות. יבואו עוד ארבע שנים הבניין לידו ברמות, ויגיד, הנה, ההוא קיבל פה נפחים, תן גם לי. לא, ונכשלים כל פעם אחרי פעם בלהגיד לו, ההוא קיבל נפחים, נכון, כי הוא נתן תמורה לעיר. את התשובה הזאתי הוועדה המחוזית לא יודעת לענות, וגם מהנדס העיר לא יודע לענות. הייתי מובן או לחזור על מה שאמרתי?

ציפי רון:

לא, לא, אבל יכול להיות, רגע, רגע, זה נכון, אבל יכול להיות שאתה יכול לחשוב על זה מראש ולקבוע שהניוד זכויות יהיה לאותם אזורים שבהם יהיה מסחר, תעשייה או זכויות יותר גבוהות, מראש. זאת אומרת,

יוחנן וייצמן:

ברור.

ציפי רון:

לעשות את זה בצורה מוסדרת.

יוחנן וייצמן:

אבל אחרי זה יבוא בן אדם,

ציפי רון:

לעשות את זה בצורה מוסדרת.

אורית לנדסברג:

... ליישר קו.

יוחנן וייצמן:

זה לא עובד. ניסו, לא עבד.

ציפי רון:

אפשר ... עד הסוף.

יוחנן וייצמן:

היה פעם מדיניות של, דרך אגב, חסבון, הרי כל הסיפור, מאיפה נולד הזכויות של מגדל העיר שמה ברבי עקיבא?

ציפי רון:

הגזימו לגמרי.

יוחנן וייצמן:

נכון.

ציפי רון:

הגזימו בצורה,

יוחנן וייצמן:

לא, אני מדבר על התוכנית כבר לפני 30 שנה, לא, 20 שנה, סליחה. הם קיבלו שלוש קומות על כל קומה שהם שימרו בחסבון.

שרון דינור:

יש לי,

ציפי רון:

את חסבון, את חסבון אני,

יוחנן וייצמן:

את זוכרת את זה?

שרון דינור:

לא, אני, מי?

ציפי רון:

את חסבון הצלחנו לשמר,

שרון דינור:

מגדל העיר?

יוחנן וייצמן:

מגדל העיר.

שרון דינור:

אז אני רוצה להגיד,

יוחנן וייצמן:

הוא קיבל שלוש קומות על כל קומה,

ציפי רון:

מי שלא יודע, מי שלא יודע, הבניין של חסבון, החצר של חסבון, הנה, אני אקשור קצת חוטים, קצת היסטוריה למה שעלה פה היום לדיון. מי שהעלה בכלל את הנושא של חצר חסבון היה שמואל אבן אור. שמואל אבן אור,

אורית לנדסברג:

מתי הוא העלה את זה?

ציפי רון:

אני אגיד לכם את הכל,

אורית לנדסברג:

באיזה שנה?

ציפי רון:

רק שניה, תיכף, אני אספר את כל הסיפור. זה סיפור מרתק. מי שהעלה את כל הנושא של חצר חסבון זה שמואל אבן אור. אבא שלו היה הרב של הכותל שנהרג במלחמת השחרור, קבור היה, הם היו קבורים שמה,

יוחנן וייצמן:

בקבר אחים הזה?

ציפי רון:

בקבר אחים. ולפני זה הם היו ממייסדי היישוב עטרות,

יוחנן וייצמן:

כן.

ציפי רון:

היישוב עטרות בצפון ירושלים.

לורה ורטון:

כן.

ציפי רון:

עכשיו, הוא היה איש ירושלים וחוקר ירושלים, והוא הוציא את הספר 'מסלול טיולים לאורך רחוב יפו ורחוב הנביאים' וכן הלאה. והוא זכר מילדותו שהיה מפעל לסיגריות שם, בחצר חסבון, של משפחת חסבון, שבמלחמת השחרור הסתלקו מתישהו לכיוון בית לחם.

יוחנן וייצמן:

בית לחם.

שרון דינור:

היה להם סיגריות ...

ציפי רון:

והתחלנו לעשות,

שרון דינור:

שונות לכל פלח אוכלוסייה שהם רצו לשווק אליו. כאלה ליהודים, כאלה לבריטים, כאלה ל...

ציפי רון:

ובקיצור,

יוחנן וייצמן:

כל הכבוד.

ציפי רון:

הבניין הגבוה,

יוחנן וייצמן:

אני אוהב כאלה.

ציפי רון:

הבניין הגבוה שם של השתי קומות פלוס היה המפעל סיגריות שלהם. עכשיו, בית המגורים שלהם היה הבית שהיום עשו שם, עושים שם את ההרצאות.

שרון דינור:

איפה שעשינו את המסיבה ... ,

ציפי רון:

וגר שם, וגר שם פרופסור גדעון עופרת, חוקר אומנות,

אורית לנדסברג:

כן.

ציפי רון:

ואשתו הצלמת עליזה. עכשיו, כשהתחילו לספר על, כשהתחילו להביא את התוכניות לבנייה שם, אז שמואל אבן אור צעק, הביא אותי לעניין, התחלנו לטפל בנושא הזה. אני מדברת על שנות ה-80, ה-70. 80. ופנינו ליו"ר מנהל מקרקעי ישראל אז, ושכנעתי אותו לתת מנוחה לבניין הקטן של חסבון, של גדעון עפרת. ואמרתי, קחו אחוזי בנייה מסביב, קיבלו כבר אז אחוזי בנייה מסביב. אחר כך הגיעה עוד פעם תוכנית להרוס את הבית המרובע של גדעון עפרת. יזמנו אז את הסיור של הוועדה המחוזית לשטח. היה יום גשם וקר ומגעיל, ועליזה עפרת הכינה לכולם עוגת שוקולד. ברגע שנכנסנו לבית בגשם והיה הריח של השוקולד והעוגה, הוועדה המחוזית החליטו שהבניין לשימור. אני לא יודעת אם זה בגלל הריח או לא.

לורה ורטון:

כנראה.

ציפי רון:

ואת כל זכויות הבנייה מסביב, כל זכויות הבנייה מסביב. וזה היה פעם שנייה שהבניין הזה ניצל. פעם שלישית הייתה, עוד היה עוד סיור עם מהנדס העיר וכן הלאה וכן הלאה, אני לא יודעת. אבל זה סיפור מהחיים, זה עולה על כל דמיון, נכון? עכשיו כשנכנסים לבניין, די הרסו את הפנים שלו. זאת אומרת, כשגדעון עפרת גר בו זה היה בניין יוצא מן הכלל יפה, ויש להם בור מים ענק מתחת לבניין, שלא עושים בו שימוש. ירדת לבור מים?

שרון דינור:

כן, אין שם ... אין שם משהו ש-,

ציפי רון:

יש להם בור מים גדול ונפלא. ואז הורדנו את הוועדה המחוזית גם לבור מים.

שרון דינור:

היית סוגרת את הבור, היית פותרת להם הרבה דברים.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

צחוק צחוק.

ציפי רון:

ואז הבניין נשאר. אני זוכרת שטלפנתי לטילקין שהיה מנהל המחוז במשרד ה-, בממ"י, אמרתי לו, אסור לגעת בבניין הזה, אסור לגעת בבניין הזה. אני לא יודעת אם זה מה שהציל או לא, עובדה שעד היום הוא נשאר, ככה, מכל הסיפורים האלה ומכל הסיורים ומכל המלחמות, ואני מאוד מקווה שהוא יישמר. ואמרנו אז, קחו את האחוזים ותעשו את הבנייה מסביב, ובאמת לקחו אותם.

שרון דינור:

בסדר, הוא נשמר,

ציפי רון:

אבל אתם רוצים עוד ועוד ועוד. זאת אומרת, זה לא נגמר.

שרון דינור:

... המבנים נשמרים, המבנים,

ציפי רון:

וגם הבית ספר שצמוד לזה.

אורית לנדסברג:

כן, אבל הורידו בינתיים כמה בניינים בדרך, כיוון שכשאני הייתי בעירייה כל המתחם כולו, הסתכלנו מתחם רבי עקיבא, הסתכלנו עליו כמתחם כולל,

ציפי רון:

נכון, נכון.

אורית לנדסברג:

לא כבניין בודד. היה את בניין כל העיר, היה את בניין ספגטים.

ציפי רון:

נכון, אז לא הצלחנו, לא הצלחנו,

אורית לנדסברג:

גן הילדים.

לורה ורטון:

זה היה ...

אורית לנדסברג:

ואז,

ציפי רון:

הבאנו לסיור את מנהל התכנון, לא הצלחנו להציל שם.

שרון דינור:

כי לא עשו שם ... ?

אורית לנדסברג:

אז מי שעשה את הסקיצות,

ציפי רון:

היה שם סמינר לבנות.

אורית לנדסברג:

מי שעשה את הסקיצות בשישי שבת זה היה גדי ברנדייס שהיה סגן מהנדס העיר, עבדך אני, ואנדה בר שהייתה מהמחוז, סגנית מתכנן מחוז, והראינו להם איך אפשר עדיין שזה יהיה כלכלי עם אחוזי בנייה, בלי להרוס את הבניינים האלה.

שרון דינור:

אז הם הרסו חלק.

ציפי רון:

והיה,

אורית לנדסברג:

הרסו חלק אבל לא את כולם.

שרון דינור:

חלק, נכון, השאירו ...

אורית לנדסברג:

נכון.

ציפי רון:

והיה הבניין של הסמינר לבנות והבאנו לשם את דינה רצ'בסקי וזה לא עזר לנו.

שרון דינור:

רגע, תגידו, אנחנו לא רוצים להמשיך עם רוממה?

יוחנן וייצמן:

כן, ממשיכים עם רוממה.

אורית לנדסברג:

כן, יאללה.

שרון דינור:

אוקיי, אז אנחנו מגיעים למוריה שלוש, זה גם אותו מתחם. אתם רואים עם הסגנון הזה של האדום-לבן,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

שהוא מרפרר לאוריינטליזם של הסגנון הממלוכי. יש לזה, הרבה ספרים שנכתבו על העניין הזה ועל הקרמיקות פה הכחולות שנמצאות בחזית.

לורה ורטון:

רגע, מה ממלוכי בזה שהראית?

שרון דינור:

לא הורסים, לא הורסים, מה פתאום.

יוחנן וייצמן:

לא הורסים,

שרון דינור:

זה, אנחנו עכשיו על אישור רשימות שימור.

לורה ורטון:

לא, לא, אבל מה אמרת שזה ממלוכי, לא הבנתי.

שרון דינור:

אמרתי ש-,

ציפי רון:

החלונות.

שרון דינור:

גם האדריכלות,

לורה ורטון:

אה, זה, הוורוד הזה?

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

האדריכלות הערבית החדשה,

ציפי רון:

זה נקרא,

שרון דינור:

גם היא חזרה לחלום האוריינטלי של עצמם. רואים את זה גם בחסבון וגם פה.

ציפי רון:

יש לזה שם. יש לזה שם. החילופים של האדום-לבן זה נקרא 'אבלק', שהאבן הלבנה היא בסיתות הכי עדין, המסמסם, והאדום והלבן, וגם החלונות שמשותנים מקומה לקומה. אנחנו רואים את זה גם פה במלון, ... מה שהיה מלון פאלאס וכן הלאה. זאת אומרת, אלה סגנונות הבנייה המסורתיים שהערבים העשירים שבנו את הבתים האלה הלכו עליהם עם כל הלב. כמה שיותר יפה, כמה שיותר עשיר.

שרון דינור:

תני לי רגע רק,

ציפי רון:

כמה שיותר מהודר.

לורה ורטון:

אוקיי, בוא נמשיך.

שרון דינור:

להשלים, יש פה אריחי קרמיקה.

לורה ורטון:

סליחה. כן.

ציפי רון:

השיניות.

שרון דינור:

האדריכל שהיה פה זה ספירו חורי שהוא אדריכל נורא מפורסם, יווני אורתודוקסי שפעל בעיר בתקופה הזאת. ויש פה, כמו שאמרנו המון אלמנטים מאוד מיוחדים.

ציפי רון:

תראו את השיניות למעלה על הגג, בשקופית הקודמת.

שרון דינור:

הצבי 2.

יוחנן וייצמן:

הוא לא לשימור סטטוטורי?

שרון דינור:

מה?

יוחנן וייצמן:

הצבי 2.

ציפי רון:

תחזירי רגע, יש שם שיניות. הנה, עוד אחד. יש שיניות על הגג, שהיו גם בממילא ונגנבו.

שרון דינור:

מה זה שיניות, סליחה?

ציפי רון:

תחזירי עוד תמונה אחת. הנה, את רואה את השיניות למעלה?

שרון דינור:

אלה, פה?

ציפי רון:

כן. היו בממילא בבניין של קלארק, שהיום שמה זה איפה שהחזיון האור-קולי וכל זה, היו שם שיניות שנשמרו הרבה. אני יודעת איפה הם נמצאות, לאן הם עברו טרנספר.

יוחנן וייצמן:

הלאה.

שרון דינור:

טוב, הצבי 2, היה שייך לעורך דין אהרון מני שהיה מרוכשי הקרקעות של רוממה, ... בדיני הקרקעות, ... קומות גג, פורטיקו,

לורה ורטון:

יפה מאד.

שרון דינור:

אתם רואים, מאד מיוחד.

לורה ורטון:

ממש.

שרון דינור:

תריסי עץ עדיין שנשמרו. טוב, זה בניין שכבר עבר המון והוא גם כל הזמן נמצא אצלנו, וכל הזמן מבקש עוד דברים. אני את הדברים האחרונים שהגיעו אליי כבר אישרתי, כבר אין לו, מבחינתי הערך השימורי שלו מאוד נפגע למרות שהוא עשה 'by the book'. יש לו פס הפרדה, והוא עשה כביכול כדוגמת הקיים. אני חושבת שהתוצאה נרא מוכערת, באמת,

יוחנן וייצמן:

כן?

שרון דינור:

אחת ההכי המכוערות שראיתי, כן. יש פה משהו שהוא גס מדי. אבל טוב, זה עניין כבר של גישה שימורית.

יוחנן וייצמן:

של טעם.

שרון דינור:

אוקיי? אבל הם עכשיו, אתם רואים מאחורה,

יוחנן וייצמן:

אני חייב לומר, אני, סתם ככה שאני רואה את זה, זה נראה לי תוצאה טובה של עבודה.

שרון דינור:

משהו פה בדירוגים פה לדעתי איבד את הפרופורציה. לדעתי הוא נראה כמו עוגת חתונה יותר מאשר כמו בניין, אבל זה הטעם שלי. ובאמת עכשיו הם ביקשו, התב"ע,

חיים כהן:

אבל מאיפה ההשראה לעוגת חתונה?

שרון דינור:

מה?

חיים כהן:

... מהבניין, זה הפוך.

שרון דינור:

פה, איפה שיש את השלט, מאחורה הם עושים בריכת שחייה. אז הגביהו עוד יותר את הבניין, ומלמטה יש עוד שטחים תת קרקעיים שהם ביקשו עכשיו. בניין כזה שלא שוקט על שמריו, כל הזמן יש לו עוד שכבות. אבל הבניין המקורי, אין ספק שהוא אחד היפים.

חיים כהן:

מה, והוא לא מסומן לשימור הבניין הזה?

שרון דינור:

הוא לא סומן לשימור. לא זוכרת אם הוא סומן לשימור. יש עליו,

יוחנן וייצמן:

השארנו אותו בתב"ע ונתנו לו הוראת שימור, אני חושב.

חיים כהן:

אני חושב שכן, כן, יש, אמור להיות משהו.

שרון דינור:

נכון. נכון, נכון, אתה כנראה צודק. טוב, עכשיו אנחנו עוברים לאריאל 3. המבנה שהיה שייך לרב פישמן, ממנהיגי תנועת המזרחי ומן החתומים על מגילת העצמאות. הוא מבנה של שתי קומות, גג שטוח, פרטי אבן עם קשתות, אתם רואים פה.

ציפי רון:

זה מה שהראיתי לכם את הזכר לחורבן, את הזכר לחורבן, בחדר המדרגות.

שרון דינור:

מה היה שם?

יערה שאלתיאל:

רגע, שרון, כל המבנים האלה הם לא מוגדרים לשימור?

אורית לנדסברג:

לא.

שרון דינור:

לא.

ציפי רון:

שרון,

יוחנן וייצמן:

כעת, כעת דנים בהם.

ציפי רון:

שרון,

שרון דינור:

לא, לא, הם לא מוגדרים לשימור, יש עליהם, חלה עליהם תוכנית מתאר 62.

ציפי רון:

שרון, זה הזכר לחורבן,

יערה שאלתיאל:

וואו.

ציפי רון:

בתוך חדר המדרגות.

שרון דינור:

מה את אומרת.

יוחנן וייצמן:

לכן אנחנו פה.

ציפי רון:

בבית הרב מימון.

שרון דינור:

אני אסתכל עוד מעט.

ציפי רון:

שלחתי לך בווטסאפ.

שרון דינור:

עוד פרטים, אתם רואים, זה מאוד אופייני לתקופה, שיש קומת מסד שהיא בעיבוד גס ואחריה עובר להיות עיבוד אבן יותר עדין. הצבי 6, מבנה שהוא היסטורי, גם כן, התקופה הבריטית. בבית שכנה תחנת המשמר בריטית שהגנה מפני התקפות מצד הכפרים הערביים הסמוכים. גם יש לו המון פרטים. ואגב, ויש לו גם אריחי קרמיקה על החזיתות. המבנה מונגש ומשמש קו לנוער. סתם אני לא יודעת מי זה, אבל כתוב שבנסח טאבו זה 'גפן בית הוצאה לאור'. לא יודעת מי זה. אתם רואים את האריחים פה? זה גם משהו שלא רואים הרבה בירושלים. הנה. אוקיי, הוא עבר,

יערה שאלתיאל:

יש פה אריחים הולנדים כאלה? מה זה?

שרון דינור:

כן, נכון, זה נראה כזה, זה משהו שהם הביאו מאיפשהו. היה משלוח שהגיע מחו"ל. ירמיהו 72, מבנה בן שתי קומות וגג רעפים, מביתו הראשונים של הכפר ליפתא. אוקיי? זה פשוט, הוא לא הכי יפה והכי זה, אבל הוא כן, יש לו את עיבוד האבן, אבן איכותית מקורית.

לורה ורטון:

כן.

ציפי רון:

אבן מיזי אחמר, תראו איזה אבן.

שרון דינור:

עוד שלושה ואנחנו מסיימים.

יוחנן וייצמן:

אין עליו תב"ע להריסה, על ירמיהו 72?

שרון דינור:

אני חושבת שלא, אבל אני יכולה לבדוק את זה. ירמיהו 62, זה זה עדיין? לא, הנה פה. זה ירמיהו 62.
זה מבנה אבן בן שתי קומות, גג רעפים, תקופה מנדטורית, הוא כבר במפות. יש לו גם פתחים עם
קשתות פה שאתם לא רואים. אולי פה יראו. לא, לא רואים את זה פה.

לורה ורטון:

זה בצד ימין? תלכי אחורה אחד בבקשה. זה בצד ימין בתמונה.

שרון דינור:

כאן? אני לא,

לורה ורטון:

לא, לא, כאילו בתמונה השנייה.

שרון דינור:

אה, כאן, כאן, נכון, נכון.

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

זה חלונות.

אורית לנדסברג:

כן.

לורה ורטון:

זה חלק מאותו בניין?

שרון דינור:

כן, כן,

לורה ורטון:

או שזה בניין ליד?

שרון דינור:

כן, כן, כן, זה חלק מאותו בניין. פשוט הבניינים האלה הם נבנים על פני כמה תקופות. התוספות שלהם הם גם היסטוריות, אבל הם נבנים על פני כמה תקופות. הוא כנראה גם קשור לליפתא עילית, מה שנקרא. זהו, לפי סוג האבן כתבנו פה שהוא משני שלבים. עדיין, הנה אתם רואים את הפנים שלו, את הקומות התחתונות. ושדרות מנחם בגין 4, זה בניין שהוא שתי קומות והוא נבנה כנראה ב-1918 בקירוב. יש לו מרפסות אופייניות, פרטי אבן, והוא חלק מהקדש. זה הבניין. וזהו, אה, מה זה? אני רואה שיש פה ...

יוחנן וייצמן:

חירם 1, ...

שרון דינור:

הנה, חירם אחד, זה, זה, זה היה הקודם, זה חירם 1. חירם 1 הוא גם בניין שהוא היסטורי, שיש לו פרטים שמאפיינים את התקופה, והייתי רוצה לראות עליו אולי במקום, שלא יהרסו אותו, שיבנו לצידו או עליו. זה, שהוא ישתלב,

חיים כהן:

זה, התמונה הזאת מעניינת, זאת ... התמונה הזאת.

שרון דינור:

אבל זה, אבל רוממה זה ככה, רוממה זה לא שמירת מרקם, רוממה היא כבר כולה,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

בבנייה, וכשאנחנו מדברים על שימור שם אז זה או באמת כמה מיוחדים שהם top of the pops, שאותם אנחנו אומרים שצריך לשמור as is, או כאלה שפשוט אנחנו אומרים, ישתלבו בתוך הזה וייתנו לנו תזכורות כאלה של העבר.

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

זה לא נחלאות נגיד, שאתה אומר כל המרקם פה הוא לשימור.

יוחנן וייצמן:

בסדר, טוב, אני מסכם את הדיון הזה. ראינו את המבנים, אנחנו נבוא לדיון הבא, עוד שני דיונים, עוד שלוש, עם הצעות. אני כבר אומר, חלק מהמבנים ברור שהם ברמת שימור גבוהה מאוד, חלק לדעתי אין מה לשמר ואין צורך לשמר, אפילו ... ננסה להגיע להחלטה ביחד אם לאשר אותם.

לורה ורטון:

אז לא מאשרים?

יוחנן וייצמן:

לא, סיכמנו את זה מלכתחילה, היום היה הצגה.

חיים כהן:

רק הצגה. טוב, סיימנו להיום?

יוחנן וייצמן:

עכשיו, אני אומר גם את דעתי על הבניינים האלה ליד התחנה המרכזית, אני חושב שהשימור פנים צריך להיות של אלמנטים ולא, לא, כמובן אם היינו חיים בעולם אוטופי כמו ש-,

חיים כהן:

לא מה?

יוחנן וייצמן:

ולא שימור פנים מוחלט.

חיים כהן:

מה? לא הבנתי,

יוחנן וייצמן:

שימור של כל גושי החזית, של גוש חזית אפילו. בסוף יצטרכו חיזוקים, יצטרכו, הבניינים האלה יקבלו תוספת של שלוש-ארבע קומות שלהם, וזהו. לא צריך לעשות שם מגדלים ולא צריך להגיע ל-,

לורה ורטון:

אני הייתי רוצה לראות את כולם ברשימת השימור.

יוחנן וייצמן:

אני איתך, אני גם רוצה אותם ברשימת השימור.

שרון דינור:

תראו, הרשימה הזאת היא כל כך,

דוברת:

קטנה.

שרון דינור:

כללית,

יוחנן וייצמן:

נכון,

שרון דינור:

שאין שום בעיה להגיד ולהחליט אחר כך,

יוחנן וייצמן:

כן, אבל אני רוצה לראות, אני כן רוצה שבאישור הבא האמירות שלנו כן יהיו ... , לא מוגדרים, כי לוקחים את זה לפעמים, את יודעת, רשימת שימור, עושים את זה כבר שימור כמו 2097, אז אני כן הייתי רוצה לפחות לרשימת השימור הבאה, לאישור, לתת כותרות. לא יודע אם לקרוא לזה שימור א', שימור ב', שימור ג', שימור ד'.

שרון דינור:

כן, אני באמת לא יודעת, כאילו, אנחנו נמצאים באיזה קרב מאסף כזה בעיר, ואם אני אצטרך עכשיו לקחת את האחריות של להגיד מה לשימור פנים ולא, כשאני לא יודעת להיכנס למבנים ולעשות תיקי תיעוד, אני לא במצב של, אפילו לא של עיריית תל אביב שיש לה 3,000 מבנים שהיא הכירה ומיפתה כל אחד מהם בעיר הלבנה. אנחנו במקום, בסרט אחר. אני לא מרגישה שאני יכולה לעשות את זה, וזה, אם אני, כי מה עשיתי? תמר, קודמתי לתפקיד, היא שכרה אדריכלים חיצוניים שעשו לה סקרים.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

ואני אמרתי, תקשיבו, השבחנו את המחלקה באדריכלי שימור, אין סיבה לבזבז עוד כספי ציבור על זה וגם להשתהות על זה המון זמן. אנחנו שולחים את האדריכלים שלנו לעשות את שם, יש להם כבר

מומחיות, שהם ילכו ויעשו את הסקרים האלה, והם עושים לי את התיקים ואת הדפי מידע, ואני רוצה ככה לעבוד. וזה באמת, בזכות זה אישרנו, לא יודעת כמה אישרנו פה, אישרנו בשלוש שנים האחרונות,

יוחנן וייצמן:

גם אני ... הזה,

שרון דינור:

אישרנו איזה 10 רשימות שימור לפחות.

יוחנן וייצמן:

היות פה ובחלק מהדברים אני לא רוצה לאשר, אז, אותו דבר גם במזכרת משה, אותו דבר במחנה יהודה. אז, מחנה יהודה מזרח למשל, חלק מהדברים אני חושב שממש אין טעם באישור הזה.

שרון דינור:

אתה יכול אולי להגיד,

דוברת:

ספציפית?

שרון דינור:

על אלה שאתה שם סימן שאלה, אתה יכול להגיד 'יבחן בשלב', או שאתה ממש רוצה להשמיד, אני לא יודעת,

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

זה ... הבדלים.

יוחנן וייצמן:

לא, הנושא של רשימת השימור ולא רשימת שימור יש לו חשיבות מאוד גדולה גם בנושא, את יודעת, בשלושה דברים ראשיים. חוק שקד, אני לא רוצה למנוע חוק שקד.

שרון דינור:

כן, כן, הבנתי, הבנתי.

יוחנן וייצמן:

ו-, שוב פה, אפילו ממ"דים או חוק הממ"דים, זה דברים ש-,

שרון דינור:

ממ"דים, ממ"דים ההבדל הוא רק שהוא שולח אותך לדעתי להיתר בנייה, זה ההבדל היחיד.

יוחנן וייצמן:

לא. אני, שוב, זה לכן, כשקארין באה ואמרה תאשר ברחביה בזריזות אני הבנתי שהיא צודקת, כי בעצם בן אדם יכול להוציא ממ"ד בלי היתר בנייה.

שרון דינור:

ברחביה?

יוחנן וייצמן:

כן. יכלו להוציא בלי היתר בנייה ממ"ד.

שרון דינור:

לדעתי לא.

יוחנן וייצמן:

למה?

שרון דינור:

כי התקנה אומרת רק חד ודו משפחתי, ואין לנו,

יוחנן וייצמן:

כי מה?

שרון דינור:

התקנה אומרת רק לבתים צמודי קרקע, זה לא רלוונטי לרקמה עירונית.

יוחנן וייצמן:

לא, עד ארבע קומות, עד ארבע יחידות, עד שתי קומות.

שרון דינור:

אין לי, אין לי מקרים כאלה. היה לי אחד בבית הכרם, אבל זה נדיר.

יוחנן וייצמן:

הנה, אני רואה הרגע, הבניין האחרון ...

שרון דינור:

עד שתי קומות, ארבע יחידות, אין לי הרבה כאלה ברחביה. עובדה שלא.

יוחנן וייצמן:

לא, לא, לא, שתי קומות ובלי ארבע יחידות. סליחה, ארבע יחידות זה משהו אחר.

שרון דינור:

אז אני אומרת, קיבלתי בעין כרם כמה בקשות כאלה, אפילו במע"ר החרדי כמה כאלה, של פטור מהיתר. אבל בגדול ברקמה האורבנית של,

יוחנן וייצמן:

קיבלתם את הפטור מהיתר אחרי שהם בנו או לפני שהם בנו?

שרון דינור:

לא, הג"א מפנים אותם אליי לראות אם זה,

יוחנן וייצמן:

אה, הג"א ביקשו,

שרון דינור:

הג"א מבקשים אישור לראות אם הבניין הוא בניין שהוא ברשימת שימור או זה, הם רוצים כאילו לראות.

יוחנן וייצמן:

בסדר, אז את צריכה לענות הוא רשימת שימור או לא ברשימת שימור. ככל שהוא לא ברשימת שימור,

שרון דינור:

אני, אין לי מה לעשות עם זה, אין לי מה לעשות עם זה כשהוא לא,

לורה ורטון:

אני לא מבינה אבל מה השלב הבא. זאת אומרת, ראינו,

יוחנן וייצמן:

השלב הבא יהיה עוד חודשיים-שלוש ישיבת מועצה, ישיבה באולם שם עם ראש העיר, ואנחנו, ועד אז אני אגיש הצעה ממשית.

שרון דינור:

אבל מה עם שאר הרשימות שעשינו?

לורה ורטון:

כן.

יוחנן וייצמן:

דנו, ראינו, נחליט על הכל ביחד.

שרון דינור:

לא דנו ב-,

יוחנן וייצמן:

במה לא דנו עוד? אז נדון.

שרון דינור:

מזכרת משה.

יוחנן וייצמן:

מזכרת משה לא דנו, ואני בעד להוציא.

לורה ורטון:

ומחנה יהודה מזרח.

אורית לנדסברג:

ומחנה יהודה.

שרון דינור:

מה זה? אתה רוצה,

יוחנן וייצמן:

אין לי בעיה. את רוצה להציג את זה כעת? מבחינתי זה בסדר.

חיים כהן:

אני, אני צריך לצאת.

יוחנן וייצמן:

בסדר, לא משנה, יש לנו קוורום, אין בעיות.

חיים כהן:

טוב, סליחה.

שרון דינור:

אז בואי ננסה רגע להציג את ה-,

יוחנן וייצמן:

את בטוחה שלא, שאת מזכרת משה לא הצגת?

שרון דינור:

אם אתם חושבים, הצגנו את זה?

מורן בן זיו:

נראה לי שכן.

שרון דינור:

אה, הצגנו, אוקיי.

יוחנן וייצמן:

... לפי הזיכרון שלי, וגם,

מורן בן זיו:

נראה לי ששחר עלה והציג את זה.

שרון דינור:

אה, נכון, את צודקת, היה לנו איתו,

מורן בן זיו:

זה היה כמה דקות.

שרון דינור:

לפני כמה חודשים. שנה שעברה למעשה, ... השנה אישרנו מכל הרשימות שעשינו, אישרנו אחת. ויש לנו את רחביה ג' עוד שאמורה להגיע.

לורה ורטון:

כמה, כמה מבנים ... בשימור היום?

(מדברים ביחד)

שרון דינור:

אבל ההערה היא שיש 10,000 שהם היסטוריים, אבל לא כל מה שהיסטורי הוא לשימור.

יוחנן וייצמן:

עוד נושא רציתי לדבר עליו, זה לא, זה פחות חשוב, הנושא של הדיון העקרוני ... תיקי מידע.

אורית לנדסברג:

איד, איד, מה?

יוחנן וייצמן:

דיון עקרוני, כתבתי,

אורית לנדסברג:

אה, תיקי מידע.

יוחנן וייצמן:

בנושא תיק מידע. שוב, לא, זה לא בשביל לקבל החלטות כעת. מגיע תיק למחלקת המידע, מחלקת המידע מעבירה אותו למחלקה. רציתי בעצם להבין, חבל, אם הם לא פה אז גם אין לכם טעם,

שרון דינור:

אני לא הזמנתי אף אחד היום.

יוחנן וייצמן:

מה ההליך, מה?

שרון דינור:

הייתי אמורה להזמין? כי לא הזמנתי אף אחד.

יוחנן וייצמן:

לא, אז אני, לא, אז,

אורית לנדסברג:

מה השאלה?

יוחנן וייצמן:

תזמיני לפעם הבאה, פעם הבאה, אז בוא נעשה כזה דבר. תסבירי לנו איך הולך ההליך, זה הכל. מגיע,

אורית לנדסברג:

החוק קבע איך ההליך,

יוחנן וייצמן:

מה?

החוק קבע איך ההליך אמור לעבוד.

יוחנן וייצמן:

לא, אז זה מה שרציתי לראות, ש ...

שרון דינור:

נכון, בסדר, הם עובדים לפי חוק. אין,

יוחנן וייצמן:

כן, כן,

שרון דינור:

אין פה שאלה.

יוחנן וייצמן:

הם עובדים לפי חוק.

שרון דינור:

אז מה אתה רוצה להגיד?

יוחנן וייצמן:

לא, לראות איך זה הולך, מה שולחים, מה לא שולחים, מה, לפי מה, מי מבקש, מה מבקש, מה, האם עומדים בלו"זים?

שרון דינור:

זה לא קשור אליי פשוט, העבודה שלהם.

יוחנן וייצמן:

לא, אבל כשאת מקבלת תיק בבקשה למידע, בשלב הבקשה למידע להיתר, מביאים אותו לשימור, אז השימור צריך לתת תוך מספר ימים,

שרון דינור:

אני חושבת שזה עוד לא קורה.

יוחנן וייצמן:

אני יודע, זה בדיוק הדיון.

שרון דינור:

וזה לא קורה בגלל,

יוחנן וייצמן:

אפשר לכבות את הדיון. הדיון הסתיים.

סיום הדיון